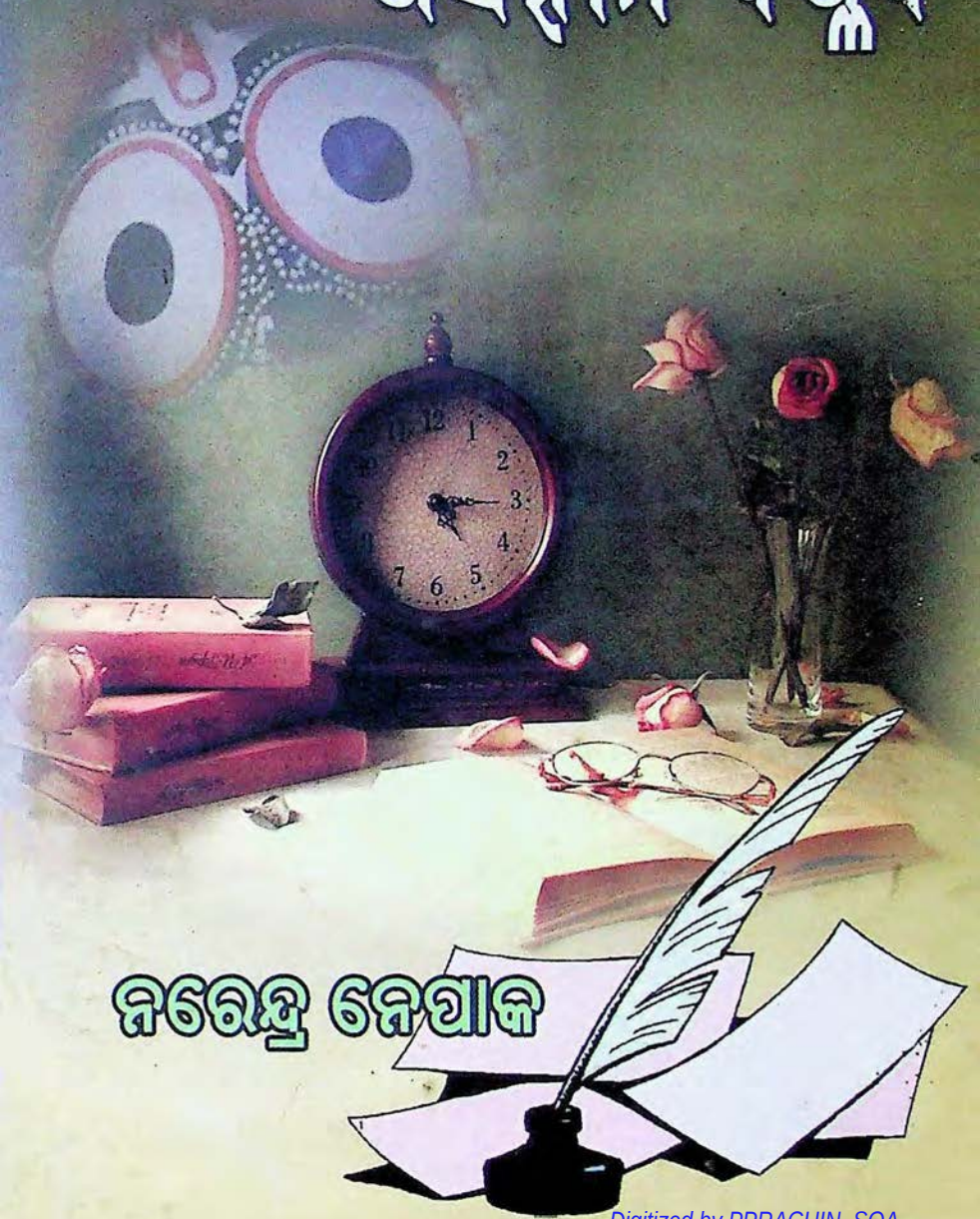

ଅସିଦ୍ଧାନ ବିପ୍ଳବ

ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକ

ଅସିଦ୍ଧାନ ବିପ୍ଳବ

ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକ (ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍)

ଏଲ୍. ୧/୧୨୧

ଆଇ.ଆର.ସି.ଭିଲେଜ, ନୂଆପଲ୍ଲି

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧୦୧୫

ମୋ. ୯୮୭୧୧୪୫୭୨୧

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରକାଶନ

ଝାଞ୍ଜିରୀମଙ୍ଗଳା, କଟକ-୯

ସ୍ଥାପିତ : ଗୁରୁ ଦିବସ : ୧୯୭୫

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା : ଶିକ୍ଷକ ଗୌରବ :- ବନମାଳୀ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ

ଅସିହିନ ବିପ୍ଳବ

ଲେଖକ

ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକ (ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍)

ପ୍ରକାଶକ

ଶ୍ରୀନିବାସ ଗୁରୁ

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରକାଶନ

ଝାଞ୍ଜିରାମଙ୍ଗାଳା

କଟକ - ୯

ପ୍ରଚ୍ଛଦ :

ସୁଧାଂଶୁ

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ - ୨୦୧୬

ମୁଦ୍ରଣ :-

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରେସ

ଝାଞ୍ଜିରାମଙ୍ଗାଳା, କଟକ-୯

ମୂଲ୍ୟ - ଟ. ୧୦୦-୦୦

ASIHINA BIPLABA

By

Narendra Nepak

Published by

Srinibas Guru

Gurujee Prakashana

Jhanjiri mangala,

Cuttack-9

Cover design :-

Sudhansu

First Edition - 2016

Printed at :

Gurujee Press

Jhanjirimangala,

Cuttack-9

Price - Rs. 100-00

ଉତ୍ସର୍ଗ

ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପଦତଳେ
 “ଅସିହାନ ବିପ୍ଳବ”କୁ ସମର୍ପଣ ଦେଇ
 ଆଜି ମୋର ଦିବଙ୍ଗତ ପିତୃଦେବ ସାହିତ୍ୟିକ
 ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭଗୀରଥ
 ଶ୍ରୀ ଭାଗୀରଥ ନେପାକଙ୍କ ଆବର୍ତ୍ତମାନରେ
 ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରି କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

ନରେନ୍ଦ୍ର

ସୁତନା

ମୁଁ ଭାଗୀରଥ ନେପାଳ ସାରସ୍ବତ ସାଧକଙ୍କ କନିଷ୍ଠ ପୁତ୍ର । ପେଷାରେ “ଓକିଲ” । ସାହିତ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଲିଖିତ ଗନ୍ତବ୍ଧିକ “ପ୍ରମେୟ, ବ୍ରହ୍ମମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଏବଂ ଜନଦରବାର” ସଂବାଦପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ପାଠକୀୟ ସ୍ବାକୃତୀ ପାଇଛି । ସାହିତ୍ୟର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ସାମାଜିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟରଖି ରଚନାଗୁଡ଼ିକୁ ଗତିଶୀଳ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ମୋର ଦିବଙ୍ଗତ ପିତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଥିଲା ମୁଁ ଜଣେ ସାହିତ୍ୟିକ ହୁଏ । ବାସ୍ତବରେ ଲେଖାଲେଖିରୁ ଛଦାମାଟାଏ ମିଳିବା କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ଭରପୁର ମିଳେ ।

ଆଗରୁ “ଅନ୍ୟ ଏକ ସକାଳ” ଉପନ୍ୟାସ ଓ କଥା ଉପକଥା “ଗନ୍ତ ସଂକଳନ” ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଏହା ମୋ ଦ୍ଵାରା ଲିଖିତ ତୃତୀୟ ପୁସ୍ତକ “ଅସିହାନ ବିପ୍ଳବ” ଯାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ମୋ ପିତାଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରକାଶକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶ୍ରୀନିବାସ ଗୁରୁ ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରକାଶନ ଝାଞ୍ଜିରାମଙ୍ଗଳା, ଏବର୍ଷ ୨୦୧୫ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ନବକଳେବର ତଥା ରଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ସମ୍ପତି ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଲୀଳାମୟ, ଅନନ୍ତ, ଇଚ୍ଛାମୟ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବିନାଈଚ୍ଛାରେ କ’ଣ ଏ ବହି ପ୍ରକାଶ ପାଇପାରିବ ?

ବାସ୍ତବରେ ଗନ୍ତ ଲେଖିବା ଆଉ ତାକୁ ଛାପିବା ଅତି ସାଧାରଣ କଥା ବୋଲି କେତେକ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସମାଜକୁ ସଚେତନ କରି ସୁପଥରେ ପରିଚାଳିତ କରିବା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ଲେଖିବା ଆଉ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଏକ “ଦୁଃସାହସ” ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ସଂଶୟ ତଥା ସନ୍ଦେହ ଏ ଗନ୍ତ ପାଠକଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁବ ତାର “ଅସିହାନ ବିପ୍ଳବ” ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ୟନାମ ବୋଲି କହିଲେ କିଛି ଅଭ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ ବୋଧହୁଏ ?

“ଅସିହାନ ବିପ୍ଳବ”... ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ୟଏକ ସଜ୍ଞା ମୋ ପାଇଁ । ମୋ ସହିତ୍ୟ ଜୀବନକୁ ମୋର ପ୍ରିୟଜନମାନେ ନାପସନ୍ଦ କରିବା ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗି ନେଉଛି । ମୋର ଅଗ୍ରଜ ଶ୍ରୀ ସୁଭେନ୍ଦ୍ର ନେପାଳ (ଶାନ୍ତିପଡ଼ା ବଲାଙ୍ଗୀର)ଙ୍କର ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଏବଂ ଡଃ. ଶ୍ରୀଶ ପଟ୍ଟେଲ୍ ସାହିତ୍ୟିକ ତଥା ସ୍ତରକାର ଭୁବନେଶ୍ଵରଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ପାଖରେ ମୁଁ ନତମସ୍ତକ ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାଳ

ଅଭିମତ

ଗଛ ଶୁଣିବା ଏବଂ ଗଛ କହିବା ମଣିଷର ସହଜାର୍ ପ୍ରକୃତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁଣି କିଛି ନା କିଛି ଲେଖୁଥାନ୍ତି; କିଛି ନ ହେଲେ ଚିଠିଟିଏ ଅନ୍ତତଃ । ଚିଠିରେ ଥାଏ ନିଜସ୍ବ କଥା, ସୁଖ-ଦୁଃଖର କାହାଣୀ ।

ଗଛର ଚରିତ୍ରମାନେ ଆମ ଚାରିପଟରେ ହିଁ ଆତଙ୍କୀତ । ସେହି ମାନଙ୍କୁ ଆଧାରକରି ଗଛ ସୃଷ୍ଟିକରିବାର ଚାହୁଁରୀ ଅଳ୍ପ କେତେକ ଆୟତ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପେଶାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଜରୁରୀ ହୋଇଥାଏ ଲେଖକୀୟ ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ବିଚାର ଅବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଦାୟିତ୍ବ ପାଠମାନଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଲେଖକ ହିଁ ବାହାଦୁରୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ପାରିଥାଏ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ଥାଏ ଘଟଣା ପ୍ରବାହର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ଦେବାରେ । ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଦୃଢ଼କୁ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ କରିବା, ପାଠକୀୟ ଉତ୍ତୁକତାକୁ ବଢ଼ାଇଦେଇ, ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ରର ସମସ୍ୟାକୁ ସମୁଚିତ ଉପସ୍ଥାପନା କରିବା, ଗଛର କ୍ରମବିକାଶ ଏବଂ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ପରିବେଷଣ ହିଁ ସୁଲେଖକର ଗୁଣାବଳୀ ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକଙ୍କ ଏହି ଦ୍ବିତୀୟ ଗଛ ସଂକଳନଟି ଏକ ସଫଳ ଉଦ୍ୟମ । ନିଜ ପେଶାମଧ୍ୟରେ ଭେଟିଥିବା ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଢ଼ିତୋଳିଛନ୍ତି ଏକ ଗଛର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ- ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି ସାମାଜିକ ସଂସ୍କାର ଓ ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଏକ ଦିଗ୍ବର୍ତ୍ତନ ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଗଛଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ିଲେ ସମାଜର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ପାଠକକୁ ଘେରିଯାଇଥାଏ ।

ଗଛ ‘ମା’ ଭୂମିଷ୍ଠ ପ୍ରମାଣ’ରେ ରହିଛି-

“ଭିଡ଼ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ମା’ର ସ୍ବରୂପ ଠିକ୍ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚକାଆଣ୍ଡାଳି ବଡ଼ରୁ ଆଛୁରି ବଡ଼ହୋଇ ମୋତେ ଦେଖାଗଲା ।”

ଏହି ଦୁଇପଦ କଥା ସ୍ବସ୍ତ ସୂଚାଇଦିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପାଦାନ ସହିତ ମା’ର ମମତା ସତେ ଯେପରି ଏକ ଗାଣିତିକ ସମଷ୍ଟି !

ଚରିତ୍ରହୀନ ଗଛର କିଛି ବାକ୍ୟ-

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଉଛି । ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ଅବା ସୁଖରେ ରହିପାର ।”

* * * * *

ଦେଖିଲେ ସୁମିତ୍ରା ହସି ହସି ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି, ଆସ ବିଶ୍ରାମନିଅ ।

ଗନ୍ଧର୍ବ ଦାମ୍ବତ୍ୟ ଜୀବନର କଳହ, ଝଡ଼ଝଞା ହିଁ ତମକୁାର ରୂପ ନେଇଛି ।

ଗନ୍ଧ ‘ସମାନ ଆସିଛି ସୁଦର୍ଶନ ପାଖକୁ’ରେ ଲେଖକ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି -

ଭୂମିଲଗ୍ନ ନୀରିହ ସୁଦର୍ଶନ ଅପାଠୁଆ, ଅପ୍ରତିଷ୍ଠିତ, ସାମାନ୍ୟ ମିଷ୍ଟାଚିଏ ସତ । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ନୀତିକ୍ରଷ୍ଟ ଉଚ୍ଚପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପାଠୁଆ ଅବା ନେତାଙ୍କଠାରୁ ଢେରେ ଭଲ ମଣିଷଟିଏ, ବାସ୍ କଥାତ ଏତିକି ।

ନିଜସ୍ବ ଅନୁଭୂତି ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ଉପରୋକ୍ତ ଗନ୍ଧର୍ବରେ ଲେଖକଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ରହିଛି । ଆମ ଶାସନ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଦ୍ଭୁତ କାରନାମା ଏବଂ ଏଥିଯୋଗୁଁ ସାଧାରଣ ନୀରିହ ଲୋକେ ଭୋଗୁଥିବା ଜାତନାର ଦର୍ଶନ । ଏଥି ସହିତ ଲେଖକ ସୁତାଙ୍କ ଦେଇଛନ୍ତି କେତୋଟି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ରୂପାୟନ ମଧ୍ୟ ।

ଗନ୍ଧ ‘ଭକୁଆ - ଅନାଥର ନାଥ’ରେ ଥିବା କେତୋଟି ବାକ୍ୟ-

“ଯାହାଙ୍କର କେହି ନାହାନ୍ତି ଶୁଣିବାକୁ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସତେ ଯେମିତି ଅନାଥର ନାଥ ସ୍ବୟଂ ଗଗନାଥ ଭକୁଆ ନାମ ଧରି ଓଡ଼ିଶାର ଖଡ଼ିଆଳ ସହରରେ ଏବେ ଆଜବେସ୍ବତ ସଠରେ ରହୁଛନ୍ତି ।”

ଲେଖକ ଜଣାଇଦେବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି - ଉଚ୍ଚସ୍ତରର ଲୋକେ କେଉଁଭଳି ବୌଦ୍ଧିକ ଜମୋସନାଲ୍ ହାତ କୌଶଳଦ୍ବାରା ସବୁକିଛି ସମ୍ବର କରିପାରନ୍ତି ।

ଶେଷରେ ପଦଟିଏ କହିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ-

ଲେଖକଙ୍କର ସାରସ୍ବତ ସୃଷ୍ଟିପକ୍ଷରେ ଥିବା ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟଟି ହେଉଛି ଆଜିର ସମାଜରେ ଅହରହ ଘଟିଚାଲିଥିବା ବିଚାର ଓ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ନାନାଦି ଅନାଚାର ।

ଆଶା ଓ ବିଶ୍ବାସ ସଙ୍କଳନଟି ପାଠକୀୟ ଆଦୃତି ଲାଭ କରିବ ।

ଶ୍ରୀଶ ପଟେଲ

ଡା/୧୮.୦୯.୨୦୧୫

ସ୍ଥଳ : ଏନ. ୧/୬୧ ନୂଆପଲ୍ଲୀ

ଭୁବନେଶ୍ବର-୧୫

ମୋ.ନ. : ୮୦୧୮୪୯୦୦୩୬

ବିଷୟ ସୂଚୀ

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୦୧ । ନିଖୋଜ ନାୟାକା ମମତା.	୯
୦୨ । ମେମୋରୀ ଡିଲିଟ୍ ବନାମ୍ ଖପର ଘର.	୧୪
୦୩ । ଈଶ୍ବର ଯାହା କରନ୍ତି ପ୍ରାଣୀର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ.	୧୯
୦୪ । ସମ୍ଭାବନାର ସ୍ବପ୍ନ.	୨୫
୦୫ । ଅପହଞ୍ଚ ସତ୍ୟ	୨୯
୦୬ । ବାସ୍ତବତାର ଅନୁଷ୍ଠାନ	୩୨
୦୭ । ପରବିନ୍ଦ୍ ଆତ୍ମଲିପି	୩୭
୦୮ । ଭକ୍ତ ଭାବନାରେ ଜଗନ୍ନାଥ ।	୪୧
୦୯ । ମାୟା.	୪୬
୧୦ । ମା'ଭୂମିଷ୍ଠ ପ୍ରଣାମ	୫୨
୧୧ । ତାଜା ଖବର	୫୫
୧୨ । ସଂସ୍କାର.	୫୮
୧୩ । କହିଲେ କୁଳକୁଟୁମ୍ବକୁ ଲାଜ	୬୨
୧୪ । ଓଡ଼ିଆଣୀ ମୋର ମାଉସୀ	୬୫
୧୫ । ଭକୁଆ - ଅନାଥର ନାଥ	୭୦
୧୬ । ଲେଲିହାନ ଆଲୋକ	୭୩
୧୭ । ଚିତ୍‌ଫତ୍ ! ରେବତୀର କୋହ	୭୭

୧୮ । ମରିଚିକା	୮୧
୧୯ । ପାପ ବନାମ ମହାପାପ	୮୫
୨୦ । ସମନ ଆସିଛି ସୁଦର୍ଶନ ପାଖକୁ	୯୦
୨୧ । ଚରିତ୍ରହୀନ.	୯୪
୨୨ । ନାମବଢ଼ା କାମ ଥୋଡ଼ା	୯୮
୨୩ । ଝିଅପାଇଁ	୧୦୨
୨୪ । ଅବଶୋଷ	୧୦୬
୨୫ । ଜିଅନ୍ତା ଶବ	୧୧୧
୨୬ । ଶକୁନ୍ତଳାର ଅଜ୍ଞାତବାସ	୧୧୫
୨୭ । ମହାବାତ୍ୟା - ପଲ୍ଲବୀ ଆଉ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ହସ.	୧୧୯
୨୮ । ଯୌତୁକ କୌତୁକ.	୧୨୪
୨୯ । ଜମଣା ପ୍ରବେଶ	୧୨୬
୩୦ । ସ୍ୱପ୍ନସହ ସନ୍ଧି	୧୨୮
୩୧ । ପେଟକ ଉପାଖାନ	୧୩୨
୩୨ । ଓକିଲ ଭାଇଁ	୧୩୬
୩୩ । ହକର - ମସ୍ତରାମର ତାଜାଖବର	୧୪୦
୩୪ । ଅଜିତର ଅଜ୍ଞାତବାସ	୧୪୪
୩୫ । ବାପା	୧୪୯

“ନିଖୋଜ ନାୟିକା” ମମତା

ସେହିଦିନ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଚାଞ୍ଚଳ୍ୟ ଖେଳିଗଲା । ସମସ୍ତ ଗଣମାଧ୍ୟମ ସଂବାଦପତ୍ର ଠାରୁ ଟି.ଭି ନ୍ୟୁଜ୍ ଚ୍ୟାନେଲରେ ବ୍ରେକିଂ ନ୍ୟୁଜ୍ରେ କବାଡ଼ି ଖେଳାଳୀ ମମତାର ଅପହରଣ ଅବା ନିଖୋଜ ଖବର ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ କରିଦେଇଥିଲା ।

କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଓଡ଼ିଶାର ସୁନାମଧନ୍ୟା କବାଡ଼ି ଖେଳାଳୀ ଥିଲା “ସୁଜାତା ସାହୁ” । ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ କବାଡ଼ିଖେଳି ଗତ ଜାନୁଆରୀ ମାସରେ ଭାରତର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କବାଡ଼ି ଖେଳାଳୀରୂପେ ସୁଜାତା ପାଇଥିଲା “ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପଦକ” ତାଙ୍କର କୋଚ୍ ବାସୁଦେବବାବୁ କହନ୍ତି ଏହି ଖେଳରେ ସୁଜାତାକୁ ନେଇ ଅନେକ ସମ୍ଭାବନା ଲୁଚି ରହିଛି ।

ସୁଜାତା ସାହୁ ପିତା ରାଧାମୋହନ ସାହୁ, ଗ୍ରାମ ପୋଷ୍ଟ : ରାମପୁର, ଥାନା : ବାରଙ୍ଗ, ଜିଲ୍ଲା : କଟକ । ଏହା ଥିଲା “ସୁଜାତା”ର ଠିକଣା । ସେ ବାରଙ୍ଗ କଲେଜରେ ପୂର୍ବ ଥ୍ରୀ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷର ଛାତ୍ରୀ । କଳାରେ ସେ ନିପୁଣ । ବାପା ସାଧାରଣ ଡାଲିଚାଉଳ ଦୋକାନୀ । ନିଜଗ୍ରାମ ରାମପୁରର ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡପାଖରେ ବାପାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଛୋଟକାଚର ଦୋକାନ । ଆୟ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର ସୁଜାତାକୁ ମିଶାଇ ରାଧାମୋହନଙ୍କର ଦୁଇଟି ସନ୍ତାନ । ଅନ୍ୟଟି ପୁଅ “ନିଖିଳ” । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ର ।

ସୁଜାତା ଯେତେବେଳେ ନିଜ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ତରଫରୁ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ କ୍ରୀଡ଼ାରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଯୋଗୀ ରୂପେ ଉପସ୍ଥାପନ କଲା । ସେତେବେଳୁ ତାଙ୍କର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର କ୍ରୀଡ଼ା ଶିକ୍ଷକ ତାର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ପ୍ରତିଭାର ପରିଚୟ ପାଇଯାଇଥିଲେ । ସେ ଯଦି ଉପଯୁକ୍ତ କୋଚ୍‌ଙ୍କର ସହାୟକ ପାଏ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ତଥା ଦେଶର ଗୌରବ ହେବ ଏଥିରେ ତାଙ୍କର ଡିଲେ ହେଲେ ସଂଦେହ ନ ଥିଲା ।

ଦିନେ ଗୋଧୂଳୀ ବେଳାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶ୍ଚିମାକାଶରେ ଇକ୍ଷତ ଲାଲବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣକରି ଅସ୍ତଗାମୀ ହେଉଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ରାମପୁରଗ୍ରାମରେ ଅସ୍ତ ଯାଉଥିଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ଗୋଲାକାର ପୃଥିବୀର ଅପରପାର୍ଶ୍ୱ ଅଂଚଳରେ ଉଦୟ ହେଉଥିଲେ ନୂତନ ସକାଳର ସତେଜତା ଆଉ ସଂଭାବନାକୁ ନେଇ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ନିଜର ଡାଲିଚାଉଳ (ତେଜରାତି) ଦୋକାନ ଅଭିମୁଖେ ଯିବାକୁ ବାହାରୁଥିବାର ଏଇ ଥିଲା ସୁନ୍ଦର ସଂନ୍ଧ୍ୟା । ବାସୁଦେବବାବୁଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଚଉରାମୂଳରେ

ସନ୍ଧ୍ୟାଦୀପ ଦେଇ ଈଶରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଣ୍ଡିଆଟିଏ ମାରି ଫେରିଲେ । ନିଜ ଦୋକାନିଆଡ଼େ ଯିବେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ସୁଜାତା ପଢୁଥିବା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଖେଳ ଶିକ୍ଷକ ଆସି ଘରସାମ୍ନାରେ ଠିଆହେଲେ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ଅଜଣା ବ୍ୟକ୍ତି ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଚାହିଁ ବିସ୍ମୟଭରା ନୟନରେ ଅବଲୋକନ କଲେ । ସେ ବିସ୍ମୟର ଚତୁର୍ଥଶାତ୍ ପରିସମାପ୍ତି ଘଟାଇ କ୍ରୀଡ଼ା ଶିକ୍ଷକ ସ୍ଥିତହସର ସୂଚନା ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଦେଇ କହିଲେ “ଆପଣ ମମତାଙ୍କର ପିତା ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ତ ? ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାବୁ । ଭିତରକୁ ଡାକିଆଣି ବୈଠକ ଘରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚ୍ୟାରରେ ବସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । “ମମତାର ମାଁ” ଘରର ଦୁଆରବନ୍ଧ ପାଖରେ ରହି ପରଦା ଆଡୁଆଳରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ଏବଂ କ୍ରୀଡ଼ାଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଗତିବିଧି ଦେଖୁଥିଲେ ।

କ୍ରୀଡ଼ା ଶିକ୍ଷକ ମମତାର “କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରତିଭା” ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଯାଇ ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କୁ କହିଲେ “ତୁମ ଝିଅ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମ ଦେଶର ଗୌରବ” ହେବ । ତା’ ପାଖରେ କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରତିଭା ଏଭଳି ସୁନ୍ଦର ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଅଛି ଯଦି ଉପଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ମିଳେ ତେବେ ସେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ “ଗର୍ବ ଆଉ ଗୌରବ” ଆଣିଦେବ । ଯଦି ଆପଣ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ତାକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରସ୍ଥିତ ଉତ୍କଳ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମକୁ ପଠାଇବି । ସେଠାରେ ସେ ଅଧିକ କ୍ରୀଡ଼ା କୌଶଳ ତଥା ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଖେଳାଳୀରୂପେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବାର ସମସ୍ତ ସୁଯୋଗ କରି ପାରିବ । ତା’ଛଡ଼ା ଜଣେ ଉତ୍କଳମାନବ କୋଚ ମୋର ଜଣାଶୁଣା ସେ ଭୁବନେଶ୍ୱରସ୍ଥିତ “ଉତ୍କଳ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମ୍” ନିକଟସ୍ଥ ନୂଆସାହିରେ ବସବାସ କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ହୋଇସାରିଛି । “ମମତା”କୁ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ନିଜଘରେ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ନିଜ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଖେଳର କୌଶଳ ବିଷୟରେ ଅଭିଜ୍ଞ କରାଇବେ ।

ସୁଯୋଗ ବାରମ୍ବାର ଜୀବନରେ ଆସେ ନାହିଁ । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ଆସେ ତାକୁ ହାତଛଡ଼ା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଘରଭିତରକୁ ଯାଇ ନିଜର ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ବୈଠକ ଘରକୁ ଫେରି କ୍ରୀଡ଼ାଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହାୟ୍ୟ ବଦନରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ ।

ଦିନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସବୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । ବାରଙ୍ଗ ନିକଟ ଗ୍ରାମରୁ ମମତା ପ୍ରତିଦିନ ଉତ୍କଳ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମରେ ସକାଳ ବେଳା ଏକଘଣ୍ଟାର ଅଭ୍ୟାସ ସାଙ୍ଗକୁ କଲେଜରୁ ଫେରିବା ପରେ ସଂଧ୍ୟା ସମୟରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ନୂଆ ସାହିରେ କୋଚ୍‌ପାଖରେ ଦୁଇଘଣ୍ଟାର ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ । ଆଗାମୀ ଦିନର “ଗୌରବମୟ” ନିୟମିତ ନୂଆସାହିରେ ପାଦଆପେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କୋଚ୍‌ଙ୍କ ଘରକୁ ଆସୁଥିଲେ ଜଣେ “ଚ୍ୟୁପନ ଶିକ୍ଷକ” । ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶରେ ପଲାଶ ରଙ୍ଗ, ସଂଧ୍ୟାର

ଶେଷ ଆସର ଭିତରେ ସଙ୍ଗୀତର ମୁହଁନ । ଟ୍ୟୁସନ୍ ଶିକ୍ଷକ “ଅବିନାଶ” ଆସୁଥିଲେ କୋର୍ ବିରଞ୍ଚିବାରୁଙ୍କ ପୁଅ ଆୟୁଷ୍ମାନକୁ ପାଠପଢ଼ାଇବାପାଇଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଯେଉଁଦିନ ସେ ପ୍ରଥମଥର ମମତାକୁ ବିରଞ୍ଚିବାରୁଙ୍କ ବାରଣ୍ଡାରେ ପାଦଆପିବାର ଦେଖିଲେ ମନେହେଲା ଜୀବନର ଏମିତି ସଂଧ୍ୟାଟିଏ ଏଇ ପ୍ରଥମକରି ଆସିଛି । ଏହାପୂର୍ବରୁ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶଟା ବିଦାୟୀ ସୂର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଏତେ ଚପଳା ହୋଇ ନଥିଲା କି ଦକ୍ଷିଣା ପବନଟା ଏତେ ପ୍ରଗଳଭ ହୋଇ ନଥିଲା । ମମତାର ମୁହଁରେ ସେ ରୂପସୀ ଉର୍ବସୀର ରୂପକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ।

ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷତରେ “ମମତା” ହସର ଫରୁଆ ଖୋଲିଦେଇ ଅବିନାଶର ମନରେ ପ୍ରେମର ଉତ୍ତାଳ ଲହରୀ ସୃଷ୍ଟି କରି ଦେଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଯେ ଏତେ ସୁନ୍ଦରୀ ହୋଇପାରେ ସେକଥା ଅବିନାଶ କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରିପାରୁ ନ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ହିଁ ଅବିନାଶ ମମତାକୁ ହୃଦୟର ରାଣୀ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ଦେଇଥିଲେ । ସମୟର କଷ୍ଟ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଲା । ଅବିନାଶବାରୁଙ୍କ ହୃଦୟରୂପକ ଘଣ୍ଟାର କଷ୍ଟ କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମର ରୂପରେ ଜୋରଧରି କ୍ଷୀପ୍ରଗତିରେ ଚାଲୁଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ପୁରୁଷମାନେ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ ଝିଅମାନଙ୍କୁ କରିଥାନ୍ତି । ଏଠି କିନ୍ତୁ ତା’ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖାଦେଲା । ପ୍ରଥମେ ମମତା ଆଖିରେ ଆଖିରେ ଗୋଲାପି ଗୋଲାପି ଜନ୍ମରା ଦେଇ ଅବିନାଶର ପ୍ରେମଆକାଶରେ ରଙ୍ଗ ବୋଳିଲା ।

ପ୍ରେମର କୌଣସି ଜାତି ଧର୍ମ ଅବା ଧନୀ ଗରିବର ପ୍ରଭେଦ ଦେଖେ ନାହିଁ । “ପ୍ରେମ” କେବଳ ପ୍ରେମ ହୋଇ ସମାଜରେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାଙ୍କ ପାଇଁ ଚିରଜୟନ୍ତିତ, ପ୍ରତିକ୍ଷାତ ଆଉ ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇଥାଏ ।

ପ୍ରତିଦିନ କୋଟଙ୍କ ମମତାକୁ ଦେଉଥିବା କୋର୍ ପିରିୟଡ୍ ପ୍ରାୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟାରେ ସରିଥାଏ । ତା’ର ଘରକୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଅବିନାଶ ନୂଆସାହିର ଗଳିମୁଣ୍ଡରେ ମଟର ସାଇକେଲଧରି ମମତାର ଫେରିବା ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ । ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ଗଳିମୁଣ୍ଡରେ ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତର ହିଁ ଅବିନାଶ ମମତାକୁ କହିଲା, ଆସ ମୁଁ ଆଜି କଟକ ଯିବାରଅଛି ତୁମକୁ ରାସ୍ତାରେ ଛାଡ଼ିଦେବି । ଅବିନାଶର ଅନୁରୋଧକୁ ମମତା ପ୍ରତ୍ୟାକ୍ଷାନ ନ କରି ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ମଟର ସାଇକେଲରେ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ଏଭଳି କୌଣସି ନା କୌଣସି ବାହାନାର ସୁଯୋଗ ମମତାକୁ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘନିଷ୍ଠତା ଏତେ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ିଗଲା ଯେ, ଅବିନାଶ ସପ୍ତାହରେ ପ୍ରାୟ ୪-୫ ଦିନ ମମତାଙ୍କ ଘରଆଡ଼େ ମଧ୍ୟ ଗଲା । ମମତାର ବାପା ମାଁଙ୍କ ସହ ଅବିନାଶର ପରିଚୟ ମମତା ଇତି ମଧ୍ୟରେ କରି ସାରିଥିଲା । ଅବିନାଶର ଅବାଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶରେ ମମତା

ଘରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ ନ ପାଇବାରୁ ଦିନେ ଅବିନାଶ ଏକାନ୍ତରେ ମମତାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ଚାଲ “ଆମେ ଦୁହେଁ” ଘରଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା । “ନୟାଗଡ଼ରେ ମୋର ଧର୍ମମାମୁଙ୍କ ଘର ମୁଁ ତାଙ୍କର ଅତିଥିୟ । ସେ ଯଦି ଆମକୁ ଏକତ୍ର ଦେଖନ୍ତି ତେବେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନ କରି ତାଙ୍କଘରେ ଆମକୁ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ । ଆମେ ଦୁହେଁ “ନୟାଗଡ଼”ର କାଳୀମନ୍ଦିରରେ ବରଣମାଳା ପରସ୍ପରକୁ ଦେଇ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ।

ଦିନେ ହଠାତ୍ କାହାକୁ କିଛି ନ ଜଣାଇ ମମତା ନିଜର କିଛି ପୋଷାକପତ୍ର ଆଉ ନିଜେ ପାଇଥିବା “ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମେଡ଼ାଲ”ଟିକୁ ଧରି ଘରୁ ବାହାରି ଆସି ବାରଙ୍ଗରୁ କଟକରାସ୍ତା ମିଶିଥିବା ଛକରେ ସକାଳ ଆଠଟାରେ ହାଜର ହୋଇଗଲା । ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମୋବାଇଲ୍‌ରେ ରିଂ ହେଲା ରିସିଭ୍ କଲାପରେ ଅପରପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଅବିନାଶର ସ୍ୱର ଭାସିଉଠିଲା । ମମତା ଜଣାଇଦେଲା ସେ ଆସି ନ୍ୟାସ୍‌ନାଲ୍ ହାଇଡ୍ରେ ଛକରେ ଥିବ । କଟକୀ ହୋଟେଲ ପାଖରେ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷାରତ । ମାତ୍ର କେଜମିନିର୍ ଯାଇଛି ନା ନାହିଁ ଅବିନାଶ ମଟର ସାଇକେଲରେ ଦୁତବେଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ମମତା ପଛସିଟରେ ଅବିନାଶକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ବସିଲା । ଅବିନାଶର ମନରେ ଆଉ ଶରୀରରେ କମ୍‌ମନ ସହ ଶିହରଣ ଆଗାମୀଦିନର ସୁନେଲା ସ୍ୱପ୍ନକୁ ନେଇ । ସେ ଶିହରଣ ପଛରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ “ନାବାଳିକା ଛାତ୍ରୀ ଅପହରଣ”ର ଅପବାଦ ସହ ଆଇନ୍‌ର କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଲୁଚିରହିଛି ଏ କଥା ଅବିନାଶ ପାଇଁ ଅଗୋଚର ଥିଲା ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ କ୍ଷାତିସମ୍ପର୍କ କବାଡ଼ି ଖେଳାଳୀ ମମତାର ନିଖୋଜ ଖବର ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭିତ କରିଦେଇଛି । ମମତାର ବାପା ରାତ୍ରି ଦଶଟାଯାଏଁ ଝିଅ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇଛି ଫେରିବ ଏଇ ଆଶାରେ ରାହିଁ ରହି ନିରାଶ ହେଲେ, ପରିଶେଷରେ ଉଭୟ ପିତା-ମାତା ବାରଙ୍ଗ ଆନାରେ ଯାଇ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କଲେ “ଝିଅ ନିଖୋଜ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଯାହା ଜଣାପଡୁଛି ତା’କୁ ଅପହରଣ କରାଯାଇଅଛି ।” ଘଟଣା ଘଟିବାର ଏକସପ୍ତାହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମମତାର ଖୋଜ ଖବର ନା ପୁଲିସ୍ ପାଇଲା ନା ମମତାର ବାପା-ମାଁ ପାଇଲେ । ଗଣମାଧ୍ୟମର ହଇଚକ ସୃଷ୍ଟିକାରୀ ସଂବାଦର ବାରମ୍ବାର ପ୍ରସାରଣ ଆଉ ପ୍ରକାଶନ ପରେ କମିଶନରେଟ୍ ପୁଲିସ୍‌ର ଚିନ୍ତା ବଢ଼ିଗଲା ।

କୌଣସି ସୂତ୍ରରୁ ପୁଲିସ୍ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲା ଯେ, ଅବିନାଶ ନାବାଳିକା ସୁନାମଧନ୍ୟା କବାଡ଼ି ଖେଳାଳୀ ମମତାକୁ ଅପହରଣ କରିନେଇ ତା’ର ମାମୁଁଘରେ ରଖିଛି । ମାମୁଁଘର ଚଢ଼ାଉ ପରେ ମମତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ସହ ଅବିନାଶକୁ ନାବାଳିକା ଅପହରଣ ମାମଲାରେ ଗିରଫ୍ କରି କୋର୍ଟ ଚାଲାଣ କଲା । ପୋଲିସ୍ ଅବିନାଶକୁ ପଚାରି ବୁଝିଥିଲା ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଅବିନାଶ ତା’ର ବୟାନରେ କହିଥିଲା ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଶ, ମୁଁ ଟ୍ୟୁସନ୍ କରି ଯିବା ସମୟରେ

ନୂଆସାହିରେ ନୂଆ ନୂଆ ଆସୁଥିବା “ମମତା” ସହ ଦେଖାତାହାଁ ତା’ପରେ ଜସାରା । ସେ ଜସାରା କିନ୍ତୁ ମମତା ପରୁ ଆଗ ଆରମ୍ଭ । ଜସାରା ପାଇଁ ମୁଁ ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲି । ଏଥିରେ ଉଭୟଙ୍କ ସମ୍ମତି ଅଛି । ଆମେ ମନ୍ଦିରରେ ବିବାହ କରିସାରିଛୁ । ଆମେ ଦୁହେଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ବାମୀ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ । ଉଭୟେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲପାଇ ଜୀବନସାଥୀ ରୂପେ ବାଛିନେଇଥିବାରୁ ଆମକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଅଲଗା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ବର୍ତ୍ତମାନ ପୋଲିସ, ଘରଲୋକ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗଣମାଧ୍ୟମ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ମମତାର ବାପା ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଏଫ,ଆଇ,ଆର୍ କୁ ଫେରାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଅବିନାଶକୁ କୁହାଯାଇଅଛି “ମମତା ନାବାଳିକାରୁ ସାବାଳିକା ହେବାଯାଏଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ । ସାବାଳିକା ହେବାପରେ ହିଁ ବିବାହ ରୀତି ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଉଭୟଙ୍କର ବିବାହ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ମମତାର ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ କୋର୍ ମମତା ଘରକୁ ଆସି ଭବିଷ୍ୟତର ସଂଭାବନା କବାଡ଼ି ଖୋଲାଳୀ ମମତାକୁ ନିଜ ଦଳ ସହ ଖେଳ ଅଭ୍ୟାସରେ ମନୋନିବେଷ୍ଟ ପୂର୍ବକ ଅଭ୍ୟାସ ଜାରୀ ରଖିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । “କ୍ରୀଡ଼ା ଜଗତରେ” ଭାରତର ସୁନାମ ପାଇଁ ମମତାର ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପେକ୍ଷାରତ ।

“ମେମୋରୀ ଡିଲିଟ୍ ବନାମ୍ ଖପରଘର”

ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ ଆଜି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ବୟସରେ ଉପନୀତା । ବୟସ ଅନେକତ ପାଖାପାଖି । ବିଧବା ହେବାର ଦିନଟା ତାଙ୍କର ମନେ ନାହିଁ । ତଥାପି ପାଖାପାଖି ପଚାଶ ବର୍ଷ ହେବ ସେ ବିଧବା ସାଜି ସାରିଲେଣି ।

“ଅହଲ୍ୟା” ପାଷାଣ ହୋଇଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ବିବାହକରି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଦେଲେ ଅନନ୍ତ ନାରାୟଣ ପତି । “ଅହଲ୍ୟା” ଗରିବ ଘରର ଝିଅ ବିବାହଯୋଗ୍ୟା ହେବାପରେ ପିତାମାତା ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଥିଲେ କେମିତି ବିବାହ ବୋଝ ଯାନିଯୌତୁକ ଦେଇ ଅହଲ୍ୟାଙ୍କୁ ହାତକୁ ଦୁଇହାତ କରିବେ । ଏତିକି ବେଳେ ଦେବତୁଲ୍ୟ “ବରପାତ୍ର” ଅନନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବ ପଡ଼ିଥିଲା “ଅହଲ୍ୟା”ଙ୍କ ସହିତ । ରାଜଯୋଗ୍ୟ ସାଙ୍ଗକୁ ବିନା ଜାନି ଯୌତୁକରେ ବାହାଘର ସଂପର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା ।

“ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ” ଶାଶୁଘରେ ପାଦଦେବା ସମୟରେ ଶାଶୁଘରେ ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ମିଶାଇ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଚିନିପ୍ରାଣା ଥିଲେ । ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ ଆସିବା ପରେ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟସଂଖ୍ୟା ଚାରିରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ଅନନ୍ତବାବୁ ନିଜ ଗ୍ରାମରେ ଗୋଟିଏ ଡେଜରାଟି ଦୋକାନ କରିଥିଲେ । ଗ୍ରାମର ନାମ ଅନୁଯାୟୀ ଦୋକାନଟିର ନାମ ଦେଇଥିଲେ “ରାମପୁର ଡେଜରାଟି ଷୋର” । ରାମପୁରଗ୍ରାମ ଓ ଆଖପାଖ ଗ୍ରାମର ଅନେକ ଗ୍ରାହକ ଆସିଥାନ୍ତି ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଡେଜରାଟି ଦୋକାନକୁ । ଦୋକାନ ସାଙ୍ଗକୁ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ଏକ ଏକର ଚାଷଜମି ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଦୋଫସଲି ଚାଷ ହୁଏ । କେନାଲ କୂଳରେ ଥିବା ଜମି ଉର୍ବର ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାପରେ ମନରେ ମନମତାଣିଆ ମୂର୍ଚ୍ଛନାର ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ପାଇଥିଲେ । ସାରା ସଂସାର ହସିଉଠିଥିଲା । ସେ ହସରେ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନ କଳ୍ପନା ସବୁ ରଙ୍ଗୀନ୍ ହୋଇଉଠିଥିଲା । ଶାଶୁତ ଯୌବନୀ ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀଙ୍କୁ ପାଇ ଅନନ୍ତବାବୁ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେକଲେ । ସମୟର ସ୍ରୋତରେ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭାରତ ସ୍ଵାଧୀନତା ପାଇବା ସମୟର କଥା । ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ କ’ଣ ସେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ପାଇଁ ଅଗୋଚର ଥିଲା । ଚାରୋଟି ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଓ ତିନୋଟି କନ୍ୟାସନ୍ତାନର ଜନକ ଓ ଜନନୀ ହେଲେ ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ଏବଂ ଅନନ୍ତବାବୁ । ସାଂସାରିକ ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଲା ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାମର ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷାଦାନ ନିମିତ୍ତ ଛାଡ଼ିବାପରେ ଜଂଜାଳର ବୋଝ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରାମପୁର ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ ଥିବା ଅର୍ଦ୍ଧଧୂଳି ଜମିକୁ ବିକ୍ରିକରି ପିଲାମାନଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକାର୍ଯ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଲେ ଅନନ୍ତବାରୁ । ପିଲାମାନେ ପାଠପଢ଼ି ମଣିଷ ପରି ମଣିଷ ହେଲେ ଏମିତି କେତେ ଜମିର ମାଲିକାନା ନିଜ ପରିବାରର ହୋଇଯିବ । ଏଇ ନ୍ୟାୟରେ ଅନନ୍ତବାରୁ ଜମିବିକ୍ରି କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ଅନନ୍ତବାରୁଙ୍କ କାମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିପାରୁ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବାଧା ମଧ୍ୟ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ନିରବରେ ସମ୍ମତି ହିଁ ସେ ସମୟରେ ସେ ଦେଇଥିଲେ । ଜମିଜମା ବିକ୍ରୀ କରି ଡିନିଟିଅଙ୍କ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପର୍ଣ୍ଣ କଲେ ।

କେବଳ ରାମପୁରର ଖପର ଘର ଦୁଇଟି ସହ ଚାରିଗୁଣୁ ଚାଷଜମା ଅନନ୍ତବାରୁଙ୍କର ରହିଥିଲା । ଅନନ୍ତବାରୁଙ୍କ ଆଶା ଅନନ୍ତ-ଗଗନ ପରି ବିସ୍ତ୍ରୀର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ସାମାନ୍ୟ ଥିଲା । ଚାରିପୁଅ ନିଜର ଅଧ୍ୟବସାୟ, ନିଷ୍ଠା ଆଉ ସାଧନାକୁ ପୁଞ୍ଜିକରି ଶିକ୍ଷାରେ ସଫଳତା ଲାଭି କଲେ । ବଡ଼ପୁଅ ଧନେଶ୍ୱର” ଓ.ପି.ସେ (O.A.S.) ରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ହେଲେ । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳର ତହସିଲରେ ଆଡ଼ିସନାଲ ତହସିଲଦାର ରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହେଲେ । ପ୍ରାୟ ଚାରିବର୍ଷକାଳ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଚାରୁରୂପେ ସଂପାଦନ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ତହସିଲଦାର ପୋଷ୍ଟକୁ ପ୍ରମୋଶନପାଇ କାର୍ଯ୍ୟରତ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁତ୍ର “ରାଜେଶ୍ୱର” ଜଂଗଲବିଭାଗରେ ଜଣେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ କମିଶନର ଭେଟର ଅଫ୍ ଫରଷ୍ଟ (A.C.F) । ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ର ସୁନ୍ଦର ଜଂଗଲଭରା ପ୍ରାକୃତିକ ଶୋଭାରାଶି ମଧ୍ୟରେ ସେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଥା ଦାୟାଦୁ ସଂପାଦନ କରୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ବେତନଭୋଗୀ ହୋଇଥିବାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଧାନୀରେ ଭଲ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ପଢ଼ାଇଛନ୍ତି ।

ତୃତୀୟ ପୁତ୍ର “ବିରଜିଶୋର” ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ପାଠପଢ଼ାରେ ବେଶ୍ ଆଗୁଆ । ତେଣୁ ଆଇ.ଏସ୍.ସି. ରେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରଥମସ୍ଥାନରେ ପାଶ୍ ବିଜେବି କଲେଜରୁ ହେଲାପରେ ନିଜକୁ ଚାଟାର୍ଡ଼ ଆକାଉଣ୍ଟାଣ୍ଟ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲା । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସଫଳତା ପାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁମ୍ବାଇର ଏକ ନାମକରା ବ୍ୟବସାୟୀକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରେ ଚାଟାର୍ଡ଼ ଆକାଉଣ୍ଟାଣ୍ଟ ରୂପେ କାମକରି ମାସକୁ ଡିନିଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଛି ।

ଶେଷପୁତ୍ର “କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ୱର” କଞ୍ଚେମେସ୍ ବି.କମ୍ ପାଶ୍ କରିବାପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜର ଗ୍ରାମ “ରାମପୁର”ରେ ରହି କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରୀ କାମକୁ ନିଜର ପେଷାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ତା’ର ଦୁଇଟିଅ ସହ ସେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ, ବାପା ଆଉ ମାଁଙ୍କ ସହ ରାମପୁରରେ ନିଜ ଘରେ ରହୁଛି ।

ସମୟ ସବୁବେଳେ ସମାନ ଯାଏ ନାହିଁ । ଦିନେ ଗ୍ରୀଷ୍ମରତ୍ନରେ “ଅନନ୍ତବାରୁ” ନିଜର ହୋଇ ରହିଥିବା ମାତ୍ର ଚାରିଗୁଣୁ ଜମିରେ ଲଗାଇଥିବା ପନିପରିବା କ୍ଷେତଆଡ଼େ ବୁଲିଯାଇଥିଲେ । ଦୁଇହଜାର ଚଉଦ ମସିହାର ରୌଦ୍ରତାପ ଅନ୍ୟବର୍ଷ ଅପେକ୍ଷା ସତେ ଯେମିତି “ରାମପୁର” ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଧିକ ଦାଉ ସାଧୁବାର ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ଆସିଥିଲା । ଜମିରେ ବୁଲି

ବାସକାମ ଦେଖାଦେଖ କରିବା ସମୟରେ ହଟାତ୍ ବେହୋସ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ପାଖ କିଆରିରେ କାମକରୁଥିବା ହଳିଆ “ଗୋପାଳ” କ’ଣ ହେଲା ବୋଲି ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଆସିଲା । ଦେଖିଲା “ଅନନ୍ତବାବୁ”ଙ୍କ ନାକପୁଡ଼ାରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ସେ ସଜ୍ଜାହୀନ । ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଦୌଡ଼ିଲା ନିଜେ ଏକୃତିଆ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କୁ କାନ୍ଧେଇ ବିଲଠାରୁ ମାତ୍ର ଦୁଇଶହ ଫୁଟର ଦୂରତା ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଘର । ଘରେ “ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ” ଏକୃତିଆ ଥିଲେ । ଘରେ ଥିବା ଖପର ଛାତର ବରଷା ତଳେ ବାଡ଼ିର ଭଲ ପବନର ଶୀତଳ ସ୍ପର୍ଶ ତା’ସହ ଅହଲ୍ୟାଦେବୀଙ୍କ ହାତ ଛିଆପାଣିରେ ଆଖିମିଟିକା ମାରିଲା ପରେ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ସଂଜ୍ଞା ଫେରିଲା । ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲେ । ମଙ୍ଗଳମୟ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅଶେଷ କୃପାକୁ ସେ ସୁମରାଲେ ।

“ଅନନ୍ତବାବୁ”ଙ୍କ ଶରୀର କେବେ ଖରାପ ହୁଏ ନାହିଁ । କି ବର୍ଷା କି ଖରା ଏମିତି ଏକକ୍ଷତି ବର୍ଷା ବିତିଗଲାଣି ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଜୀବନରେ । ଏଇବର୍ଷା କାହିଁକି ସେ ବିଲରେ ମୁହଁଗଲେ ? ସେଇ ଚିନ୍ତାରେ ପ୍ରାୟ ଆଖିର ନିଦ ହଜି ଯାଇଥିଲା । ଚାରିପୁଅଙ୍କ ପାଖକୁ ସେ “ମୋବାଇଲ” ଯୋଗେ ଫୋନକରି ବାପାଙ୍କ ମୁହଁଯିବା ବିଷୟଟା ଜଣାଇବା ପରେ “ପୁଅମାନେ” ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ରାମପୁର ଗ୍ରାମରେ । ଝିଅମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କୁ ଧରି ଆସି ହାଜର ହେଲେ ଗାଁ ଘରେ ।

ଖପର ଦୁଇ ବଖରା ଘର, ଝିଅପୁଅ, ବହୁ, ନାତୀ ନାତୁଣୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇ ପୁରି ଉଠିଲା । “ଅନନ୍ତବାବୁ” ମନେ ମନେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଚିନ୍ତା କଲେ ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ଯାହା କଲ ମଙ୍ଗଳ ହିଁ ହେଲା । ଏମିତିରେ ତ ଘରେ ପୁଅ ବହୁ ନାତି ନାତୁଣୀ କେହି ଏକାଠି ହୋଇ ପାରୁ ନଥିଲେ । ମୋର ମୁହଁଯିବାଟା ସତେ ଯେମିତି ଆଶୀର୍ବାଦ ହେଲା । ସମଗ୍ର ପରିବାର ଏକାଠି ହେବା ପରେ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ସମସ୍ୟା ଦେଖାଦେଲା । ମାତ୍ର ଦୁଇବଖରା ଖପର ଘର ଏତେବଡ଼ ପରିବାର ପାଇଁ ସତେ ଯେମିତି ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ ହେବାର ପରିସ୍ଥିତିର ଜନ୍ମଦାତା ହେଲା ।

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଚାରିପୁଅ ଏକାଠି ହେଲେ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ବହି ଯାଉଥିବା ମୟାକିନୀ ନଦୀ କୂଳର । ପିଲାଦିନର ସ୍ମୃତି ତାଙ୍କର ଉଜ୍ଜୀବିତ ହେଲା । ସେମାନେ ସ୍ଥିର କଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଆବଶ୍ୟକ ମୂତାବକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବେ । ଗାଁର ଖପର ଘରଟିକୁ ପକ୍କାଘର କରିବେ । ଅତି କମ୍‌ରେ ସାତଟି ବଡ଼ ବଡ଼ ଲିଓଁ ରୁମ୍ ସହ ତ୍ରଇଁ କମ୍ ତାଇନିଁ ରୁମ୍ ଗୋଟିଏ ହେବ । ସମସ୍ତ ରୁମ୍‌ରେ ଶ୍ୱେତ୍ ଏୟାର କଣ୍ଡିସନର୍ ସହ ଟାଇଲ୍ ଫ୍ଲୋରିଂ ତଟାଣ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଘରର କାନ୍ଥ ଗୁଡ଼ିକରେ ଭିତର ପାର୍ଶ୍ୱ ଡିସ୍‌ଟେମ୍ବର କଲର ସହ ବାହାର ପାର୍ଶ୍ୱସବୁ ଡ୍ରେବର କୋର୍‌ର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହେବ ।

ଏ ସବୁ ଦାୟାଦୁ ସାନପୁଅ କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବର ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କଲେ ବଡ଼ ତିନିଭାଇ । “କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବର” ସିରିଲ୍ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜର କାଲକୁଲେଟର ସାହାଯ୍ୟରେ ଏକ୍ସିମେନ୍ଟ କରି କହିଲା “ସତୁରୀଲକ୍ଷ” ପାଖାପାଖି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ । ମୁଁ ନିଜେ ସମସ୍ତ ଦାୟାଦୁ ନେବି, ନଚେତ୍ ଏହା “ଅଶୀଲକ୍ଷ” ଟଙ୍କାରୁ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ଉଣା ହେବନାହିଁ ।

କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବରର କଥାରେ ବଡ଼ତିନି ଭାଇ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନ ଉଠାଇ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲେ । କଥା ଛିଡ଼ିଲା ଆସନ୍ତାକାଲି “ରାମପୁର” ପାଖ ସହର “ବିରକିଶୋର ପୁର” ଯାଇ ଏ.ଟି.ଏମରୁ ତିନି ଭାଇ ଟଙ୍କା ଉଠାଇ ସାନଭାଇକୁ ଦେଇଦେବେ ସାନଭାଇର ନିଜର ସମୟ ଆଉ ପରିଶ୍ରମ ବିନିଯମରେ ଏ କାମକୁ ଚଉଦମାସ ଭିତରେ ସାରିଦେବ ।

ପରଦିନ “ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ” ଗାଁ ନଈକୁ ଗାଧୋଇ ଯାଇଥିବା ସମୟରେ “ଅନନ୍ତବାବୁ” ଏକ୍ସିଜିଆ ଘରେ ଥିଲେ । “ଖପରଘରର ବାରଣ୍ଡାରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଶୀତଳପବନର କାଉଁରୀ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ । ସମଗ୍ର ପରିବାର ଏକାଠି ହୋଇ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଯେ, “ଅତ୍ୟାଧୁନିକ କୋଠା ତିଆରି ହେବ ।”

ଭାଗ - ୨

ଶୁଭଶଂଖ ବାଜି ଦେବଦେବୀଙ୍କୁ ଆବାହନ କରି ଗୋଟିଏ ଶୁଭଦିନରେ ରାମପୁରରେ ଅନନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଖପରଘରର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଲିସାନ କୋଠାଘରର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକାର୍ଯ୍ୟ ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ତିରିଶବର୍ଷ ତଳେ ସରିଥିଲା ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଚିତ୍ର । ଅନନ୍ତବାବୁ ଇତିମଧ୍ୟରେ ଇହଲୀଳା ତ୍ୟାଗ କରି ଆରପୁରର ବାସିନ୍ଦା । “ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ” ଆଜି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ବୟସରେ ଉପନୀତା ବୃଦ୍ଧା । ଆଉ ଆଗଭଳି ସେ କର୍ମଚଞ୍ଚଳା ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ଅତୀତର ସ୍ମୃତିସବୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ତାଙ୍କର ମାନସପତ୍ନରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ବିବ୍ରତ ଆଉ ବ୍ୟଥିତ କରୁଛି । ବଡ଼ତିନିପୁଅ ଯିଏ ଯାହାର ପରିବାରକୁ ନେଇ ରାମପୁର ଗ୍ରାମଠାରୁ ଦୂରରେ ସହରରେ ରହି ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି । କର୍ମଜଂଗାଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନରେ ସାନପୁଅ “କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବର” ମାଁର ଯତ୍ନନେଇ ନିଜ ପରିବାର ସହ “ରାମପୁର” ର ଆଲିସାନ କୋଠାଘରେ ରହୁଛି । କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବରର ପତ୍ନୀ ବୁଢ଼ୀଶାଶୁର ସମସ୍ତ ଦାୟାଦୁ ବହନ କରିଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ବାଉଳୀ ଚାଉଳୀ ହୋଇ ଗୁଡ଼ାଏ ଅନାବଶ୍ୟକ କଥା କହି ବୃଦ୍ଧା “ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ” ଯଦି ଅସୁସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ କାର୍ତ୍ତୀକେଶ୍ବରର ବଡ଼ପୁଅ “ଅବିନାଶ” ପାଖ ସହରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ଡାକିଆଣେ ।

ଡାକ୍ତର ଚିକିତ୍ସାକରଣ ଆଉ ଉତ୍ତମ ତଥା ଉପଯୁକ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ନିମିତ୍ତ କଟକ ଯାଇ ସାକ୍ଷାତ୍ କିମ୍ବା ମାନସିକ ରୋଗୀ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ଉପଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ଦିନକର ଘଟଣା ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ହଟାତ୍ ଚିକ୍ତାର କରି ଉଠିଲେ । ଆଲିସାନ୍ କୋଠାଘରର ଛାତ ଉପରେ ବିଜୁଳୀ ଆଉ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ସହ ବର୍ଷାର ଆଗମନ ସାଙ୍ଗକୁ ଅହଲ୍ୟାଦେବୀଙ୍କ ଚିକ୍ତାର “ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁ” ଆଉ ତାଙ୍କର ପରିବାରକୁ ଚମକାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ।

ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ସାନଝିଅ ଆଉ ପୁଅ ଅବିନାଶ ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ବିଶ୍ରାମନେଇଥିବା କୋଠରୀ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଅହଲ୍ୟାଦେବୀଙ୍କୁ ଘେରିଯାଇ ଖଟଉପରେ ବସାଇବାପରେ ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା “ଜେଜେମା କ’ଣ ହେଲା ? କ’ଣ ସ୍ୱପ୍ନଦେଖି ଚମକି ଉଠିଲ କି ?

ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅତୀତକୁ ଫେରି ଯାଇ ବିଚରଣ କରୁଥିଲେ ଅତୀତର ଖପରଘରର ଆଗଣାରେ । ସେ ସାମାନ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଟନାରେ ଚାରିଦିଗ କରି କହିଲେ “ଆରେ ତୁମେମାନେ କ’ଣ ନିଜଘରକୁ ଫେରିବ ନା ନାହିଁ ? ଆମ ଘରକୁ ଚାଲ ଫେରିଯିବା । ଏ ଘରକୁ ତ ଆମେ ଆସିଥିଲେ ବୁଲିବାକୁ ଦେଖ ବାହାରେ ବିଜୁଳୀ ସହ ବର୍ଷାର ଆଗମନ । ଯଦି ଶିଘ୍ର ଆମଘରକୁ ନ ଫେରିବା ତେବେ ରାସ୍ତାରେ ନିଶ୍ଚିତ ଓଦାହେବା ଆଉ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବା ।

ତ୍ରିପୁରାରୀ ବିସ୍ମୟସୂଚକ ମୁଦ୍ରାରେ ବୁଝା “ମାଁ”ଙ୍କୁ ଅବଲୋକନ ପୂର୍ବକ କେବଳ ଏତିକି କହିଲେ “ମାଁ” ଏ ସାତବଖରା କୋଠାଘର ପରା ସେଇ ପୁରୁଣା ଖପରଘର ଉଚ୍ଚାଟନା ତିଆରି ହୋଇଛି । ତୁ କ’ଣ ସବୁ ଭୁଲି ଗଲା ?

“ଅହଲ୍ୟାଦେବୀ” କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁକୁ ମାନିବାକୁ ଆସିବା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲେ । ସେ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ଘୋଷା ଲଗାଇଲେ “ଆରେ ବାବୁ .. ଏ କୋଠାଘର ଆମର ନୁହେଁ । ଆମରତ “ଖପରଘର” ସେ ଘରେ ତୁମେ ସବୁ ବଢ଼ିଛ., ବଡ଼ହୋଇଛ “ମୁଁ କେମିତି ଭୁଲିଯିବି ମୋର ପ୍ରକୃତ ଘରର ଅବସ୍ଥିତିକୁ ? ବରଂ ତୁ ଭୁଲ୍ କହୁଛୁ ।

ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଆଣି କହିଲେ ମାଁ ଜୀର ପାଗଳା ରୋଗଟା ପୁଣି ବାହାରିଲାଣି ଚାଲ ତାଙ୍କୁ କଟକନେଇ ସାକ୍ଷାତ୍ କିମ୍ବା ଡାକ୍ତରଙ୍କର ଚିକିତ୍ସାରେ ରଖିବା । ତାଙ୍କର “ମେମୋରୀ ଡିଲିଟ୍” ହୋଇଛି । ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ବୁଝାଇ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ସେଦିନ ସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ ତ୍ରିପୁରାରୀ ବଡ଼ଭାଇଙ୍କୁ ଖବରଦେଇ କଟକ ଅଭିମୁଖେ ମାଙ୍କୁ ଧରି ଚିକିତ୍ସା ନିମିତ୍ତ ବାହାରି ଗଲେ ।

“ଇଶ୍ଵର ଯାହା କରନ୍ତି ପ୍ରାଣୀର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ”

ନିର୍ମଳ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କର ଦୁଇ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ । ତା’ର ନାମକୁ ସାର୍ଥକ କଲାଭଳି ଗୁଣଧାରୀ ନିର୍ମଳ ପ୍ରକୃତରେ ନିର୍ମଳ ସ୍ଵଭାବର । ଘରେ ବାପାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ସନ୍ତାନ ରୂପେ ପରିଗଣିତ । ବାପା, ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ପ୍ରେସର ମାଲିକ । ଭୁବନେଶ୍ଵରରେ ଘରଭଡ଼ା ଦେଇ ତା’ର ବାପା ପୁଅ, ଝିଅ ଦୁହିଁଙ୍କୁ କଲେଜ ଯାଏଁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଲେ ।

ନିର୍ମଳ ତା’ର କଲେଜପାଠ ବି.ଏସ୍.ସି. ଅନର୍ସରେ ଡିସିଙ୍କସନ ପାଇ ପାଶ କଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିଯୋଗାତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ସବୁ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛି । ଗତବର୍ଷ ତା’ର ବଡ଼ ଭଉଣୀଟିର ବାହାଘର ପାଖ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ ରାମପୁର ଗ୍ରାମର ହାଲସୁଲର ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରାଉତଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ଅଶ୍ଵଳେଷ ରାଉତ ସହ ସଂପାଦନ ହେବାପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୁବନେଶ୍ଵରରେ କେବଳ ନିର୍ମଳ, ତା’ର ବାପା ଆଉ ମାଁ ଏପରି ତିନିପ୍ରାଣୀ କୁରୁମ୍ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ରା ପୁଅ ତାଙ୍କର କିଭଳି ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଛିଡ଼ା ହେବ । ତା’ର ପାଠପଢ଼ା ସୁରୁଖୁରୁରେ ସରି ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଯିବ ।

ନିର୍ମଳ, ପ୍ରତିଦିନ ଭୋରରୁ ଉଠି ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପାଦନ କରିସାରି ଆଜିକାଲି ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ ଚାକିରି ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି । ତା’ର ପ୍ରତିଦିନର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀ ମଧ୍ୟରେ ନିଜଘର ନିକଟସ୍ଥ ଶିବମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ସାରି ଫେରିବା ଗୋଟିଏ କାମ । ସେ ଯାଇ ପୂଜାକରେ, ଶିବଠାକୁରଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ସବୁ ମଙ୍ଗଳ ମନାସେ ତା’ ସହ ନିଜେ ଉଦ୍ୟାନ ବିଭାଗ (ସଲଭିକଲଚର) ରୁ ଆଣିଥିବା କଳାତୁଳସୀ, ଧଳାତୁଳସୀ ଆଉ ବିଭିନ୍ନ କିସମର ତୁଳସୀ ଗଛରେ ଚାରାସବୁ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ଥିବା ବଗିଚାରେ ଲଗାଏ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଶିବଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆମାରେ, ତୁଳସୀ ଗଛ ସବୁରେ ପୂଜକଙ୍କୁ କହି ପାଣିଦିଏ ଆଉ ଘରକୁ ଫେରେ । ସକାଳର ଭକ୍ତିରେ ନିର୍ମଳ ତା’ର ସମସ୍ତ ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଜଣାଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣାଏ ଆଶୁତୋଷ ପରମପିତା ଶିବଙ୍କୁ ।

ଆଜିର ପ୍ରତିଯୋଗାତା ମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ଯୁଗରେ ନିଜକୁ ଭରମ ପ୍ରତିଯୋଗୀ ରୂପେ ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବାର ମନୋବାଞ୍ଛା ରଖେ । ତା’ର ମନୋବାଞ୍ଛା ସେ କିଭଳି ସର୍ବୋତ୍ତମ ହେବ ।

ବିଧି ଆଉ ସର୍ବନିୟନ୍ତ୍ରା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବିନା ଦୃବଦାସଟିଏ ମଧ୍ୟ ହଳି ପାରେ ନାହିଁ ଏ ଗୁଡ଼ ରହସ୍ୟର ନାଟକୀୟ ମୋଡ଼ ଆସି ଉପନୀତ ହେଲା ।

ଗତ ଶୁକ୍ରବାର ନିର୍ମଳର ବଡ଼ଭଉଣୀ ଶାଶୁଘରୁ ବାପଘରକୁ ବୁଲିବାକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସିଥାଏ । ସପ୍ତାହେ ରହଣୀ ପରେ ଶୁଶ୍ରୁରଘର ଫେରିବାର ଥିଲା ।

ସେଦିନ ଓଡ଼ିଶାର ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହରରେ ମାଁ ଠାକୁରାଣୀ ନିଜ ବାପଘରେ ରହଣୀ ପରେ ନିଜ ଶାଶୁଘରକୁ ଫେରିବାର ଉତ୍ସବ ମୁଖର ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ନିର୍ମଳ ତା'ର ଭଉଣୀକୁ ଶାଶୁଘରେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ବାହାରିଥିଲା । ଭଉଣୀ-ଆଉ ଭାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ନେହ ସମ୍ପର୍କ ଅତି ନିବିଡ଼ । ଭଉଣୀ ମାତ୍ର ସାତଦିନପାଇଁ ଶାଶୁଘର ଛାଡ଼ି ଆସିଥିଲା ବାପଘରକୁ ।

ନିର୍ମଳର ବାପାଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯାଇ ବାହାରିଥିଲା । ଭଉଣୀକୁ ଧରି ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଜିଲ୍ଲାର ରାମପୁରସ୍ଥିତ ଘରକୁ । ଭଉଣୀକୁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ନିଜ ହିରୋହୁଣ୍ଡା ମଟର ସାଇକେଲରେ ବସାଇ ରାମପୁର ଅଭିମୁଖେ ବାହାରି ଯିବାପରେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ଠାକ୍ ଥିଲା ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରପୁରରେ ଭଉଣୀକୁ ଛାଡ଼ି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଫେରିଯିବ ବୋଲି ନିଜ ଭିଣେଇଙ୍କୁ କହିବାରେ ଭିଣେଇ ବାଧ୍ୟ କଲେ, କହିଲେ, ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଭଉଣୀ ଘରେ ପାଦପଡ଼ିଛି । ଦିବେ ଦୁଇଦିନ ରହି ଫେରିଲେ କ'ଣ ବେଦ ଅସୁବିଧା ହୋଇଯିବ ?

ଭିଣେଇଙ୍କର ସ୍ନେହଭରା ନିବେଦନକୁ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା । ଆଜି ଦ୍ୱିତୀୟ ଶନିବାର ଆସନ୍ତା କାଲି ରବିବାର, ଏଣୁ ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଫେରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ଭିଣେଇଙ୍କୁ କହିଲା “ତୁମ କଥା ରହିଲା ।” ମୁଁ ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଫେରିବି ।

ବିଗତ ଦୁଇଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆଉ ତା'ର ଆଖପାଖ ସହର, ଏବଂ ଗାଁ ଗୁଡ଼ିକର ରୂପରେଖରେ କଳ୍ପନାତୀତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି । ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଆଉ ନିକଟ ଗ୍ରାମ ତଥା ସହରକୁ ଲମ୍ବିଥିବା ରାସ୍ତାସବୁ ପକ୍କା ମାଟୁଣ ଆଉ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ହୋଇ ଝଲସୀ ଉଠିଛି । ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହରରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ବାହାରୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ସହର ଅଭିମୁଖେ, ଠିକ୍ ସେଭଳି ଅନ୍ୟ ସହର ତଥା ଗ୍ରାମରୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ନିଜର କାମକୁ ନେଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଆଗଭଳି ଆଉ ରାସ୍ତାର ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଶାତୀତ ଭୀଡ଼ ରାଜରାସ୍ତା ତଥା ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ସଲଗ୍ନ କରୁଥିବା ରାସ୍ତାସବୁରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଅଛି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର ତଥା ସୁନ୍ଦରୀ ରୂପସାବାଳାର କମନୀୟ କାନ୍ଥା ତଥା ଶୋଭା ବର୍ଦ୍ଧନପାଇଁ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ସରକାର ମୁନିସିପାଲିଟି ଆଉ କର୍ପୋରେଟ୍ ହାଉସିଂମାନେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ସହରରେ ରହୁଥିବା ମଣିଷମାନେ ଟ୍ରାଫିକ୍ ସମସ୍ୟାଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ପରିମଳ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଆଉ ଚୋରୀ ତତ୍ତ୍ୱରୀ ସମସ୍ୟାରେ ପଡ଼ି ପ୍ରତିଦିନ ଉତ୍ତଳ ବିକଳ ହେଉଛନ୍ତି । ରାସ୍ତା ଗୁଡ଼ିକରେ ସି.ସି. ଟିଭି ଲାଗିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜନଗହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ରାସ୍ତାରେ ଦୁଃର୍ଦ୍ଦଶା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତ ଘଟୁଛି । ଚୋରମାନେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ବେକରୁ ହାର ଛିଡ଼ାଇ ନେଲେଣି ତ କେତେକ ଚାବି ପକାଇ ମଟରସାଇକେଲ ହାଟ ସାମ୍ନାରେ ରଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଚୋରଙ୍କ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ରାସ୍ତା ପ୍ରସସ୍ଥି କରଣ ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ସଂଯୋଗ କରୁଥିବା ରାସ୍ତା ଗୁଡ଼ିକର ଅବସ୍ଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଚନୀୟ କେଉଁଠି ରାସ୍ତା ମଝିରେ ଖୋଳାଯା ଡ୍ରେନେଜ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ତ ଆଉ କେଉଁଠି ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଚିପିସ୍ ବଜୁରିସବୁ ଗଦାହୋଇ ରହି ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଡାଙ୍ଗଲ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ନ୍ୟାସନାଲ୍ ହାଇଡ୍ୱେ ଗୁଡ଼ିକରେ ହମ୍ପସ ସବୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଦଜନକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥିବାରୁ କେତେବେଳେ ମଟରସାଇକେଲ୍ ଆରୋହୀ ଦୁଃର୍ଦ୍ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ଚାରିଚକିଆ ଯାନସବୁ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ବସନ୍ତି ଆଉ ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ପଲଟିକାମାରି ଗଡ଼ି ପଡ଼ନ୍ତି । ଜୀବନହାନୀ ତଥା ଦୁଃର୍ଦ୍ଦଶା ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଅଭିମୁଖେ ଯାଉଥିବା ରାସ୍ତା ଗୁଡ଼ିକରେ ଘଟିବା ଏକ ନିତି ପ୍ରତିଦିନିଆ ଘଟଣାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲାଲିମୁରୁଜର ଛିଟା ପଶ୍ଚିମାକାଶରେ ବୁଣିବାକୁ ପ୍ରାୟ ଏକଘଣ୍ଟା ବାଜିଥାଏ । ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମଳ ଭଉଣୀଘର ଛାଡ଼ିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲା । ହାତଘଣ୍ଟା ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା ବାଜିବାର ସୂଚନା ଦେଉଥାଏ । ନିର୍ମଳ ବଡ଼ଭଉଣୀ ଆଉ ଭାଣେଇଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆମାରି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆଭିମୁଖେ ନିଜ ମଟର ସାଇକେଲରେ ବସି ବାହାରିଲା । ଭଉଣୀ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାଗରେ ବ୍ୟାଗଭର୍ତ୍ତି ପାଟିଲା ଆୟ ଦେଇଥିଲା । ଭଉଣୀ ଜାଣିଥିଲା ତା'ର ବାପା ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କୁ ପାଟିଲା ଆୟକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ନିର୍ମଳ ମଧ୍ୟ ସୁଧାର ସୁଲଭ ଗୁଣରେ ଆୟଗୁଡ଼ିକ ଭର୍ତ୍ତିବ୍ୟାଗଟିକୁ ନିଜ ମଟରସାଇକେଲର ପଛପଟେ ସୁତୁଲି ସାହାଯ୍ୟରେ ଭିଡ଼ି ବାନ୍ଧିଦେଲା ।

ଆସନ୍ତାକାଲି ଯେମିତି କେହି ଦେଖିନାହାନ୍ତି ଠିକ୍ ସେଭଳି ଭବିଷ୍ୟତ ସବୁବେଳେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସାମାନ୍ୟ ଛାର ମଣିଷ ପାଇଁ ଆଗୋଚର । ବେଙ୍ଗ କହେ ବେଙ୍ଗୁଲିଲୋ ଦୁନିଆ ଯଶ ଯଶକେ ଆନ । ଏହି ସର୍ତ୍ତରେ ନିର୍ମଳର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ରାମପୁର ଗାଁ ଛାଡ଼ି ନ୍ୟାସନାଲ୍ ହାଇଡ୍ୱେରେ ମଟର ସାଇକେଲର ବେଗ ବଢାଇ ନିର୍ମଳ ଆଗେଇ

ଚାଲିଲା । ରାସ୍ତାରେ ଟ୍ରକ୍ ବସ୍ ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଚାରିଚକିଆ ଯାନର ପ୍ରବଳ ଭୀଡ଼ । ନିର୍ମଳର ମଟର ସାଇକେଲ୍ ଭୀଡ଼ ଭିତରେ ହଜି ଯାଇଥିବ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଖେଳନା ଭଳି ପ୍ରତୀକ ହେଉଥିଲା ।

ସାମାନ୍ୟ ଅସାବଧାନତାର ପରିଣାମ ଭୟଙ୍କର ହେବାଟା କିଛି ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ନିର୍ମଳ ହେଉ କିମ୍ବା ଟ୍ରକଟିର ହେଉ ଜଣଙ୍କର ସାମାନ୍ୟ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ମଟରସାଇକେଲରେ ଶକ୍ତ ଧକ୍କାଦେଲା । ଆନ୍ଧ୍ରା ଟ୍ରକଟିଏ । ଧକ୍କା ଦେବାପରେ ରାଜରାସ୍ତାରେ ଦୁର୍ଘଟ ଗତିରେ ଅଭିଧାନ ହୋଇଗଲା ।

ନିର୍ମଳ ମଟରସାଇକେଲ ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡିତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିରହିଥିଲା ରାସ୍ତା ଉପରେ । ନିର୍ମଳ ଛିଟିକି ପଡ଼ିଥିଲା ଆଉ ଗୋଟିଏ କାର୍ ସମ୍ମୁଖରେ ।

କାରର ଆଗଚକଟିଏ ନିର୍ମଳର ଡାହାଣ ଗୋଡ଼ଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲା ଆଉ ନିର୍ମଳ ସଞ୍ଜାହାନ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲା ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ।

* * * * *

ତା’ର ହୋସ ଆସିଲା ବେଳକୁ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଗୋଟିଏ ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କଲା । ପାଖରେ ବାପା ଆଉ ମାଁ ବସି ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସୁଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ବର୍ଷନା କରୁଥିଲା “ସ୍ୱର୍ଗାଦିପୀ ଗରାୟସୀ ଜନନୀ ଆଉ ଆକାଶଠାରୁ ବିଶାଳ ହୃଦୟ ପିତାଙ୍କର ହିଁ ଥାଏ ।”

ଜତି ମଧ୍ୟରେ ଏକମାସ ବିତିଗଲାଣି ଆଶ୍ରାବାଡ଼ି ଧରି ନିର୍ମଳ ଚଲାବୁଲା କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି ସତ ଆମାବାସ୍ୟାର ଅମା ଅନ୍ଧକାରର ରହସ୍ୟମୟ ଭୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂର ହୋଇ ନାହିଁ । ନିର୍ମଳର ଜୀବନପୃଷ୍ଠା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟପାଲଟ ହୋଇଯାଇଛି ।

ନିର୍ମଳର ନିର୍ମଳ ହୃଦୟରେ ଅଳକ୍ଷୁର ଆସ୍ତରଣ । ନିର୍ମଳ ଆଗଭଳି ଆଉ ମଟରସାଇକେଲ ଚଳାଇବା ତ ଦୂରର କଥା ପାଦରେ ମଧ୍ୟଚାଲି ପାରିବ ନାହିଁ ସଳଖଭାବରେ । ଚିକିତ୍ସାପରେ ସେ ପାଲଟି ଯାଇଛି ଭିନ୍ନକ୍ଷମ ଆଗରୁ “ବିକଳାଙ୍ଗ” ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା । ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ଭୂପତିତ ହେବ । ପରେ ସେ ଆଉ ଆଗଭଳି ନିଜକୁ ଦେବ ମନ୍ଦିର ଆଗରେ ହାଜର କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁଳସୀ ରଞ୍ଜରେ ପାଣିଦେବା କାମ ଆଉ ଶିବ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆମାରିବା ସବୁ ଯେମିତି ତା’ ପାଇଁ ମନା । ସ୍ୱାଦହାନ, ରଜାହାନ ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ପାଲଟି ଯାଇଛି ନିର୍ମଳର ଜୀବନ । ଗୋଡ଼ରେ ଲାଗିଥିବା “ଲୁହାରଡ଼” ମଝିରେ ମଝିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ହେଲେ ଔଷଧର ସେବନରେ ସାମାନ୍ୟ ଉପସମ ହୁଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ସେଦିନ ସୋମବାର ଆଉ ପବିତ୍ର ଶିବରାତ୍ରୀର ଶୁଭ ସକାଳଟିଏ । ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ମନର ସମସ୍ତ କୋହକୁ ଚାପିଧରି ଲୁଚାଇ ରାମଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ନିର୍ମଳ ରହୁଥିବା ଘରବଖରା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ନିର୍ମଳ ନିଜର ନିତ୍ୟକର୍ମସାରି ମୋବାଇଲ୍‌ଟାକୁ ଧରି ନିଜର ଜଣେ ବନ୍ଧୁସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲା । ବାପା ଆସିବା ପରେ ମୋବାଇଲ୍‌ରେ କଥା ବନ୍ଦ କଲା । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୁଅ ନିର୍ମଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ । “ବାପରେ... ଚାଲ୍ ବାହାର ମନ୍ଦିର ଆଡ଼େ ବୁଲିଯିବା । “ମନ୍ଦିର” ବେଢ଼ାରେ ତୁ ଯେଉଁ ସୁଲସାଗଛସବୁ ଲଗାଇଥିଲୁ ସବୁଜ ଛନଛନ ହୋଇ ହସି ଉଠୁଛି । ତୋ ହାତରୁ ପାଣିପାଲ ଆହୁରି ସତେଜ ହୋଇଯିବେ । ଶିବମନ୍ଦିରରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିବଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ପାଇଁ ଚାଲିଛି ଭଜନ କାର୍ତ୍ତନ, ଜଣାଣ ଆଉ ବିଶେଷ ପୂଜାଅର୍ଚ୍ଚନା । ଅନେକ ଦିନ ତୁ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିଥିବାରୁ ଶିବ ମନ୍ଦିରର “ପୂଜକନନା ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ତୋ ବିନା ସତେ ଯେମିତି ଶିବ ବନ୍ଦନା ଆଉ ପୂଜା ସବୁ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ ହେଉଛି । ଆସ୍ ଯିବା ନଚେତ୍ ଡେରି ହୋଇଯିବ ।”

ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଯେମିତି ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟି ନିର୍ମଳର ଡାହାଣ ଗୋଡ଼ ଦୁଃର୍ଘଟଣାରେ ଭାଙ୍ଗି ତୁରନ୍ତାର ହୋଇଥିଲା, ଠିକ୍ ସେମିତି “ତିରସାର ଆଉ କର୍କଷ ସ୍ଵରରେ ନିର୍ମଳ ଗର୍ଜିଉଠିଲା ବାପାଙ୍କ ଉପରେ ଆଉ ତୁରନ୍ତାର କରିଦେଲା ବାପାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଯିବାର ନିବେଦନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାକୁ । ନିର୍ମଳ ମନରେ ବିତୃଷ୍ଣା ଆଉ ବିଦ୍ରୋହର ସ୍ଵରକୁ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ “ରାମଚନ୍ଦ୍ର” ବାରି ପାରିଲେ । ନିର୍ମଳ ଗର୍ଜିଉଠି କହିଥିଲା “ବାପା... କେଉଁ ଠାକୁର କେଉଁ ମନ୍ଦିର ଆଉ କୋଉ ତୁଳସୀ ଗଛ କଥା ତୁମେ କହୁଛ ? ମୁଁ ଆଉ ମନ୍ଦିର କାହିଁକି ଯିବି ? ସେ କ’ଣ ଉପକାର କଲେ ? ଶିବ ପୂଜାରେ କ’ଣ ମିଳେ ତୁମେ କ’ଣ ଦେଖିପାରିଲ ନାହିଁ ? “ରାମଚନ୍ଦ୍ର” କା ପିତୃହୃଦୟରେ ଗଭୀର ରେଖାପାତ କଲାଭଳି କଥାର ମର୍ମ କ’ଣ ?

ଗଭୀର ଈଶ୍ଵର ବିଶ୍ଵାସ କ’ଣ ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ ହରାଇବାର ଦୁଃର୍ଘଟଣାରେ ଭାଙ୍ଗି ତୁରନ୍ତାର ହୋଇଯିବ ? ଏ କଥା ସତ୍ୟ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ କେହି କେବେ ଦେଖୁନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଅନୁଭବରେ ଅନୁଭୂତିରେ ଈଶ୍ଵର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟପାଖରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି ।

ନିର୍ମଳ କାହିଁକି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ଯେ, “ଈଶ୍ଵର ଚାହିଁଥିଲେ ତା’ର ଜୀବନଦୀପକୁ ଲିଭେଇଦେଇ ପାରିଥାଆନ୍ତେ କିନ୍ତୁ “ଈଶ୍ଵର” ସେଭଳି ନ କରି ତା’ର ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ରେ ଆଘାତ ଦେଲେ ।

ଆଉ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା ଆଜି ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନର ଅବଦାନ ଏତେ ଉନ୍ନତ ହେଲାଣି ଯେ, କୃତ୍ରିମ ଅଙ୍ଗରୋପଣ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଗୋଡ଼ ରୋପଣ ସାହାଯ୍ୟରେ ନିର୍ମଳ ଅଧିକ ଚିକିତ୍ସା ପାଇ ପୂର୍ବବତ୍ ଚଳାବୁଲା କରିପାରିବ । ପ୍ରତିଯୋଗିତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷାରେ ସେ “ଭିନ୍ନକ୍ଷମ” ସାର୍ବିକେଟର ସହାୟତାରେ ଭଲ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରିବ । ତା’ଛଡ଼ା ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହାୟତା ପାଣ୍ଠିରୁ କିଛି ସହାୟତା ପାଇଲେ ଏ ସବୁ ଚିକିତ୍ସା ଖର୍ଚ୍ଚ ନିର୍ମଳର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । “ଜଣ୍ଡର ଯାହା କରନ୍ତି ପ୍ରାଣୀର ମଙ୍ଗଳପାଇଁ” ଏ କଥା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସତ୍ୟ ।

“ରାମଚନ୍ଦ୍ର” କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ ନ କରି ନିର୍ମଳର ଲୁହଭିଜା ଆଖିର ଲୁହକୁ ପୋଛି କହିଲେ “ମୁଁ କ’ଣ ତୋ ପାଖେ ନାହିଁ ?

ମୁଁ ଥିବାଯାଏ ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମରେ ତୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ପରାସ୍ତ ହେବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୋତେ ଭିନ୍ନକ୍ଷମରୁ ସକ୍ଷମ କରିବାର ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା କରି ତୋତେ ନିଜଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ କରାଇବି । ତୋର ସମସ୍ତ ଆଶା ଅଭିଳାଷ ନିଶ୍ଚୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ମୁଁ ପରା ସଚରାଚର ସଂସାରରେ ତୋର ଦେହଧାରୀ “ପିତା” । ପରମପିତା ଆଶୁତୋଷ ତୋତେ ପରୀକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ତୁ ମିଥ୍ୟାମାଣ ନ ହୋଇ ମାନସିକ ବଳକୁ ସୁଦୃଢ଼ କର ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଏତିକି କହିବା ବେଳାରେ ମନ୍ଦିରବେଢ଼ାରେ ଘଣ୍ଟଘଣ୍ଟାର ଧ୍ବନୀ ପବନରେ ଭାସିଆସି ସତେ ଯେମିତି ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ “ସାନ୍ତ୍ବନା”ର ସ୍ବରରୂପେ ନିର୍ମଳର କାନରେ ବାଜୁଥିଲା ।

ସମ୍ଭାବନାର ସମ୍ପଦ

ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ପିଲାଦିନ ଆଜି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଆଖି ଆଗରେ ଝଲଝଲ ହୋଇ ଭାସିଯାଉଛି । ଗୋଟିଏ ଅଜଣା ଶିହରଣ ତା' ମନକୁ ଆସିଯାଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ତା'ର ବାଲ୍ୟକଥା ମନେ ପକାଏ ।

ଗୁଜୁରାଟର ସୁରଟ ସହରର ରେଳ ଷ୍ଟେସନ ପାଖ ବନ୍ଧିରେ ଗୋଟିଏ ଝୁମୁଡ଼ିଘରେ ତା'ର ବାଲ୍ୟଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି । ବାପାଙ୍କୁ ପିଲାଦିନୁ ସେ ହରାଇଛି । ମା' ହିଁ ତା'ର ଭରଣପୋଷଣ ଦାୟିତ୍ବ ନେଇ ତାକୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ଆଜି ମଣିଷପରି ମଣିଷଟିଏ କରି ଗଢ଼ିଛନ୍ତି । ବିଧବାମାଆ ଆଉ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କେତେ ସଂଘର୍ଷ କରି ନିଜ ଗୁଜୁରାଣ ମେଣ୍ଟାଉଥିଲେ ସେ କଥା ଆଜି ସବୁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଘଟଣାବହୁଳ ଚିତ୍ରଭଳି ଆଖି ଆଗରେ ଭାସିଯାଉଛି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଆଗରେ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରକୁ ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୨ ବର୍ଷ ବୟସ । ସମାଜକୁ ଦେଖିବାର କିମ୍ବା ଚିହ୍ନିବାର ବୟସ ହୋଇନାହିଁ । ବାପା ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ । ବିଧବା ମା' ସାଜପଡ଼ିଶାଘରେ ବାସନମାଜି, ଝାଡୁମାରି ଆଉ ଲୁଗାସଫାକରି ଯେଉଁ ପଇସା ଉପାର୍ଜନ କରେ ସେଥିରେ ପୁଅର ସୁନେଲୀ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବାର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖେ । ନା ଆଗକୁ କେହି ଅଛନ୍ତି ନା ପଛକୁ କେହି ଅଛନ୍ତି ଯଦି ଅଛି ତ କେବଳ ଭାଗ୍ୟ ଆଉ କର୍ମ ।

ବନ୍ଧିର ମୁରବୀ ଅଟଳବିହାରୀବାବୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ଜଣେ ନାମକରା ନେତା । ସବୁବେଳେ ପ୍ରଗତିର କଥା ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ । ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଚିହ୍ନ ତାଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ବ । ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅନେକ ପ୍ରଗତିମୁଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଦିନେ ଭୋଟପୁର୍ବରୁ ଆସି ସୁରେନ୍ଦ୍ରଘରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୭-୮ ବର୍ଷର ଶିଶୁ । ମା' ଅତି ସର୍ତ୍ତପଣରେ ଅଟଳବିହାରୀବାବୁଙ୍କୁ ଘରଭିତରକୁ ଡାକି ଆଣି ବସାଇଲା । ତଳେ ପଟି ଉପରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଶୋଇ ରହିଥାଏ । ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଅଟଳବିହାରୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ଜଣ୍ଡରଙ୍କ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସୃଷ୍ଟି ନାରୀ ପୂଜନୀୟା, ବନ୍ଦନୀୟା ତଥା ସ୍ନେହ ଆଉ ପ୍ରେମର ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଅଧିଷ୍ଠାତା ନାରୀ କେବଳ ମା' । ମା'ର ବିକଳ ନାହିଁ, ସେ ସନ୍ତାନର ହିତ ତଥା ଶୁଭକାମନାର ଅସରନ୍ତି ଉତ୍ସ । ନାରୀ ଗର୍ଭରୁ ହିଁ ଜୀବନାୟ ସଫା ପାଇଥାଏ ଏକ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି । ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ହୋଇ, ଅଟଳବିହାରୀଙ୍କର ଅନୁରୋଧକୁ ରକ୍ଷାକରି ସଂଘରେ

ସାମିଲ କରିବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଦେଲା । ଗରିବ ମା' ଆଖିରେ ଆଖିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ତା' ପୁଅ ଭଲମଣିଷଟିଏ ହେବ । ତା'ର ଜନ୍ମମାଟିର ସେବା କରିବ ଆଉ ତା'ର ମାତୃହର ଉପଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତର ଦାୟାଦ ହୋଇ ଭାରତବର୍ଷରେ ନାଁ କମାଇବ । ଯଶର ଖ୍ୟାତିର ଶୀଖର ସୁରେନ୍ଦ୍ରପାଇଁ ଅପହଞ୍ଚ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଗୁଜୁରାଟ ସହରର ଅକ୍ଷାତ ରେଳଷ୍ଟେସନସ୍ଥିତ ବସ୍ତିର ଶିଶୁଶ୍ରମିକ ଭାବରେ ନିଜର ଜୀବନଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଯେତେବେଳେ ଖେଳିବା ବୁଲିବା ସମୟ ସେତେବେଳେ ସେ ପରିବାରର ଗୁଜୁରାଣ ମେଣ୍ଟାଇବାର ଗୁରୁଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିଥିଲା । ସେ ସମୟ ଥିଲା ଭବିଷ୍ୟତରେ ସାରା ଭାରତ ବର୍ଷର ଗୁରୁଦାୟିତ୍ୱ ନେବାର 'ମୂଳଦୁଆ' ଭଳି । ପାଠପଢ଼ା ସହ ସଂଘରେ ମିଶି ସଂଘର ନୀତି ଓ ଆଦର୍ଶର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାରରେ ନିଜକୁ ବିନିଯୋଗ କରି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଅଟଳବିହାରୀଙ୍କର ଗୋଲାପଫୁଲ ମାର୍କା ଦଳରେ ନିଜକୁ ସକ୍ରିୟ ରଖିଥିଲା ।

ସମୟର ପାଦଚିହ୍ନ ଯୌବନର ବୟସରେ ଦେବାପରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବିଧବା ମା' ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବିବାହ ସ୍ଥିର କଲେ ଜଣେ ସୁଶିକ୍ଷିତା ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀଙ୍କ ସହ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସଂଘର କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀରେ ନିଜକୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଏଭଳି ନିଯୋଜିତ କରିଥିଲା ଯେ, ପାରିବାରିକ ଜୀବନର ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟକୁ ତାକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଜଣେ ପରିବାର ତ୍ୟାଗୀ ଭଳି ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ଜୀବନ ସଂଘସମୟ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ସେ ବିଧବା ମା' କୁ କହିଲେ “ଏ ପିଲାଟି ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳମୟ । ସେ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିବ ସତ କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଭାରତ କ'ଣ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବହୁତକ୍ରିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିଏ ହୋଇ ଉଠାହେବ । ତା'ର କପାଳ ତ ଏଇଆ ହିଁ କହୁଛି ।” କିଛି ସମୟ ନୀରବ ପୁଣି ଅଟଳବିହାରୀ କହିଲେ, ଏଥର ଆମ ପାର୍ଟିକୁ ଭୋଟ ଦେବ । ମୁଁ ଏ ପିଲାପାଇଁ ଆମ ଦଳର ପାର୍ଟି ଅଫିସରେ କାମ ଦେବାପାଇଁ ଆମ ପାର୍ଟିର ପ୍ରାଥମିକ ସଦସ୍ୟ ଭାବର ଗ୍ରହଣ କରିବାପାଇଁ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେବି । ଖାଲି ସେ ଟିକିଏ ବଡ଼ହେଇଯାଉ । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ଅଟଳବିହାରୀବାବୁଙ୍କ କଥାଶୁଣି ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବିଧବାମା ମୁହଁରେ ହସଖେଳିଗଲା । ସମୟ ତା ରାସ୍ତାରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଗଢ଼ିଗଲା ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ହେତୁ ଆସିବା ବୟସ, ବୟସ ଯେତେବେଳେ ପାଖାପାଖି ତେର ପୁରୁ ଚଉଦକୁ ଧରିଲା । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମା'କୁ ରୋଜଗାରରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାପାଇଁ ମନସ୍ଥ କଲା ।

ସୁରଟ ସହରର ରେଳଷ୍ଟେସନ ପାଖ ବସ୍ତିରେ ବାଲ୍ୟକାଳ କଟାଇଥିବା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥିର କଲା ନିଜର ପରିଶ୍ରମ ବିନିମୟରେ କିଛି ରୋଜଗାର କରିବ । ତେଣୁ ସେ ନିଷ୍ପତି ନେଲା ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଓ ବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଫେରିବାପରେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ରେଳଡ଼ବା

ଭିତରେ ବୁଲିବୁଲି ଘରୁ କେଟେଲିରେ କରିଥିବା ଗରମ ଚା' ଯାତ୍ରାମାନଙ୍କୁ ବିକିବ । ଯାତ୍ରାମାନେ ରେଳତବା ଭିତରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ହାତ ତିଆରି ଗରମ ଚା' ପିଇ ପ୍ରାପ୍ୟ ବାବଦକୁ ଅଡ଼େଇଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଧରାଇ ଦିଅନ୍ତି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ହାତରେ । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଭଲ ଦି ପଇସା ପରିଶ୍ରମ କରି ପାଇଲା । ଘର ଚଳାଇବା ପାଇଁ ମା' ହାତରେ ପଇସା ପ୍ରତିଦିନ ରାତ୍ରିରେ ଦେଇଦିଏ ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଦୁଃଖ ସତ ! କିନ୍ତୁ ତା'ର ଆଦୁସମ୍ମାନ ଆଉ ଆଦୁଅଭିମାନ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ତା' ବୟସର ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ।

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅଟଳବିହାରୀବାବୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ସୁରଟର ରେଳଷ୍ଟେସନ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସେଇ ବସ୍ତିରେ ଯେଉଁଠି 'ଭାରତ' ର ଅବହେଳିତ ଶୈଶବ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ବସାଘର । ଦଶପୁଟରେ ଦଶପୁଟ ଲମ୍ବପ୍ରସ୍ଥ ବିଶିଷ୍ଟ ଛୋଟ ଘରଭିତରେ ଭାରତର ଏକ ନମ୍ବର ନେତାର ଶିରୋନାମା ପିନ୍ଧିବାପାଇଁ ଆଗତ ଭବିଷ୍ୟତର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରକାକୁ ନିଜର ସଂଘରେ ପ୍ରାଥମିକ ସଦସ୍ୟରୂପେ ପଞ୍ଜିକୃତ କରିବା ନିମିତ୍ତ ପହଞ୍ଚିଲେ ଆଉ ସୁରେନ୍ଦ୍ରର ମା' ଠାରୁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁମତି ଉକ୍ଷା କଲେ ।

ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗଲା ଯେଉଁଠି ରହିଲା ନିଜେ ନିଜର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲା ଏପରିକି ନିଜର ଲୁଗା ନିଜେ ସଫା କରି ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଚାଲିଲା । ସବୁପକ୍ଷରେ ସେ ଏକ ସରଳ ଜୀବନଯାପନର ଛାପ ଛାଡ଼ିଯାଉଥିଲା । ଦିନେ ଅଟଳବିହାରୀଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଅଟଳବାବୁଙ୍କର ଗୋଲାପଫୁଲ ଚିହ୍ନ ପାର୍ଟିରେ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସଙ୍ଗଠନ ମନ୍ତ୍ରୀଭାବେ ଦାୟତ୍ୱ ନେଲା । ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାପରେ ସେ ସକ୍ରିୟ ରାଜନୀତିରେ ନିଜର ଅସ୍ଥିତ୍ୱ ଜାହିର କଲା । ଦିନକୁ ଦିନ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ସଫଳତାର ସହ 'ଗୁଜୁରାଟ'ର ସବୁଠାରୁ ସଫଳ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀର ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧିପାରିଥିଲା ।

ସେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ଅନେକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଆସିଲା । ବିରୋଧୀମାନେ କହିଲେ, ଏ ଜଣେ ସାମାନ୍ୟ ଚା' ବିକାଳି । ଏ ପୁଣି କ'ଣ ରାଜ୍ୟକଥା ବୁଝିବ ?

ମାତ୍ର ତିଳେହେଲେ ବିରୋଧୀଙ୍କର କଥାକୁ ଭୃକ୍ଷେପନ କରି ବିଭିନ୍ନ ଜନହିତକାରୀ ଯୋଜନା ଓ ଅଭିଯାନ ଜାରିରଖି ସେ ସମଗ୍ର ଭାରତବର୍ଷର ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ତଥା ନେତା ରୂପେ ବିବେଚିତ ହେଲା ।

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସେହିପରି ଧର୍ମ, ଦେଶ ପ୍ରଭୃତିର ଶୀର୍ଷରେ ମାନବିକତାର ସ୍ଥାନ ଅଛି ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରପାଣି ଭାରତୀୟଙ୍କ ଉପରେ ଏଭଳି ଛିଞ୍ଚିଲା ଯେ, ଆଜି 'ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ' ପଦର ହକଦାର

ହୋଇ ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ପ୍ରିୟନେତା ରୂପେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ରାଜସିଂହାସନରେ ବସିଛି ସତ କିନ୍ତୁ ତା'ର ବାଲ୍ୟକାଳ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ସଂଘର୍ଷମୟ ଜୀବନରେ ଅଧ୍ୟାୟ ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ସଚେତନ କରୁଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଗରେ ସବୁ ତୁଚ୍ଛ । ନ୍ୟାୟ ଆଉ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ରାତି ପାହିଲେ ବିଦେଶ ଗସ୍ତରେ ଯାଉଛି । ମା' ପାଖକୁ ଅବସରପାଇଲେ ଯାଉଛି । ମା' ଆଜି ଗୁଜୁରାଟ ରାଜ୍ୟର ଏକ ଦଶମୁଚରେ ଦଶମୁଚର ଲମ୍ବଚଉଡ଼ାଘରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତା'ର ପରିଚୟ ଆଜି ଆଉ ଆଗଭଳି ନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟନେତା 'ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମା' ।

ଯାହାବିନା 'ସୁରେନ୍ଦ୍ର'ର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ନାହିଁ । ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମା'ର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ଦେଶର ସବୁଠି ବୃହତ୍ତମ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟ ନେତାର ସ୍ଥାନ ବହନ କରିଛି ।

ଦିନ ଆସିବ ଭାରତର ଏହି ପ୍ରିୟନେତା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଯେ, ଦିନେ ବିଶ୍ୱର ଏକ ନମ୍ବର ନେତାର ଶିରୋନାମା ଯେ ନ ପିନ୍ଧିବ ସେ କଥାକୁ ଆଡ଼େଇ ଦେଇହେବନାହିଁ ।

ଅପଦୃଷ୍ଟ - ସତ୍ୟ

ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ନେଇ ଦୃଢ଼ ଆଉ ସସିହାନ ହୋଇ ସୁନିତା ନାଗ ଆଜି କୋର୍ଟର ଦ୍ଵାରସ୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି ।

କମିଶନରେଟ୍ ପୋଲିସ ଆଗରେ ସେ ବୟାନ୍ ଦେଇସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ନିୟମକାନ୍ତୁନର ରଜୁରେ ବନ୍ଦୀହୋଇଛି ଆଜିର ‘ଆଇନ’ । ସେ ତ ନିଜ ବୟାନରେ କହିସାରିଛନ୍ତି ଯେ, ମୋ ସାମ୍ବାରେ ଆସାମୀ ସତ୍ୟ ସ୍ଵାକ୍ଷର ନିଜ ଝିଅର ଶାରିରୀକ ଅସୁସ୍ଥତାରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ମୋ ଡାକ୍ତର ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ମୋ ନିଜ ସାମ୍ବାରେ ଘରେ ପଶି ପିସ୍ତଲ ବାହାରକରି ମାରିଦେଲା । ମୁଁ ନିରୁପାୟ ହୋଇ ସ୍ଵଳ୍ପ ହୋଇଯାଇଥିଲି ସତ୍ୟସ୍ଵାକ୍ଷରର ଉଗ୍ରଚାପକୁ ଦେଖି । ମୋ ପାଟିରୁ ବଚନ ବାହାରିବା ପୂର୍ବରୁ ସତ୍ୟସ୍ଵାକ୍ଷର ନାମକ ଆସାମୀଟି ଘରଦୁଆର ଡେଇଁ ମେନ୍ ରୋଡ୍ ଉପରେ କେଉଁଆଡ଼େ ଅର୍ଦ୍ଧଶ୍ୟାନ ହୋଇଗଲା । ମୁଁ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ହାସପାତାଳ ଯାଏଁ ନେବା ବାଟରେ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆଖି ବୁଜିଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ଆରପାରିକୁ ।

ତା’ ପରେ ପୋଲିସ୍ ଖବରପାଇ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସ୍ଵାମୀଙ୍କର ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ୍ ରିପୋର୍ଟ ବୟାନ୍ କରୁଥିଲା । ଡାକ୍ତର ଗଙ୍ଗାଧର ନାଗଙ୍କୁ ଗୁଳିକରି ହତ୍ୟା ହିଁ କରାଯାଇଛି ।

ସ୍ନେହ ତା’ ପୁଣି ବାସଲ୍ୟ ପ୍ରେମର । କୌଣସି ଦୈହିକ ସୁଖପ୍ରାପ୍ତିରେ ଆଶାରେ ସତ୍ୟସ୍ଵାକ୍ଷର ସୁନିତାଙ୍କ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଡାକ୍ତର ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିନାହିଁ ।

ପ୍ରେମ- ଅନ୍ଧ ବୋଲି ସେ ଅନେକ ଥର ଅନେକଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ପ୍ରେମରେ- ଶାରୀରିକ କାମନାର ଜ୍ଵଳନରେ ପ୍ରେମିକମାନେ ପ୍ରେମିକମାନଙ୍କୁ କିମ୍ବା ଭାଇ-ଭଉଣୀ, ବାପା-ମା’ ଅବା ପ୍ରେମିକାର ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କୁ ମାରିବାର ଭରପୁର ଉଦାହରଣ ତଥା ସମ୍ଭାବ ସେ ଆଗରୁ ଦେଖିଛନ୍ତି ତଥା ସମ୍ଭାବପତ୍ରରେ ପଢ଼ିଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଏ ବିତ୍ତମନାର କଥା ସାମାନ୍ୟ ଶିଶୁକନ୍ୟାର ଶାରୀରିକ ଅସୁସ୍ଥତାରେ ଦେବଦାତୁଲ୍ୟ ସୁନାମଧନ୍ୟ ସ୍ଵାମୀଙ୍କର ହତ୍ୟାହେବ ଏ କଥା ସୁନିତା ଦେବୀଙ୍କର କଷ୍ଟନାର ବାହାରେ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସବୁଘଟଣାର ସେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ । ସତ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅପହଞ୍ଚ ନଥିଲା ।

କୋଟରୁମ୍ ଆଗରେ କମିଶନରେଟ୍ ପୋଲିସ୍ ସତ୍ୟସ୍ଵାକ୍ଷର ହାତରେ ହାତକଡ଼ା ପକାଇ ଭିଡ଼ି ଆଣିଠିଆକଲା । ସୁନିତା ନାଗ ସ୍ଵାମୀ ଡାକ୍ତର ଗଙ୍ଗାଧରଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ରୂପେ ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ

ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୋର୍ଟରେ ବୟାନଦେବାକୁ ହେବ । ସୁନିତା ଦେବୀ ମଧ୍ୟ କୋର୍ଟ ବାରଣ୍ଡାରେ ଅପରାଧ ସତ୍ୟସାମ୍ନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ।

ସତ୍ୟ ଅପହଞ୍ଚ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆଜିର କାନୁନକୁ ପୋଲିସକୁ ଧୁଲିଚଟାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏ ବିଶ୍ୱାସ ତ ଅଛି ସୁନିତା ଦେବୀଙ୍କର ହୃଦୟର ନିଭୃତ କକ୍ଷରେ ।

କିନ୍ତୁ ସେ କାହିଁକି ସନ୍ଧିହାନ ଆଉ ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ଆଜି । ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର ରଙ୍ଗାଧର ଛବିର ମଣିଷ ପାଲଟି ଯାଇ କେଉଁ ଅପହଞ୍ଚ ଅନତିକ୍ରମଣୀୟ ଲଲାକାରେ ଅଦୃଶ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟସ୍ୱାକ୍ଷର ଅପରାଧୀ ରୂପେ ଆଜି ଠିଆହୋଇଛି କୋର୍ଟ ବାରଣ୍ଡାରେ, ଭିତରେ ନ୍ୟାୟର ଉଗ୍ରବାନ ଜଳ୍ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । କ୍ଲାନ୍ତ ନକ୍ଷତ୍ର ସତ୍ୟ ସ୍ୱାକ୍ଷରରେ ବୟାନ ସମ୍ଭାବପତ୍ରଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମିଡ଼ିଆ ଟିଭି ସମ୍ବାଦ ସବୁଠି ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା କରିସାରିଛି ଯେ, ସତ୍ୟସ୍ୱାକ୍ଷର ତା' ଝିଅକୁ ଜୀବନଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲପାଉଥିଲା । ତାଙ୍କର ଅବହେଳା ତଥା ଅଧିକ ଅର୍ଥଲୋଭ ତାକୁ ଅସହାୟତାର ବିଷମ ବ୍ୟାଧିରେ ପକାଇ ବହୁବିଧ ଜୀବନ ରହସ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନପାଇଁ ହତ୍ୟାରୂପକ ଘଟଣାକୁ ଘଟାଇ ଆସାମୀ ଅପହଞ୍ଚ-ସତ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ନେଇ ଦୃଢ଼ ଆଉ ସନ୍ଧିହାନ ହୋଇ ସୁନିତା ନାଗ ଆଜି କୋର୍ଟର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଶୀର୍ଷ ପୁରୁଷର ପରିଚୟ ପାଇବା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ସ୍ୱାକ୍ଷର ଯେଉଁ କୁକର୍ମ କଲା ତା'ର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଜେଲଦଣ୍ଡ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ କ'ଣ ତା' ସେ ତା'ର ଅଭିଳାଷପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପାରିବ ? ସେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରିପାରିଲା ନାହିଁ ଯେ, ସେ ଜେଲଗଲେ ଅବା ନରହତ୍ୟାକରି ଜୟନ୍ତ ଅପରାଧରେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଫାଶି ପାଇଲେ ତା'ର ସାନଝିଅର ଭବିଷ୍ୟତ କ'ଣ ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ସତେ ଯେମିତି ପାହାଡ଼ ଉପରେ ପାହାଡ଼ ଭଳି ବୋଝ ହୋଇ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରିପକାଇଛି ସୁନିତାଦେବୀଙ୍କ ମଞ୍ଜିଷ୍କକୁ ।

କଥାରେ ଅଛି ଯିଏ କହିପାରେନା ତା'ର କେହି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି । ସୁନୀତା ନାଗ କିଛି ନ କହି କ'ଣ ରହିପାରିବେ ।

ଓକିଲଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ ଆଉ ଅଦାଲତର ଅନୁଷ୍ଠାନ ପକ୍ରିୟାରେ ସେ ସତ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରିବେ । ତାହା ପୁଣି ଆସନ୍ତାକାଲି ସକାଳର ତାଜାଖବର ହୋଇ ସମ୍ଭାବପତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାର କଲେବର ସାଜିବା ସହ ଟିଭି ସମ୍ବାଦର ମୁଖ୍ୟ ଖବରରେ ସ୍ଥାନ ପାଇବ ।

ହୃଦୟ ଅନ୍ତରାଳରେ ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ଗ୍ରହ ଭଳି ଉଭା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ସ୍ଵାକ୍ଷର । ସେ ସ୍ଵାକ୍ଷର ହେଉଛି ହତ୍ୟାକାରୀର ବାସ୍ତବ୍ୟପ୍ରେମୀ ନିଜର ଶିଶୁକନ୍ୟା ପାଇଁ ପିତାର ଅବିବେକୀ ହୃଦୟ । ହୃଦୟ କ'ଣ କେବେ ଅବିବେକି ହୋଇପାରେ ? ସମାନ୍ତରାଳ ହୋଇ ଆତ୍ମମନସ୍ତ ହେଲେ ହିଁ ବୁଝାପଡ଼େ ଅପହଞ୍ଚ-ସତ୍ୟ କ'ଣ ?

ଜନ୍ମନ୍ୟ ହତ୍ୟା ତାହାପୁଣି ଜଣେ ସୁନାମଧନ୍ୟ ଡାକ୍ତରଙ୍କର ନା ଏହା ବାସ୍ତବ୍ୟପ୍ରେମ ଆକାଶଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବାପା ହୃଦୟର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵାକ୍ଷର ।

ସୁନାତା ନାରାଜ ନାମ ତକାହେଲେ ସୁନିତାଦେବୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିଜର ବୟାନ ଦେବେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ । ଏଣୁ ସୁନାତାଦେବୀ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ । ପାଖରେ ପୋଲିସ ଅଫିସର, ଓକିଲ ଆଉ ସମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ଚଳପ୍ରଚଳ । କ'ଣ ରାୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ?

ଅପହଞ୍ଚ-ସତ୍ୟ ଆସନ୍ତାକାଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ଏବଂ ଆଶାରେ ସୁନିତାଦେବୀ ନିଜର ହାତଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁଲେ ।

ବାସ୍ତବତାର ଅନ୍ୱେଷଣ

ଅବିନାଶର ପାଠପଢ଼ାର ଶେଷ ପାହାଚ ଛୁଇଁବା ସମୟ, ସେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ କରି ନିଜଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଛିଡ଼ା ହେବାର ସମୟ ଉପନୀତ ହେବା ସଂଘର୍ଷମୟ ସମୟର ଏକଥା । ‘ସମାଜ’ କହିଲେ କେବଳ ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ନୁହେଁ । ଦିନେ ଅବିନାଶ ସମାଜ କହିଲେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ ବୋଲି ବିଚାର କରୁଥିଲା । ପରେ ବୁଝିଲା ସମାଜ କେବଳ ଗୋଟିଏ ତିନିଅକ୍ଷର ବିଶିଷ୍ଟ ‘ବିଶେଷ୍ୟ’ ନୁହେଁ । ଏହାର ବ୍ୟାପକତା ଅଛି ।

ବେଳେବେଳେ ଏତେବଡ଼ ଦୁନିଆଟା ତାକୁ ପ୍ରହେଳିକାପୂର୍ଣ୍ଣ ମଞ୍ଚ ଗୋଟିଏ ତୁଚ୍ଛ ଅଦରକାରୀ ସ୍ଥାନ ବୋଲି ତା’ ମନରେ ଭାବନା ଜାତ ହୁଏ । ଯେହେତୁ ସେ ପାଠପଢ଼ାସାରି ତା’ ବାପା ଅବା ବଡ଼ବାପାଙ୍କ ଭଳି ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇନାହିଁ ।

ଅବିନାଶ ସମାଜର ଗତିକୁ ଦେଖେ । ସମାଜର ସ୍ଥିତି ଆମର ପୂଜାପାର୍ବଣ, ଜାନିୟାତ୍ରା, ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ସବୁଥିରେ ସେ ବିଶ୍ୱନିୟନ୍ତ୍ର ଅନନ୍ତ ଶ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ କାମନା ହିଁ ସଫଳତା ହୁଏ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ତାଙ୍କର ପାଦତଳେ ପ୍ରଣାମ କରେ ।

ଅବିନାଶ ନିଜର ଶିକ୍ଷା (ପି.ଜି) ସମାପ୍ତ କରିବାପରେ ଅନେକ ସରକାରୀ ତଥା ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥାରେ ଆବେଦନ କରି ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମରତ୍ନ ଦେବାପରେ ମଧ୍ୟ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ନିଜର ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ତା’ର ଘୋର ଦୁଃଖ ଜାତ ହେଉଥିଲା । ଦିନଥିଲା କାରରେ ବସି ଅବା ମଟୋରସାଇକେଲ ଚଢ଼ି ସେ କଲେଜ ଗେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ସବୁ ନିଜର ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ ବୋଲି ଠିକ୍ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା । ସେ ବାପାଙ୍କର ଅବା ଭିଣେଜଙ୍କର ଗାଡ଼ି ଚଢ଼ୁଥିଲା । ତା’ର ନିଜ ରୋଜଗାରରେ ସେ ଏ ସବୁ ପାଇ ନଥିଲା ।

ସମ୍ପର୍କର ସେତୁରେ ସେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ‘ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ’ ଅବିନାଶର ଥିଲା ଯଦି ନିଜର ବୋଲି କିଛି ତ ସେଇଟା ହେଉଛି ତା’ର ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ଆଉ ତା’ର ନାମ ତଥା ପରିଚୟ । ଶେଷ ପରିଚୟ ତା’ର ଥିଲା ‘ଶିକ୍ଷିତ ବେକାର’ ।

ସେ ଅନେକ ଆଶା କରିଥିଲା ତା’ର ବାପା କିମ୍ବା ଘରର ଗୁରୁଜନମାନେ ତା’ ପାଇଁ କିଛି ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ଚୟ ବିକଳ ପଦ୍ଧା ଗ୍ରହଣ କରିବ ନିଶ୍ଚୟ ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ସେଭଳି କିଛି ବି ହୋଇନାହିଁ । ସେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ତା’ର ସମୟକ୍ରମେ ପାଣିଟିଆ ଦେଖାଗଲା ।

ତା' ଜୀବନ ପୃଷ୍ଠାରେ 'ସୁନୟନା' ଆଡ଼କୁ ବର୍ଷେ ହେବ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରଙ୍ଗ ଭରି ହେଇଛି ଫଗୁଣର । କଥା କଥାରେ ଏବେ ଅବିନାଶକୁ କହୁଛି ମୋତେ ତୁମେ ଜୀବନସାଥୀ କରିବ ତ ? ସୁନୟନା ଅବିନାଶ ସହ ବାଣୀବିହାରରେ ପିଜି କରିବା ସମୟର ବାନ୍ଧବୀ । ଦିନେ ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବରେ ସୁନୟନା ସହ ଅବିନାଶର ଦେଖାସାକ୍ଷାତ ତା'ପରେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁତା । ବନ୍ଧୁତା ପରେ ପରେ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ଆସିବା ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସୁନୟନା ଚଳଚଞ୍ଚଳ, ସୁନ୍ଦରୀ ତଥା ଗୌରବଶ୍ୟୀ ।

ଦିନେ ଦିନେ ଆକାଶରେ ଥିବା ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ବତାସ ପବନ ନ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରକୃତି ସ୍ଥିର ଗମ୍ଭୀର ଥିଲେ । ମନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଳ ଝଡ଼ ଆଉ ବର୍ଷାତୋଫାନର ସୂତ୍ରପାତ ହୁଏ । ସୁନୟନା ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ନିଜଘରେ ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ କୌଣସି ଏକ ବିଷୟରେ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ଏବଂ ଖୋଲାମନରେ ଉଚ୍ଚସ୍ବରରେ ହସିବା ସମୟରେ ଅବିନାଶ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଥିଲା 'ସୁନୟନା' ଘରେ । ସୁନୟନା ସାମାଜିକ ପରମ୍ପରାରେ ଅତ୍ୟଧିକ ବୟସର ପାହାଚରେ ଚଢ଼ୁଥିଲା ଯୁବତାର ରଙ୍ଗରେ ଉଦଭାସିତ ହେବାଭଳି ମନେ ହେଉଥିଲା ।

ଅବିନାଶ ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲା ସୁନୟନାର କେତେଜଣ ଏମିତି ପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁ ଏ ଦୁନିଆରେ ରହିପାରନ୍ତି ? ସହଜରେ ତ ଏ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍, ଫେସବୁକ୍ ଆଉ ମୋବାଇଲ ତଥା କମ୍ପ୍ୟୁଟରର ଯୁଗ ।

ସୁନୟନାର ନଜର ଅବିନାଶ ଉପରେ ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ଅବିନାଶକୁ ସୁନୟନା ଘର ଭିତରକୁ ଡାକିଲା । ଅବିନାଶର ଆଦୌ ଜାଣା ହେଉ ନଥାଏ ଘର ଭିତରକୁ ଯିବାପାଇଁ । ସେ ସୁନୟନାକୁ ବାହାର ବଗିଚାର ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଡାକିନେଲା । ଆକାଶରେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ତା'ର କିରଣ ବିଛାଡ଼ି ହସର ଫରୁଆ ଖୋଲିଦେଇଥାଏ ।

ଅବିନାଶ ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ସ୍ବରରେ କହିଲା, ଦେଖ ସୁନୟନା ତୁମେ ମୋ ଜୀବନ ପୃଷ୍ଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧୂମକେତୁ ଭଳି ହଠାତ୍ ଆସିଥିଲ ଆଉ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋ ଜୀବନର ନାୟିକା ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଛି । ତୁମେ ମୋ ବିଶ୍ବାସର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୟବ ଧରଣୀଦେବୀ ହୋଇସାରିଛ । ମୁଁ ଭଲ ପାଇବା କ'ଣ ଶୁଣିଥିଲି କିନ୍ତୁ ଜାଣିନଥିଲି । ଏବେ କିନ୍ତୁ ତୁମେ 'ଭଲପାଇବା' କ'ଣ ଜଣାଇ ଦେଇସାରିଛ । କିନ୍ତୁ ମନେରଖ ମୁଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ । ମୋର ବି ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖେ । ମୋର ରଙ୍ଗିନ୍ ସ୍ବପ୍ନ ମୋତେ ଆହ୍ଲାଦିତ କରେ । ମୁଁ ଦୁଃସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତିରେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ । ହରାଇବାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଯେଉଁଦିନ ତୁମେ ଦ୍ରୌପଦୀ ସାଜିବ ସେ ଦିନ ମୋ ମନ ଭାଙ୍ଗିଯିବ ଆମର ସମ୍ପର୍କଟା ଛିଣ୍ଡିଯିବ । ମୁଁ ସେଭଳି ସ୍ଥିତିକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବି ନାହିଁ ।

ମୁଁ ହତାସିଆ ପ୍ରେମିକଟିଏ ହେବାକୁ ମୋଟେ ପସନ୍ଦ କରୁନାହିଁ ।

ସୁନୟନା ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ତଥା ‘ଅବିନାଶ ଠାରୁ ବାକ୍ୟବାଣୀ ଶୁଣିବାର ଅବସ୍ଥା’ ପାଇବ ବୋଲି କଳ୍ପନା ସୁଦ୍ଧା କରି ନଥିଲା । ସେ ମୁକ୍ତ ପାଲଟିଗଲା । ନିଜର ସ୍ଥିତି ପ୍ରକୃତରେ କ’ଣ ? ତା’ର ସମାଲୋଚନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ବିଚାର କଲା । ସେ ସାଧାସିଧା ମେଲାପି ଝିଅଟିଏ । ତା’ ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠି ମାରିଲା ସେ ପ୍ରକୃତରେ କ’ଣ ଅବିନାଶକୁ ଏତେ ଭଲପାଇବା ଦେଇଛି ? ଅବିନାଶ କାହିଁକି ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଯୁବକଙ୍କ ଗହଣରେ ତାକୁ ଦେଖିଲେ ସହ୍ୟ କରିପାରୁ ନାହିଁ ? ସୁନୟନା ରୁପ୍ରତାପ ଅବିନାଶଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ସେଦିନ ରାତିରେ ଶୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଖାଲି ତା’ ମନରେ ଦ୍ରୌପଦୀ - ଦ୍ରୌପଦୀ ଶବ୍ଦ ବାରମ୍ବାର ଗୁଞ୍ଜରଣ ସୃଷ୍ଟିକଲା ।

ଦିନଥିଲା ଅବିନାଶ ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ତା’ ଜୀବନରେ ଦେଖାଦେଇଥିଲା ଆଜି କିନ୍ତୁ ସେ ତା’ ପ୍ରେମିକ ସାଜିଛି । ବୟସର ପାହାଚରେ ଅନେକ ଯୁବକଙ୍କର ପାଦପଡ଼େ । ପିଲାଟିଏ ପିଲାଳିଆମି ନଛାଡ଼ି ଯେଉଁଭଳି କାତଖଣ୍ଡକୁ ମଧ୍ୟ ତା’ର ଖେଳନା ଭାବିବସେ । ସେହିଭଳି ଏ ଯୌବନରେ ସୁନୟନାର ପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁ ଭିତରୁ ଅନ୍ୟ କେହି ତାକୁ ପ୍ରେମିକାର ଆସନରେ ନ ବସାଇଥିବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅସମୀଚାନ ନୁହଁ ।

ତା’ ପରଦିନ ଅବିନାଶକୁ ମୋବାଇଲରେ ରିଙ୍ଗ୍ କରି ନିକଟସ୍ଥ ପାର୍କକୁ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଡକାଇଲା । ପାର୍କରେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋଣରେ ଗୋଟିଏ ସିମେଣ୍ଟ ଚ୍ୟାର ଉପରେ ଦୁହେଁ ବସିଲେ । ଅକାଶରେ ଜହ୍ନ ଜୋଛନାର ରେଣୁ ବିଛାଡ଼ିହୋଇ ପାର୍କରେ ପଡୁଥାଏ । ସୁନୟନା ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲା ଅବିନାଶକୁ । ସେ ଗୋଟିଏ ନିଷ୍ଠୟ ଚାରିତ୍ରିକ ଶୃଙ୍ଖଳା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ପରିଧିକୁ ରଖିବ । କେବଳ ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ଭରସା ରଖିଲେ ଅବିନାଶର ଜୀବନପୃଷ୍ଠାରେ ସେ ରଙ୍ଗ ଭରିଦେବ ।

କତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ବିତିଯାଇଛି । ଅବିନାଶର ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ରସରକାରଙ୍କ ଚାକିରିପାଇ ଆବେଦନର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଚାକିରି ପାଇଯିବାର ଆନନ୍ଦ ଅବିନାଶକୁ ଆତ୍ମବିଭୋର କରିପକାଇଛି । ସେ ଯିବ ସୁଦୂର ରାଜଧାନୀ ଦିଲ୍ଲୀ ସହରକୁ ଟ୍ରେନିଂ ନେବାପାଇଁ । ସୁନୟନାକୁ ଖବରଟା ଦେଇ ଅବିନାଶ ଅନୁରୋଧ କଲା ଆସନ୍ତା ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟା ଛଅଟାରେ ରାଜଧାନୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସରେ ମୁଁ ଦିଲ୍ଲୀ ଯିବି ତୁମକୁ ଅନୁରୋଧ ତୁମେ ସେସନକୁ ଆସିବ ।

ସୁନୟନା ‘ଆନନ୍ଦିତା’ରେ ରୂପାନ୍ତରଣ ହେଲା । ରବିବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯାଇ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଅବିନାଶ ସହ ଡେର ସମୟ ବାର୍ତ୍ତାଳାପରେ ସମୟ ବିତାଇଲା । ଅବିନାଶ ଚାକିରିରେ ଯୋଗଦେବାପରେ ତା’ର ଭବିଷ୍ୟତର ସୁନେଲୀ ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର ହେବ । କଥା କଥାରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ବାହା ହେବ ତ ?

ଅବିନାଶ ନୀରବ ରହି ଟ୍ରେନର ଆଗମନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଚାହିଁଥାଏ ଟ୍ରେନ ଆସି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଅବିନାଶ ଟ୍ରେନ୍ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଝରକାପାଖ ସିଟରେ ବସିଲା । ଟ୍ରେନର ଗତି ସହ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିବାର ଜନ୍ମବେଳାରେ ଅବିନାଶ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ବାହାରକରି ସୁନୟନା ହାତରେ ଧରାଇଦେଲା ।

ଟ୍ରେନ ଗତି ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସୁନୟନା ଘରକୁ ଫେରି ରାତ୍ରିର ଗଭୀର ବେଳାରେ ଶୋଇଯିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜର ବେଡ଼ ଉପରେ ଶୋଇ ଚିଠିଟିକୁ ଖୋଲି ପଢ଼ିଲା ।

ଲେଖାଥିଲା

ସୁନୟନା,

ଏ ଚିଠିଟି ପାଇବା ସମୟରେ ମୁଁ ଅନେକ ଦୂରରେ ଥିବି । ହୁଏତ ମୋବାଇଲର ରେଞ୍ଜ ସେଠି ଅପହଞ୍ଚ ହୋଇଥିବ । କିନ୍ତୁ ଚିଠିଟି କେବଳ ମୋ ସ୍ମୃତି ସହ ମନରେ ଉଠିଥିବା ସାମୟିକ ଝଡ଼ର ଚିତ୍ର ତୁମ ଆଗରେ ଉଦ୍‌ଭାଷିତ ହେବ । ମୁଁ ହୁଏତ ଏ ଚିଠି ନ ଦେଇ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତରେ କହିପାରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମନରେ କିଛି ଭାବିବ ନାହିଁ ।

ଆଜିର ପ୍ରେମିକାମାନେ ମହାଭାରତ ଦ୍ରୌପଦି ଆଦୌ ନୁହଁନ୍ତି । ଆଜିର ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଝିଅମାନେ ମହାଭାରତ ପଢ଼ିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦେଖିଛି ମହାଭାରତର ଦ୍ରୌପଦୀ କେବଳ ପାଞ୍ଚପତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆଜିର ପ୍ରେମିକାମାନେ ଅବିବାହିତ ଦ୍ରୌପଦୀ ଭଳି ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରେମିକା ରଖୁଛନ୍ତି । ଫେସବୁକ୍, ଟ୍ୟାଟିଂ, ଜଣ୍ଟରନେଟ୍ ଆଉ ମୋବାଇଲରେ ଡେର ଯୁବକଙ୍କର ଠିକଣା ଆଉ ନମ୍ବର ଗଢ଼ିତ ହୋଇ ରହିପାରୁଛି । ଅଧିକ ସ୍ମାର୍ତ୍ତ, ଫରଘାତନେଶ୍ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ନାରୀ ସୁଲଭ ଦିବ୍ୟଜୀବନ ଦୀପ ନିଃସ୍ତଭ ହୋଇଯାଉଛି । ଏମିତି ଶହଶହ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରକୃତ ସତଟା ମଧ୍ୟ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା କଠିନ ବ୍ୟାପାର । ଆଜି ଦ୍ରୌପଦିଙ୍କ ଭିତରେ ତୁମେ ନିଜକୁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରିଛ ସେ କଥାକୁ ବିଚାର କରିବ ତା’ ପରେ ମୋତେ ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଫେରିଲେ କହିବ । ଆଶା

ମନରେ ଦୁଃଖ କିମ୍ବା ଆକ୍ରୋଶ ନ ରଖି ମୋର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି
ମୋ ପ୍ରତି ଦୟା କରିବ । ରହୁଛି ।

ଇତି

ତୁମର

ଅବିନାଶ

ରାତ୍ରୀର ଗଭୀର ପ୍ରହର ସୁନୟନା ଚିଠିଟି ଏକା ନିଃଶ୍ୱାସରେ ପଢ଼ି ପାଖ ତ୍ରୟର ଭିତର
ରଖି ଘଷା କଷା ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲା । ସମୟ ରାତି ବାରଟା । “ବାସ୍ତବତା” ଘନ ଅନ୍ଧକାରରେ
ରାତ୍ରିରେ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଶୋଇବା ଚେଷ୍ଟାରେ ସୁନୟନା ଖଟ ଉପରେ ଚୁପଚାପ୍ ଶୋଇବାର
ଅଭିନୟ କଲା ।

ପରବିନ୍ ଆସୁଲିପି

ପରବିନ ଆଖିରେ ଆଜ ନିଦ ନାହିଁ । ତା' ପାଦରେ ଆଉ ନୂପୁର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଓଠର ଲିପୁଷିକ ଆଉ ଆଖିରେ କଜଳ ଆଉ ଉନ୍ମାଦ କରି ପାରିବନି ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ଶରୀରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସତେ ଯେମିତି ହଜିଯାଉଛି ନିଜର ବିପନ୍ନ ସଂକଟାପର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ । ଆଜି ସେ ତେଜଶି ବର୍ଷର ଯୁବତୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନର ବଞ୍ଚିବାର 'ମୋହ' ତା' ପାଖରେ ନାହିଁ ।

ସେ ସବୁଠାରୁ ପଡିତା । ତା' ବାପା ମା' ଭାଇ ଭଉଣୀ ଆଉ ଭିଣୋଇ କେହି ହେଲେ ତାକୁ ଘରେ ପୁରାଇ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଏପରିକି ତିନି ମାସ ତଳେ ସେ ବିବାହ କରିଥିବା ଗାଁର ପ୍ରେମିକପ୍ରବର ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ତାକୁ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରି ବିବାହ କରିଥିଲା । ମୁସଲମାନ ପ୍ରଥା ଅନୁଯାୟୀ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଛାଡ଼ି ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପରେ 'କାଜି' କ୍ଷତ୍ରପସ୍ଥିତିରେ 'ନିକାହ' କରିଥିଲା 'ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ' ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀ 'ପରବିନ୍'କୁ । ପରବିନ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନକୁ ବାହା ହେବା ସମୟରେ ସଫା ସଫା କହି ଦେଇଥିଲା ଦେଖ ମୁଁ ପରର 'ବିବି' ହୋଇ ସାରିଛି । ମୋର ପ୍ରଥମ ସ୍ବାମୀ 'ପିରୋଜ' ମୋ ସହ ଦୁଇ ବର୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ବୈବାହିକ ସଂପର୍କ ରଖିବା ପରେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି କେଉଁ ଆଡ଼େ ଫେରାର ହୋଇଗଲା ଯେ ମୁଁ ଯୋଲିସଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତା'ର ଘର ଲୋକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ଗୁହ୍ୟରୀ କରି ଖୋଜାଖୋଜି କରିଛି । ପରେ ଆଜକୁ ସାତ ବର୍ଷ ହେବ ସେ କେଉଁ ଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ଧ୍ୟାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ତା'ର ଅଗାପତା କିଛି ହେଲେ ମିଳୁନାହିଁ । ମୋର ୫ ବର୍ଷର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଓ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଅଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ତୁ ମୋତେ ବିବାହ କରିବୁ ତେବେ କହ ? ଚିତ୍ତର ଚିତ୍ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିର ଭଳି ପ୍ରତୀକ ହେଲା ପରବିନ ପାଇଁ । ଉଭୟଙ୍କର ସହମତି ରୂପ ନେଉଥିଲା ନିକାହରେ ।

ସମୟର ସ୍ରୋତରେ କେତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ । ଆପାତତଃ ସୁନ୍ଦରତା ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ମଲାଟ ତଳେ ଥାଏ ଅସରନ୍ତି କୁହ୍ନିତ କଦାକାର ଇସ୍ତାହାରର ପୃଷ୍ଠା ଅବୁଝା ଶବ୍ଦର କାହାଣୀ । କୋମଳମତୀ ପରବିନ ଅବା କିପରି ବୁଝନ୍ତା ଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ରୂପକ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଅସଲ ରୂପକୁ ? ସେ ତ ଥରେ ଧୋକା ପାଇସାରିଛି ତା'ର ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମିକଠାରୁ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ରୂପେ ପିଲାଦିନର ହିନ୍ଦୁ ପୁଅ ଯେ, ତା'ର ରୂପଲାବଣ୍ୟ ଆଉ ତା' ପାଖରେ ଥିବା (ପରବିନ ପାଖରେ) ଏକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଲାଳାୟୀତ ଥିଲା । ଏ କଥା ଅମାବାତ୍ୟାର ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୁଚିଯିବା ଭଳି ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ସତ୍ୟ ହିଁ ଥିଲା ।

ପରବିନ ପ୍ରଥମ ସ୍ବାମୀଠାରୁ ବଛେଦ ହେବା ପରେ ସାହା ଭରସା ନ ପାଇ ମାମୁଁଘର ଦ୍ବାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲା । ବିଗତ ଦିନର ଦୁଃଖର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମାମୁଁ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ପ୍ରତିଛବି ସାଜି ସାହାଯ୍ୟର ହାତ ବଢ଼ାଇଥିଲେ ପରବିନକୁ । ପରବିନକୁ ସାଉଦି ଆରବ ପଠାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି । ପରବିନ ପାସପୋର୍ଟ ମାମୁଁ କରିଦେଲେ ସାଙ୍ଗରେ ସାଉଦିଆରବ ମଧ୍ୟ ନେଇଗଲେ । ସେଠାରେ ପରବିନ ନିଜର ଦୁଇ ପିଲାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ସହ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁନେଲା ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭିକ୍ଷା ଖଟଣିକୁ ବେଖାତିର ଆଉ ମାମୁଁଙ୍କୁ ନିଜର ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ବିଚାର କରିଥିଲା । ସେ ସ୍ବାମୀଠାରୁ ପାଇଥିବା ପ୍ରତାରଣାକୁ ଭୁଲି ଦିନରାତି ଏକାକାର କରି ବିଦେଶରେ ଖଟି ଚାଲିଲା ସତ କିନ୍ତୁ ମାସ କେଇଟା ପରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ପ୍ରାପ୍ୟ ପାଇଁ ଦରମା ଗଣ୍ଡାକ ମାଗିଲା ତା'ର ମାଲିକ ରୋକ୍‌ଠୋକ୍ ଶୁଣାଇ ଦେଲା ତୋତେ ଆଣିଥିବା ଲୋକଟି ତୋତେ ଆମ ପାଖରେ ବିକ୍ରି କରିସାରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୋଟା ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ନେଇଛି, ଆଉ ବାକି ରହିଲା ଦରମା କଥା, ସେ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସ ଶେଷରେ ଆମଠାରୁ ନେଇ ସାରିଛି । ଆଉ ତୁ ଆମକୁ ଟଙ୍କା କ'ଣ ମାଗୁଛୁ ?

ବିଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ଏପରି କଥା ଶୁଣି ପରବିନ ମୁଣ୍ଡ ଉପରର ଆକାଶ ସତେ ଯେମିତି ଛିଡ଼ି ପଡ଼ିଲା । ସର୍ବସଂହା ଧରିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପାଦ ତଳୁ ଖସିଗଲା ଭଳି ଲାଗିଲା । ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଅବତାର ବୋଲି ଭାବୁଥିବା ମାମୁଁ ତାକୁ ସେଦିନଠାରୁ ଆଉ ଧରାଛୁଆଁ ଦେଉନାହାନ୍ତି । କାହାକୁ କ'ଣ କହିବ, ପାସପୋର୍ଟ ଆଉ ଭିସା କଷ୍ଟେମକ୍ଷେ ଭାରତୀୟ ଦୂତାବାସ ସହ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରି ପାଇଗଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ତା'ର ରୂପଲବଣ୍ୟଭରା ଯୌବନଦୀପ୍ତ ଶରୀରକୁ ସଜିତା କରି ପରପୁରୁଷଙ୍କ ପାଖରେ ଅନେକଥର ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ସତ୍ୟ ରୂପକ ଜୀବନ ଆଉ ଜୀବନର ସ୍ବପ୍ନ ସହ ସଂଘର୍ଷ ତାକୁ ଭାରତକୁ ଫେରାଇ ଆସିଲା ସତ କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଘରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପାଇଲା ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ବାପା ମା' ତାକୁ ହତାଦର କରି ଘରେ ପୁରାଇଲେ ନାହିଁ କି ଭାଇଭଉଣୀ ଭିଣୋଇ କେହି ହେଲେ ତା' ପ୍ରତି ସମବେଦନା ଜଣାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ତ ସେ ତା'ର ବାଲ୍ୟବଂଧୁ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ସହ ଭେଟ ଆଉ ତା'ପରେ ନିକାହ । ନିକାହ ପରେ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଘର ଲୋକେ ମୁସଲମାନ ସଂପ୍ରଦାୟର ପରବିନକୁ ନିଜର କଲେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଗାଁ ପାଖ ଭୋଗରାଇକରା ସହରରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିସିଆନ କାମ କରି ଚଳୁଥିଲା । ପରବିନ ଆଖିରେ ଆଖିଏ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖାଇ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ

ଦିନି ମାସ ଧରି ଏକ ଲଜିଂ ଘର ନେଇ ରଖୁଥିଲା । ପରଦିନ ଯାହା ବି ହେଉ ସ୍ବାମୀଟିଏ ପାଇ ସୁଖର ସଂସାର ସହ ଦୁଇ ପିଲାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବାର ସ୍ବପ୍ନ ପୁନଶ୍ଚ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲା । ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପରଦିନର ଶରୀର ସହ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଆଦିମ କାମ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଲାଳସା ମେଣ୍ଟାଇ ସାରିବା ପରେ ପରଦିନକୁ କିଛି ନ କହି କେଉଁ ଆଡ଼େ ଅର୍ତ୍ତଧ୍ୟାନ ହୋଇଗଲା । ପରଦିନ ପୁଣି ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନର ବାପା ମା'ଙ୍କୁ ଗୁହାରି ହେଲା । ସ୍ବାମୀ ରୂପକ ଦ୍ବିତୀୟ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ଆଶ୍ରିତ ହେବା ପାଇଁ ଦ୍ବିତୀୟ ଈଶ୍ବର ପରଦିନ ସାଉଦିଆରବରୁ ଆଣିଥିବା ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଆଉ ଇଚ୍ଛତ ଧରି ଟମ୍ପଟ ମାରିସାରିଥିଲା ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଅଜଣା ସହର ଅବା ରାଜ୍ୟକୁ । ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନର ବାପା ଓଲଟି ପରିଦିନରୁ ଚୁଟି ଧରି ଘୋସାରି ଘୋସାରି ପିଟି ଡଢ଼ିଦେଲେ ।

ପରଦିନ ପାଖରେ ଆଉ ରାସ୍ତା ନାହିଁ । କୁଆଡ଼େ ଯିବ କ'ଣ କରିବ କିଛି ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ପୋଲିସ ଥାନାରେ ଫେରାଦ କଲେ ସଭିଏଁ ହଁ ଦେଖିବା କହି ସାବୁନା ଦିଅନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ତା'ର କିଛି ଲାଭ ହୁଏନାହିଁ । ଓକିଲଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ମୂଲ୍ୟବାନ ଏତେ ଟଙ୍କା କାହିଁ ଯେ ସେ କୋର୍ଟ କଚେରୀ କରି ନ୍ୟାୟ ପାଇବ ?

ଶେଷରେ ନିରାଶ ହୋଇ ଅଦରକାରୀ ଜୀବନ ହରାଇଦେବ ବୋଲି ଭାବି ବସିଲେ ସାନସାନ ଦୁଇ ଛୁଆଙ୍କର ମା'ମା' ତାଙ୍କ ତାକୁ ମରିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଜଣେ ଭଦ୍ର ଓକିଲଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ପାଇଲା । ଓକିଲ ଜଣକ ତାକୁ କିଛି ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ସହ ଏକ ଅର୍ଜି ଲେଖିଦେଲେ ।

ଭୁବନେଶ୍ବରରେ ଥିବା ମହିଳା କମିଶନଙ୍କ ଠିକା ମଧ୍ୟ ସେ ଓକିଲ ଦେଲେ । ଗାଡ଼ି ଭଡ଼ା ସହ ପଠାଇ ଦେଲେ ଭୁବନେଶ୍ବରକୁ ।

ରାଜଧାନୀର ରାଜରାସ୍ତାରେ ଏକାକୀ ହଜିଯାଇଛି ପରଦିନ । ତା' ପାଖରେ ଆଉ କ'ଣ ଅବା ଅଛି କେବଳ ଆଶା ଆଉ କଷ୍ଟମତେ ଦୁଇ ପିଲାଙ୍କୁ ଧରିଏକମାସ ଚଳିଯିବାର ସମ୍ଭଳ କିଛି ଟଙ୍କା ଯାହାକି ସେ ବଦାନ୍ୟ ଭଦ୍ର ଓକିଲଠାରୁ ପାଇଛି । କିନ୍ତୁ ମାସେ ମଧ୍ୟରେ ତା'ରଲି ଦୁର୍ବଳ ନାରୀ କ'ଣ ନ୍ୟାୟ ପାଇ ପାରିବ ?

ପ୍ରଥମ ଈଶ୍ବର ଫିରୋଜ କିମ୍ବା ଦ୍ବିତୀୟ ଈଶ୍ବର ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ କିଏ ତା'ର ସୁଦୀର୍ଘ ଜୀବନର ସକୋଟ ସାଥ୍ ହେବ । ସମୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହ ଅପହଞ୍ଚ ସତ୍ୟଟି କ'ଣ ? ଆଜି ପରଦିନ ରାଜଧାନୀର ରାଜରାସ୍ତାରେ ଏକାକୀ ହଜିଯାଇଛି ଜୀବନ ଜିଇଁବାର ଅଭିନବ ଦିଗନ୍ତ କ'ଣ

ତା'ର ହାତଛୁଆଁ ହେବ ? ମହିଳା କମିଶନ କ'ଣ ତା'ର ଫିରୋଜ ଅବା ଚିତ୍ତ କାହାକୁ ହେଲେ ପରବିନ୍ ପାଖକୁ ଫେରାଇ ଆଣିପାରିବେ ?

ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ବିଧିବ୍ୟବସ୍ଥା ସହ ପୋଲିସ୍, ପ୍ରଶାସନ, ପି.ଏ. ଆଦି ପରବିନ୍ର ସହାୟତା କରିବେ । ମହିଳା କମିଶନ୍ ସମାବେଦନା ଦେବ ସତ, କିନ୍ତୁ ପରବିନ୍ କ'ଣ ତା'ର ପୂର୍ବ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ପଡୁଥିବା ରୂପ ଲାବଣ୍ୟ ସହ ନିର୍ଭୟର ସହିତ ସହାବସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପରିବାରଟିଏ ଫେରିପାଇବ ? ତା'ର ଜୀବନ ପୃଷ୍ଠାର ପତିତା ରୂପକ ଅନିଶ୍ଚିତ ଜୀବନର ଆଉ ଅପବାଦର କଳା ନାଗୁଣୀ ତାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ଦଂଶୀବାକୁ ଗୋଡ଼ାଉଛି । ତାର ଅଦୃଶ୍ୟ ସତ୍ୟଟି କ'ଣ ?

“ଭକ୍ତଭାବନାରେ - ଜଗନ୍ନାଥ”

ଖମସିରିପାଲି - ଗାଁ ର ଅଶିବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଭୁଲିଆ ତଥା ମେହେର ପରିବାରର ପୁରାତନ ସଦସ୍ୟ ବୃଦ୍ଧପିତା ହେଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମେହେର । ଖମସିରି ପାଲି ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ଅଖ୍ୟାତ ଗାଁ । ସେ ଗାଁରେ ପ୍ରାୟତଃ ମେହେର ପରିବାର ମାନଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପରାଶି ଘରହେବ । ଗାଁ ସମ୍ବନ୍ଧିତରେ ଅଜ୍ଞାନଦାପ୍ରବାହିତ । ଗାଁରେ ମାତ୍ର ସାତ ଆଠଟି ପରିବାର ଚାଷବାସ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇବା ସମୟରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମେହେର ଗାଁର ଚାଟଶାଳାରେ ଅ-ଆ ଅକ୍ଷର ସହ କେଇପଦ ରାମାୟଣର ଛନ୍ଦ ଆଉ ଏକ - ଦୁଇଠାରୁ ପରାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶଶିବା ଶିକ୍ଷାଲାଭ କରିଥିଲେ । ବାପା ଦରିଦ୍ର ମେହେର ଜାତିର ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପିଲାଦିନରୁ ଗାଁ ନିକଟ ଅଜ୍ଞାନଦାରେ ଯାଇ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ତଥା ଶୌଚ କାର୍ଯ୍ୟ ସାରନ୍ତି । ବାପା ବଞ୍ଚି ଥିବା ଯାଏଁ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସାଇକେଲ ଆଗରେ ବସାଇ ନଦୀକୁ ଗାଧୋଇବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ନଦୀକୂଳରେ ଗୋଟିଏ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର କାହିଁ କେଉଁ ସମୟରୁ ଅଛି । ସ୍ନାନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ ହେବା ପରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାପାଙ୍କ ସହ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଯାଇ ନିତି ପ୍ରତିଦିନ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଆସନ୍ତି । ସାନବେଳେ ବଡ଼ ଅଜବରକମ୍ବର ପ୍ରଶ୍ନ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କୁ ପଚାରୁଥିଲେ ଯେମିତିକି ଜଗନ୍ନାଥ ଠାକୁରଙ୍କର ହାତ-ପାଦ-ଗୋଡ଼ ଆଉ, କାନ କାହିଁକି ନାହିଁ ?

ଚକା ଆଖି ବଡ଼ ବଡ଼ କିନ୍ତୁ ଆଖି ଉପରେ ପତା କାହିଁକି ନାହିଁ ?

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପିତା ତାଙ୍କୁ ସହଜ ସରଳ ଭାଷାରେ ବୁଝାଇ ଦିଅନ୍ତି “ସେ ବଡ଼ଠାକୁର” ବଡ଼ଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ବେଶି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ତାଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଭିତରକୁ ଟାଣି ଆଣିବାଟା ମହାପାପ । ସରଳ ଶିଶୁମାନ ବୁଝିପାରେ “ବଡ଼ ଠାକୁର” ଆମର ସବୁକଥା ବୁଝନ୍ତି ବୁଝିବେ ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ । ତେଣୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଆଉ କେବେହେଲେ ସେଭଳି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ମନରେ ସ୍ଥାନ ନ ଦେଇ କେବଳ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ନିଜର ଭକ୍ତି ରୂପକ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରନ୍ତି ।

ମେହେର ଜାତିର କାମ ତଥା କୌଳିକ ପେଷାହେଲା ଲୁଗା ବୁଣିବା । ଲୁଗା-ବୁଣାକୁ ନେଇ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଭିମାନ ଥିଲା । ମଣିଷ ଅସଭ୍ୟରୁ ସଭ୍ୟ ହୁଏ । କେବଳ ନିଜର ଶରୀରକୁ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧାଇ ଉଲଗ୍ନ ହେବାଟା, ଅସଭ୍ୟର ପରିଚୟ ।

ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ “ରାମଚନ୍ଦ୍ର” ପ୍ରାୟ ତିନି ଚାରିଥର ପୁରୀ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁରରୁ ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବସ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସୁଥିଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱର ଠାରୁ ପୁରୀକୁ ସେ ପିଲାଦିନେ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଯାଆନ୍ତି । ସାଙ୍ଗରେ, ଗାଁର କେତଜଣ ବନ୍ଧୁସ୍ୱପ୍ନ ପୁରୁଷା ସହସ୍ୟ ଆସିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ପାଦ ଦେଇ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ଅପୂର୍ବ, ଅଭୂତ, ବିସ୍ମୟୋଦ୍ଦୀପକ ଚେତନାକୁ ଉଦ୍‌ଘୋଷିତ ହୋଇଯାଉ ଥିଲେ । ବାପା ଆଉ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଥିବା ବନ୍ଧୁସ୍ୱପ୍ନମାନେ ଭାବଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାକୁ ପରମ ନିରାମଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବାଡ଼ି ଦେଇ ଶାନ୍ତିଲାଭ କରନ୍ତି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ପିତାଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ପରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ବିବାହ ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବିନିକା ଗ୍ରାମର ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଫେହେରଙ୍କର କନ୍ୟା “ସୁଲତା” ଙ୍କ ସହ ସଂପର୍କ ହେଲା । “ସୁଲତା” ବାପଘରୁ ବିଦାହୋଇ ଆସିବା ସମୟରେ, ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାରିକ ଜିନିଷପତ୍ର ସହ ପିତୃଳରେ ନିର୍ମିତ ଜଗନ୍ନାଥ - ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିଟିଏ ମଧ୍ୟ ଆଣିଥିଲେ । “ସୁଲତା” ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଘରେ ଥିବା ପୂଜା ଖଚ୍ଚୁଳିରେ ସେଇ ମୂର୍ତ୍ତିଟିକୁ ରଖି ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ପ୍ରତିଦିନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ ଯାହାକି ଅଦ୍ୟାବଧି ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୁଅ ଆଉ ବୋହୂମାନେ ବଜାୟ ରଖୁଛନ୍ତି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ବୃଦ୍ଧ । ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ମୁହଁ ଦେଖି ସାରିଲେଣି । “ଖାମସିରିପାଲି” ଗାଁ ଟି ଆଉ ଆଗଭଳି ଅଗମ୍ୟ ଇଲାକା ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ଗାଁ ସନ୍ନିକଟରେ ପ୍ରବାହିତ ଅଜ୍ଞାନଦୀ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବଲପୁରର ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର ଯାଏଁ ବସ୍ ଚଳାଚଳ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ “ଖାମସିରିପାଲି” ଗ୍ରାମର ନାମ ବଦଳି “ଖମ୍ବେଶ୍ୱରୀ” ହୋଇଯାଇଛି । ଦାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବୃକ୍ଷର ଡାଳରେ ନିର୍ମିତ ‘ଖମ୍ବ’ ରେ ମାଁ “ଖମ୍ବେଶ୍ୱରୀ” ବିରାଜମାନ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଯେଉଁ ପୁରାତନ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ତାହା ଅଦ୍ୟବଧି ବଜାୟ ରଖୁଛନ୍ତି “ଗ୍ରାମବାସୀ” । ଖମ୍ବେଶ୍ୱରୀ ପାଲି ବସ୍ତ୍ରାଶ୍ରୟ ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ସହରର ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।

ଗତ “ରଥଯାତ୍ରା” ସମୟରେ “ଖମ୍ବେଶ୍ୱରୀପାଲିରେ” ଗୋଟିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଭା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଜ୍ଞାନୀ, ଗୁଣୀ, ସବୁ ଆଉ କିଛି ବିଦ୍ୱାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ମାନିତ ଅତିଥି ସମ୍ମାନିତ ବକ୍ତାରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସଭିଏଁ ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ “ଦାରୁକ୍ଷେତ୍ର” ର ଦାରୁଦେବତା ଜଗନ୍ନାଥ ଯେମିତି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱବାସୀଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ, ସେମିତି ଆମର ଏ “ଦାରୁଖମ୍ବ” ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ ଗ୍ରାମଦେବୀ । ଗାଁ ନଦୀକୂଳରେ ଥିବା ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଳତି କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ ହେବା ପରେ ସବୁ, ତଥା ଜ୍ଞାନୀମାନେ ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖିବାକୁ

ଯାଇ କହିଥିଲେ “ନିରାକାର ଓ ମହାଶୂନ୍ୟ” ବୋଲି ଜଗନ୍ନାଥ ବିଶ୍ୱବିଦିତା । ଆମର “ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର” ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅନେକ ବର୍ଷ ଯାଏଁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲା । “ପାତାଳ” ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଶତ୍ରୁ ଆକ୍ରମଣରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯାଇ “ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ” ପାତାଳୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଆର୍ଯ୍ୟ, ଅନାର୍ଯ୍ୟ, ଦ୍ରାବିଡ଼, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଜୈନ, ବୌଦ୍ଧ, ଶୈବ, ଶାକ୍ତ, ବୈଷ୍ଣବ ତଥା ଶିଖ୍ ବହୁ ଦର୍ଶନରେ ପରିପୁଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଜଗନ୍ନାଥ ଚେତନା । ଶୁଦ୍ଧ ଭକ୍ତିଭାବ ରଖି ଆଜି ଆମେରିକା, ଇଂଲଣ୍ଡ ତଥା ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ “ଜଗନ୍ନାଥ” ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ଜୀବ ବା ଆତ୍ମା ଈଶ୍ୱର ଓ ପୃଥିବୀ ବା ବସ୍ତୁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ନୁହନ୍ତି ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରସ୍ପର ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଆମର ବଡ଼ ଠାକୁର । ସେ ହିଁ “ପରଂବ୍ରହ୍ମ”, ଆମର ଜୀବନଯାତ୍ରାକୁ ତଥା ସଂସାରକୁ ଚଳାଇଛନ୍ତି ।

ଧାର୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଏବଂ ବ୍ୟବହାରିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ “ଜଗନ୍ନାଥ” ସମନ୍ୱୟବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା । ସମନ୍ୱୟ ଆଜିର ବିଶ୍ୱ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନର ଏକମାତ୍ର ଚାବିକାଠି କହିଲେ କିଛି ଅଭ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଆଜିର ବିଶ୍ୱ ଜୀବନଧାରାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ଯେ, ଅଶାନ୍ତି, ଅସନ୍ତୋଷ, ହିଂସା, ଘୃଣା ତଥା ଅସହାୟତାର ଶାସନ ଚାଲିଛି । ଧର୍ମ-ଧର୍ମ ଭିତରେ, ଜାତି ଜାତି ଭିତରେ, ଭାଷା ଭାଷା ଭିତରେ, ଦେଶ ଦେଶ ଭିତରେ ଅସହିଷ୍ଣୁତା ମାନବ ଜାତିକୁ କେବଳ ଧ୍ୱଂସ ଆଡ଼କୁ ଠେଲି ଦେଉଛି । ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ହ୍ରାସ ପାଇଅଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ପାଖରେ ସମୟ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇଅଛି ଯେଉଁଠି ଆମେ ବିଦେଶ, ହିଂସା ଅସହିଷ୍ଣୁତା ତଥା ଘୃଣାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ “ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତିର” ବାର୍ତ୍ତାକୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ପାଳନ କରି ସମାଜରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସରଳ ତଥା ନିଷ୍ପପତ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କୁ ଅଶିବର୍ଷ ଉପରେ ହେଲାଣି । ପିଲାଟି ବେଳୁ ବଡ଼ଠାକୁର କହିଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ବୁଝିଛନ୍ତି । ଦୁଃଖ ପଡ଼ିଲେ ଗାଁରେ ଥିବା ଅଜ୍ଞାନଦୀ କୁଳସ୍ଥିତ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଦୁଃଖ ଲାଘବର ରାସ୍ତା ଖୋଜିଛନ୍ତି ପାଇଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଆଜି ତାଙ୍କର ପୁଅମାନେ ରୋଜଗାରକ୍ଷମ ।

ମଝିରେ ମଝିରେ ପୁଅ ଝିଅମାନଙ୍କର ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ ପୁରୀଯାଇ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ବାହାଘର କିଭଳି ସୁରୁଖୁରୁରେ ହବ ଆଉ ଘର ସଂସାର କିଭଳି ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚାଲିବ ସେଥିପାଇଁ ଗୃହୀଣୀ କରି ଫେରିଥାନ୍ତି । “ଜଗନ୍ନାଥ ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ” କହି ସେ ତ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଘଟଣା ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ଅତି ସହଜରେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆସିଛନ୍ତି ।

ଯୋଡ଼ା ଆଷାଢ଼ ମାସ ପଡ଼ିଥିବା ୨୦୧୫ ମସିହା । ନବଯୌବନ ଦର୍ଶନ ଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବୃଷ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ଆଉ ପରିବାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଦସ୍ୟ ଏହିପରି ସାତଜଣ ଆସି ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ, ବାପା ଆସ ପୁରୀ ଯିବା ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ ସାରି ଫେରିବା । “ଜନୋତ୍ତା” କାରରେ ବସି ପୁରୀ ଯିବାର ନିମନ୍ତ୍ରଣକୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କିଭଳି ଅବା ଆଡ଼େଇଦେଇ ପାରିଥାନ୍ତେ ? ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଚିତ୍ତରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ବାଟରେ ନବକଳେବର ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥା ପୁଅ -ବୋହୂମାନ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିଲେ । ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ତଥା ସଂବାଦପତ୍ରର ରୋଚକ ତଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ଅସରନ୍ତି “କଥାର ସାରାଂଶ ଥିଲା ଯେ, ଦାରୁ ଖୋଜାଠାରୁ ଫିକ୍ସ୍ ଭଳି ଗୋଟିଏ ଘୃଣ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ସେବାୟତମାନେ କରିଛନ୍ତି । ଜଗତସିଂହପୁର ଜିଲ୍ଲାର ଯେଉଁ ଗ୍ରାମରୁ ନିମ୍ନଦାରୁ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇ ବାହାରିଲା ତାକୁ କାଟିବା ପରେ ଜଣାଗଲା ଯେ, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦାରୁଟି ପ୍ରାୟ ବାରପୁର୍ ଘୋଲା ବାହାରିଛି । ଦାରୁ ଛେଦନ ସମୟରେ ଜଣଙ୍କର ଶରୀରର ରକ୍ତକ୍ଷିତା ମଧ୍ୟ ଦାରୁ-ଉପରେ ପଡ଼ିଅଛି । “ଅପବିତ୍ର” ପରିସ୍ଥିତିରେ “ବଡ଼ଠାକୁର” ଙ୍କ ନୀତି ଯାହାକି “ଗୁପ୍ତ ନୀତି” ସବୁ ପଦାରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି ।

ଶେଷ କଥା ହେଲା “ବ୍ରହ୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ”ର ସମୟ ରାତ୍ରାର ଗଭୀର ପ୍ରହର ନ ହୋଇ ଡହଡ଼ହ ଖରାବେଳାରେ ହେଲା । ଭଗବାନ “ଜଗନ୍ନାଥ” ଆଉ ପୂର୍ବପରି ଜଗତର ନାଥ ରୂପରେ ମନ୍ଦିରରେ ନାହାନ୍ତି । ରତ୍ନସିଂହାସନରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତ “ପବିତ୍ର” ତଥା ବ୍ରାହ୍ମକର୍ତ୍ତା ହୋଇ ବିରାଜମାନ ନୁହନ୍ତି ।

ଏଭଳି ଅଯୌକ୍ତିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ କାର୍ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା ପୁରୀର ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ । ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମୟରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୁତ୍ର ଆଉ ପୁତ୍ର ବଧୂମାନଙ୍କ ମନମଧ୍ୟରେ ସଂଶୟ ତଥା ଅନିଚ୍ଛାର ବହଳ ଆସ୍ରରଣ ଖେଳିଯାଇଥିଲା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ନେଇ । ସେମାନେ ସନ୍ଦେହ କରି ବସିଥିଲେ ଯେ, “ସର୍ବ ନିୟନ୍ତ୍ରା । ତଥା ବଡ଼ଠାକୁର” ସତେ ଯେମିତି ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି ।

ଜନୋତ୍ତାଗାଡ଼ିରେ ବସିଥିବା ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଭଳି କଥା ଶୁଣି ମୁହଁକୁ ଅବଲୋକନ କରି “ବୃଷ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କିଛି ଗୋଟିଏ ଭାବନାରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ, କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ । ତା’ ପରେ ଦୂରରୁ ଦିଶୁଥିବା ମନ୍ଦିରର ବାନାକୁ ଅନେଇ ଧୀରେ କହିଲେ, ନିଜକୁ ନିଜେ କହିବା ପରି “ହଉ, ତମେ ସବୁ ନ ଯାଅ , ତମେ ତମର ଏ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ବୁଲୁଥାଅ । ମୁଁ ଯାଉଛି ମନ୍ଦିରକୁ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ । ଗାଡ଼ି ଏଇଠି ଥାଉ ତମ ପାଖରେ, ମୁଁ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇପାରିବି । କିଏ କ’ଣ କଲା ମୁଁ ଜାଣିନି, ମୋର ଜ୍ଞାନ କମ୍ । ବିଗ୍ରହ ଭିତରେ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି କିଛି ଥାଏ

ବୋଲି ତ ଆଗରୁ କେବେ ଭାବିବି ନ ଥିଲି । ଜାଣିଥିଲେ ବି ସେ କଥା କେବେ ମନେ ପକାଇ ନ ଥିଲି । ତଥାପି ହେତୁ ପାଇବା ଦିନରୁ ଏଇ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲି ; ମାନ୍ୟୁଥିଲି, ଭରସା କରୁଥିଲି । ତାଙ୍କିଲେ ସେ ବି ଓ କରୁଥିଲେ । ତେବେ ଆଜିର ଏ ବିଭ୍ରାଟ ଫିଭ୍ରାଟ ବୋଲି ଯାହା କହୁତ, ସେଥିରେ ମୁଁ ବଦଳି ଯିବି ପାହିଁକି କେମିତି ? ?”

ନିପଟ ଗାଉଁଳୀ ଆଉ ସରଳତାପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠପଟ “ରାମଚନ୍ଦ୍ର” ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ଅଭିମୁଖେ ।

ମାୟା

କେହି ରୋଜଗାର ଆଶାରେ ତ କିଏ ଅୟସ ଆରାମର ଆଶାରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଧାଇଁଛନ୍ତି । କେହି କର୍ମସଂସ୍ଥାନର ସନ୍ଧାନରେ ତ କିଏ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଧାଇଁଛନ୍ତି । ଛୋଟ ଗ୍ରାମରୁ ସହର ଅଭିମୁଖେ ଅବା ନଗରରୁ ମହାନଗର ଅଭିମୁଖେ । କିଏ ଦେଶ ଛାଡ଼ି ବିଦେଶୀ ହେଲାଣିତ କିଏ ପୁଣି ପୃଥିବୀ ଛାଡ଼ି ମଙ୍ଗଳ ଅବା ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହ ଅବା ଉପଗ୍ରହ ଅଭିମୁଖେ । ଏହି ଧାଇଁବାର ଯେମିତି ଅନ୍ତନାହିଁ । ଅନନ୍ତ ତଥା ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତିର ଆଶାରେ କେବଳ ଧାଇଁବାଟା ସତେ ଯେମିତି ସବୁକିଛି ପାଲଟି ଯାଇଛି ମଣିଷ ଜୀବନରେ ।

ଏମିତି ପ୍ରାପ୍ତିର ମାୟାରେ ମଣିଷ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ନିଜ ଜୀବନର ଅର୍ଥ ଭୁଲିଗଲାଣି । ସମ୍ପର୍କର ସେତୁ କେଉଁଠି ଭୁସ୍ତୁଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ତ କେଉଁଠି ଦୁର୍ବଳ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ତୁଚ୍ଛା ଚାକଚକ୍ୟମୟ କୃତ୍ରିମତା ଭରାଜୀବନ ଏକ ଉତ୍ତରୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ପାଶବିକତାଭରା ଉନ୍ନତ ଅସାମାଜିକତା ଭରା, ସଜ୍ଜା ପାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ମଣିଷ ନିଜର ସଂସ୍କୃତିକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛି । ଯିଏ ଆଜି ପ୍ରବଚନ ଦେଉଛି ମଂଚାସାନ ହୋଇ କହୁଛି “ମଦ୍ୟପାନ” ଆମ ସଂସ୍କୃତି ବିରୋଧୀ, ସେ ନିଜେ ମଂଚରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ ନିଜ ଟୋଲା ଚାମୁଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାମୀ ବ୍ରାହ୍ମେତ୍ୱମାର୍କୀ ହିଁସିବୋତଳ ମରେଇ ମଞ୍ଚପଛରେ ତା’ ନିମିତ୍ତ ଉଦ୍‌ବିଷ କନ୍ୟାର ମଦ୍ୟପାନ କରୁଛି । ମଂଚଉପରେ ନାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା କଥା କହୁଥିବା “ବାବା” ଆଜି ନିଜେ ଅସହାୟ ନାରୀ ତଥା ଯୁବତୀମାନଙ୍କର ନଗ୍ନ ଚିତ୍ରକୁ ସି.ସି.ଟିଭିରେ ଉତ୍ତୋଳନ କରି ହାଡ଼ି ହିଂସରେ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ମୁତାବକ ସମୟରେ ଦେଖି କାମୋଦିପନାର ବସବର୍ତ୍ତୀ ହେବାକୁ ପଛାଇ ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ପଛରେ କେବଳ “ମାୟା” ର ପ୍ରକାଶ ହାତ ରହିଛି । “ମାୟା”ର ଜାଲରେ ଆଜିର ମଣିଷ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କୁ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ କରି ରଖିବାରେ ଲାଗିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଏହାର କବଳରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିପାରିଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଚାଟଶାଳୀ ଆଉ ବର୍ଷୋବୋଧ ପାଠ ଶେଷ କରି ମୋର ବାପା ମୋର ନାମ ନିକଟସ୍ଥ ଭୌମନଗର ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମୋତେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ନାମ ଲେଖାଇ ଦେଲେ । ମୋର ଜନ୍ମ ଛୋଟ ସହର “ଭୌମପଡ଼ା” ରେ ୧୯୭୦ ମସିହାରେ । ମୋର ବାପା ପୁରୀରୁ ବଦଳି ହୋଇ ଆସି “ଭୌମପଡ଼ା”ରେ ଥିବା ଜଳସେଚନ ବିଭାଗରେ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିବା ସମୟରେ ଭୌମନଗର ନିମ୍ନ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମୋର ସହପାଠୀ ରୂପେ “ସାନ୍ତନୁ ରାଉତ” ମଧ୍ୟ ପଢୁଥିଲେ । ସବୁଦିନ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ତା’

ସହ ମୋର ଦେଖାହୁଏ । ସେ ଟିକିଏ ମୋଟା ଥିଲା । ପେଟଟା ତା’ର ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ପେଟୁଗଣେଶଙ୍କ ଭଳି ଦେଖାଯାଉଥିଲା ।

“ଶାନ୍ତନୁ”ର ବାପା “ଭୌମପଡ଼ା” ସ୍ଥିତ ଜଲେଟ୍ରିକାଲ ସର୍ବ୍ଭିଜିନରେ କନିଷ୍ଠ କିରାଣୀ ରୂପେ କାମ କରୁଥିଲେ । ଶାନ୍ତନୁ ତା’ ପିତାମାତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ଦୁଇ ବଡ଼ ଭଉଣୀଙ୍କ ପରେ ହୋଇଥିବାରୁ ବାପା - ମାଁଙ୍କର ଅଜସ୍ର ସ୍ନେହ ପାଇଥିଲା । ଆମେ ଦୁହେଁ ମିଶି ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀ ଯାଏଁ ଗୋଟିଏ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲୁ ଆଉ ପରସ୍ପର ବଂଧୁ ହୋଇଯାଇଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଭିତରେ ପ୍ରାୟତଃ ଏକ ଶୂନ୍ୟତା ଆବେରି ଘର କରିଦେଇଥିଲା । ସେ ଶୂନ୍ୟତା’ର କାରଣଟା ହେଲା ଶାନ୍ତନୁ ତା’ ବାପା ମାଁଙ୍କ ହାତରୁ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପଇସା ପକେଟଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦକୁ ପାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏଭଳି କିଛି ସୁବିଧା ଅବା ସୁଯୋଗ ପାଇପାରୁ ନ ଥିଲି ମୋ ବାପା ଆଉ ମାଁଙ୍କ ନିକଟରୁ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ସାଧାସିଧା କମ୍ ଦାମର ସୂତାକପଡ଼ାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସାର୍ଟ ଆଉ ପେଣ୍ଟ ପିନ୍ଧୁଥିଲି ସେତେବେଳେ ଶାନ୍ତନୁ ମଙ୍ଗନଜିନ୍ ଅବା ଦାମୀ ଟେରିକଟ୍ ଟେରିଲିନ୍ର କପଡ଼ାରେ ତିଆରି ସାର୍ଟ ପେଣ୍ଟ ପିନ୍ଧି ଆସୁଥିଲା । ମୋର ଦୈନିକ ହାତଖର୍ଚ୍ଚ ମାତ୍ର “ଆଠଅଣା” ଥିବା ସମୟରେ ତା’ର ହାତଖର୍ଚ୍ଚ ଦୁଇଟଙ୍କା ଅବା ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା । ଏମିତି ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ପାଣି ପରି ବୋହିଗଲା ପରି ଲାଗୁଛି । ଆମେ ଦୁହେଁ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଏକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ି ପାଶ୍ କଲୁ । ମୁଁ ତା’ଠାରୁ କମ୍ ମାର୍କ ରଖୁଥିଲି ବୋଲି ମୋର ବାପା - ମାଁ ମୋତେ ତାରିଫ୍ କରିଦେଇ ପରାମର୍ଶ ଦେବା ଛଳରେ କହିଥିଲେ “ଦେଖୁଲୁ “ଶାନ୍ତନୁ” ଅଧିକମାର୍କରେ ପାଶ୍ କଲା ଭଲ କଲେଜରେ ସ୍ଥାନପାଇବ ତେଣୁ ତୁ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଭଲପଢ଼ ମନ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପାଠରେ ଅଧିକ ମନୋନିବେଶ କର ।

ମୋର ନାମ ସହରର ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ କଲେଜରେ ହେଲା କିନ୍ତୁ “ଶାନ୍ତନୁ” ସହରର ନାମକରା କଲେଜରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଲା । ଆମର ଗତିପଥ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆମର ଦେଖାସାକ୍ଷାତ ହେଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ନୂଆ ନୂଆ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ର ବ୍ୟବହାର ଆମ ସହରରେ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଲ୍‌ନିମିତ୍ତ ମିନିଟ୍‌କୁ ଦୁଇଟଙ୍କା ଆଉ ଜନ୍କମିଙ୍ଗ କଲ୍ ନିମିତ୍ତ ମିନିଟ୍‌କୁ ଦୁଇଟଙ୍କା ପଡୁଥିଲା । ମୋର ବାପା ମୋତେ ମୋବାଇଲ୍ ଦେବାର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିରେ ନ ଥିଲେ ।

“ଶାନ୍ତନୁ” କିନ୍ତୁ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଦାମୀ ମୋବାଇଲ୍ ଧରି ତା’ର ପାରିବା ପଣିଆ ଦେଖାଇ ଦିନେ ମୋତେ କହିଲା “ସମୟ ସହ ତାଳ ଦେଇ ସବୁବେଳେ ଅପ୍-ଟୁ-ଡେଟ୍ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଁ ବୁଝି ପାରି ନ ଥିଲି ସାମାନ୍ୟ କନିଷ୍ଠ କିରାଣୀର ପୁଅ କିଭଳି ଏତେ ଦାମୀ

ମୋବାଇଲ୍ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରୁଛି । ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା ସେ କେଉଁ ଅନୈତିକ ପଦ୍ଧତି ଧରି ନାହିଁ ତ ?

ମନର କଥା ମନରେ ରଖିଲି । ଏମିତି ଏମିତି ଯେତେବେଳେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର ହୋଇ ମୁଁ ଅଧ୍ୟୟନରତ ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି “ଶାନ୍ତନୁ” “ହିରୋହୋଷ୍ଟା”ର ଲ୍ୟାଟେଷ୍ଟ ମଡେଲ୍ ଧରି କଲେଜ୍ ଆସୁଛି । ମୋର ସ୍ଥିତି ଆହୁରି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା । ମୋ ବାପା ସାମାନ୍ୟ ସାଇକେଲ୍ ଦେଇ ମୋତେ ଉପଦେଶ ଛଳରେ କହିଥିବା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ମୋ ବାପା ତାଙ୍କର କଲେଜ୍ କ୍ୟାରିୟରରେ “ଟିଉସନ୍” କରି ସ୍ଵରୋଜଗାରରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଚାକିରି କରିଛନ୍ତି । କାରଣ ମୋର ଜେଜେ ଗାଁର ଜଣେ ବୈଦ୍ୟଥିଲେ । ବିଶେଷ ଧନୀ ନ ଥିଲେ ।

ଅଭିଜାତ ସଂପର୍କ “ଶାନ୍ତନୁ ରାଉଲ୍” ମୋର ବିବେକ ଆଉ ଧର୍ମକୁ ସେତେବେଳେ ଚହଳାଇ ଦେଇଥିଲା । ମୁଁ ସାମାନ୍ୟ ଭୁକମ୍ପରେ ଥରିଲାଭଲି ଥରି ଥରି ପୁଣି ସ୍ଥିର ହୋଇ ମୋର ବିଦ୍ୟାଧ୍ୟୟନରେ ମନୋନିବେଶ କରିଥିଲି । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆଉ “ଶାନ୍ତନୁ” ଏକାସଙ୍ଗେ “ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟ”ରୁ “ଇଣ୍ଟରମିଡ଼ିଏଟ୍” ପାଶ କଲୁ । ମୁଁ ବି.ଏସ୍‌ସି (ଅନର୍ସ) କେମେଷ୍ଟ୍ରିରେ ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ଵରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବିଜେବି କଲେଜ୍‌ରେ ନାମ ଲେଖାଇଲି । “ଶାନ୍ତନୁ” ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ “ମାଡ୍ରାସ୍” ବର୍ତ୍ତମାନର “ଚେନ୍ନାଇ” ସହରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

“ଶାନ୍ତନୁ” ଆଉ ମୋ ଭିତରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଚେନ୍ନାଇ ଯିବାପରେ ଆଉ କେବେହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୋ ସହ ସମ୍ପର୍କ ରଖିନାହିଁ ଅବା ମୁଁ ମଧ୍ୟ କେବେ ତା ସହ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାର ପ୍ରୟାସ କରିନାହିଁ ।

* * * * *

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଅତୀତ ହୋଇଗଲାଣି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ମୁଁ “ରାଜଧାନୀ”ରେ ଆଇନବିଭାଗର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ । ମୋର ପରିବାରରେ ମୋର ବୃଦ୍ଧପିତା ଆଉ ବୃଦ୍ଧାମାତାଙ୍କ ସହ ମୋର ସହଧର୍ମିଣୀ ଆଉ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ ଧରି ସୁଖରେ ତଥା ଶାନ୍ତିରେ ବସବାସ କରୁଅଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଧନସମ୍ପତ୍ତି କହିଲେ ମୋର ବିଶେଷ କିଛି ନାହିଁ ତଥାପି ସନ୍ତୋଷରୂପକ ଧନରେ ମୁଁ ବେଶ ସଂପର୍କିତ । ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଅନନ୍ତ-ଅବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ପରିଚାଳକ “ଜଗନ୍ନାଥ”ଙ୍କର ଆଶ୍ରୀତା । ମୋର ଆଇନ୍ ଅଧ୍ୟୟନ ସାଙ୍ଗକୁ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ରଖିବାର ପ୍ରୟାସ ମଧ୍ୟରେ ବେଳେବେଳେ ନାହିଁକରୁପରେ ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ

ଆଗରେ ଉଦ୍‌ଭାଷିତ ହେଲେ ସେ ମୋତେ କୌଣସି ମନ୍ଦିର ଅବା ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯାଇଥାଏ । ମୁଁ ବାରଣ ନ କରି ମନ୍ଦିର ତଥା ଆମ ଇଲାକାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଯାଇଥାଏ ।

ସମୟଯାଇଲେ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ଆପଣାଇ ନେଲି । ଦିନ ତମାମ୍ ଅଫିସ୍ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତରହି ରାତ୍ରିରେ ଭୋଜନ ସାରିବା ପରେ ମୁଁ ଟି.ଭିରେ ଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚ୍ୟାନେଲ୍ ଆଗରେ ବସି ବିଭିନ୍ନ ବାବା ତଥା ସାଧୁସନ୍ଥ ଦେଉଥିବା ପ୍ରବଚନ ଶୁଣେ ।

“ପ୍ରାର୍ଥନା”, “ଜଣାଣ” ଆଉ ଭଜନ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରବଚନ ମାୟାରେ ମୁଁ ପଡ଼ିଗଲି । ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ସଂଧ୍ୟା ଠିକ୍ ସାତଟାରେ ଜଣେ ବାବା ଯେଉଁ ପ୍ରବଚନ ଦିଅନ୍ତି ତା’ର ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସାରଣ ରାତ୍ରି ଦଶଟାରେ ହୁଏ । ସେ ବାବା “ସ୍ବାମୀ ଶାଶ୍ବତ ଦେବ” ରୂପରେ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହୋଇଯିବା ପରେ ମୋର ସହଧର୍ମୀଣୀ ମୋତେ ଦିନେ ଅନୁରୋଧ କଲେ “ଆମେ ଦିନେ” ବାବା ଶାଶ୍ବତ ଦେବଙ୍କ ଆଶ୍ରମକୁ ବୁଲିଗଲେ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ।

ମୁଁ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଜଣେ ଭଣ୍ଡବାବାଙ୍କ କାରନାମା ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଜେଲ୍‌ଯିବା କଥା ସଂବାଦପତ୍ରରୁ ପଢ଼ି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିସାରିଥାଏ ଯେ, “ଆଜିକାଲି ଭଣ୍ଡମାନେ ବାବା ରୂପରେ ବିଦ୍ୟମାନ ।” ତେଣୁ ମୁଁ ଧର୍ମପତ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଲି କିଛିଦିନ ଅପେକ୍ଷା କର ଛୁଟିଦିନ ଦେଖି କେବେ ସୁବିଧା ହେଲେ ସପରିବାର ଯାଇ “ଶାଶ୍ବତ ବାବାଙ୍କ” ଆଶ୍ରମ ବୁଲିଆସିବା ।

ସବୁ ବାବା ଭଣ୍ଡ ନୁହନ୍ତି । କିଛି ଭଣ୍ଡ ଆଉ ଚରାତ୍ରହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଚିକିତ୍ସା ତଥା ପରିମାର୍ଜିତ ଶୈଳୀରେ ପ୍ରବଚନ ଦେଇ, ଆଶ୍ରମଖୋଲି ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତା ତଥା ଚେତନାକୁ ଧର୍ଷଣକରି ଅର୍ଥପିପାଶୁଙ୍କ ଭଳି ଆଭିଜାତ୍ୟ ସଂପର୍ଷ ହେବାର ଦୌଡ଼ରେ ସାମିଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଦିନେ ଶୀତ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ବେଳାରେ ମୁଁ ମର୍ଷ୍ଟ୍ରିକସାରି ଆସି ମୋର ବୈଠକ ଘରେ ବସିଥାଏ । ସଂବାଦପତ୍ର ସକାଳୁ ସକାଳୁ ହକର୍‌ପିଲାଟି ଆସି ପକେଇ ଦେଇ ଯାଇସାରିଥାଏ । ମୁଁ କପେ ଗ୍ରାନ୍ ଟୀ ଧରି ସଂବାଦପତ୍ରର ହେଡ଼ଲାଇନ୍‌ରେ ଆଖିବୁଲାଇ ଆଣିବା ସମୟରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହେଲି । “ବାବା ଶାଶ୍ବତ ଦେବ”ଙ୍କୁ ଭିଜିଲାନ୍ସ ବିଭାଗର ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରମାନେ ଆରେଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । “ବାବା ଶାଶ୍ବତ ଦେବ” ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର “ବିଜୁପୁରୀ” ସହରର ଗୋଟିଏ ବିଳାଶପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଟେଲ୍‌ରେ ଯୁବତୀଙ୍କ ସହ ଅସଂଜତ ଅବସ୍ଥାରେ

ଥିବା ସମୟରେ ରେଡ଼ହ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଧରାପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତା ପୂର୍ବରୁ “ବାବା ଶାଶୁତ ଦେବ” ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼େନ୍‌ରେ ଜିନ୍‌ସାଂସ ଆଉ ଟି-ସାର୍ଟ ସହ ରେ-ବ୍ୟାନର ଦାମୀ କଳାଚଷମା (ଗଗଲ୍) ପିନ୍ଧି ବିଚରଣ କରୁଥିବାର ଫଟୋ ମଧ୍ୟ ସଂବାଦପତ୍ରର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଅଛି ।

“ସୁନ୍ଦରତନା”କୁ ଭଣ୍ଡକରି ଦେବାଭଳି ସଂବାଦ ଆଉ ଚିତ୍ରଥିଲା କହିଲେ କିଛି କରୁଛି ହେବ ନାହିଁ । ତଥାପି ସନ୍ଦେହ ହେଲା “ବାବା ଶାଶୁତ ଦେବ”ଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଆଉ ପ୍ରତିପତ୍ତିକୁ କ୍ଷୀକରି କିଏ “ଫଟୋ”କୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟରଦ୍ୱାରା ଅଗଲ ବଗଲ କରି ନାହିଁ ତ ? ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହେବା ପରେ ମୋ ଠାରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । “ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ” ଙ୍କ ଚରଣାଶ୍ରୀତା ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଠାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଭରସାରେ ତାଲେ ପ୍ରମାଣିକ ସତ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନ ହେବ । ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବା ପରେ ହିଁ ଆମେ “ଶାଶୁତ ଦେବ”ଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ।

ସମୟର ସ୍ରୋତରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କର ଭିଜିଲାନ୍ସ ବିଭାଗ ଖୋଳତାଡ଼ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେବାର ପ୍ରାୟ ସାତଦିନ ହୋଇଗଲା ପରେ ଆଲୁ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ମହାଦେବ ବାହାରିବା ପରି ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ “କାଣ୍ଡକାରନାମା” ର ଫର୍ଦ୍ଦ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଲା । “ବାବା ଶାଶୁତ ଦେବ” ଜଣେ ଭଣ୍ଡ ବାବା ସିଏ କେବଳ ବେଶ୍ୟାଶକ୍ତ ନ ଥିଲେ ସେ ମଦ୍ୟପ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ କେବଳ ବାର ଯାଉ ନଥିଲେ କି ପଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲରେ ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ସହ ଯୌନକ୍ରିଡ଼ା କରୁ ନ ଥିଲେ ସେ ନିଜ ଆଶ୍ରମକୁ ଆସୁଥିବା ସରଳମନା ସ୍ତ୍ରୀ ଅବା କମ୍ ବୟସର ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଚାଲକରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦସେବା ଆଳରେ ରାତ୍ରିର ଗଭୀର ପ୍ରହରଯାଏ ନିଜର ନିତୁତ କକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖର୍ମ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ନିଜ ଆଶ୍ରମରେ ଥିବା ଅତିଥି ଗୃହ ଆଉ ବାସଗୃହର ସ୍ଥାନାଗାରରେ ସି.ସି.ଟିଭି ଲଗାଇ ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଝିଅମାନେ ତଥା ଯୁବତୀମାନେ ଗାଧୋଇବା ସମୟରେ ଚିତ୍ରୋତ୍ତଳନ କରି ପୁରୁଷତ୍ୱ ସମୟରେ ଦେଖି ତା’ର ବେଶ୍ ମକା ଉଠାଉଥିଲେ । “ଶାଶୁତ ଦେବ”ଙ୍କର ଆଉ ଏକ ଦୁଃଖନୀତିର ଅଧ୍ୟାୟହେଲା, ସେ ପ୍ରାୟ ଶହେ ଏକର ଜମି ନିଜ ନାମରେ ଆଉ ନିଜର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ନାମରେ ଅନୈତିକ ଉପାୟରେ ଅନ୍ୟାୟରେ ଅର୍ଜିତ ଧନକୁ ବିନିଯୋଗକରି ଅକ୍ରିୟାର କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରଶାସନର ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ ଏପରି କି ଖୋଦ୍ ଆଇ.ପି.ଏସ୍ ଅଫିସର ମଧ୍ୟ “ବାବା ଶାଶୁତ ଦେବ”ଙ୍କ ହାତବାରିସା ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ “କାଣ୍ଡ”ଧରାପଡ଼ିଲା ବାବାଙ୍କ ଖାସ୍ ଚେଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବିତସ୍ତୁହ ହୋଇ ମିଡ଼ିଆବାଲାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ଅସଲରୂପ ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଇଲେ ।

ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଏ ସବୁ ଘଟଣାର ପର୍ଦାଫାସ୍ ମୋ ଆଗରେ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହ ସହକାର ଆସି ମୋ ଆଗରେ ବଖାଣି ବସିବା ସମୟରେ ମୁଁ ସ୍ଥିତହସତ୍ୟ ଦେଇ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କୁ କହିଲି “ବୁଝିଲ ତୁମେ ଯାହା ଶୁଣିଲ ଅବା ଟି.ଭି.ରେ ଦେଖିଲ ଆଉ ସେବୌପରି ଖବରକାଗଜ ପୃଷ୍ଠାରୁ ଅବଗତ ହେଲ ସେଇଟା ମୋ ପାଇଁ ଯେତିକି ଚମକପ୍ରଦ ନୁହଁ ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ଚମକପ୍ରଦ ଖବର ହେଉଛି “ସେ ଭଣ୍ଡ ବାବା ଶାଶୁତ ଦେବ” ହେଉଛି ମୋର ବାଲ୍ୟ କାଳର ସହପାଠୀ “ଶାନ୍ତନୁ ରାଉତ” । ଯିଏ ମୋ ଆଗରେ ଦାମୀ ମୋବାଇଲ୍ ଆଉ “ହିରୋହୁଣ୍ଡା” ମଟର ସାଇକେଲ୍ ଦେଖାଇ ମୋର ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରେ ମୋତେ ମୋ ଆଖିରେ ନ୍ୟୁନ କରି ଦେଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଛି, ଯେ, “ମୁଁ ତା’ଠାରୁ ବେଶ୍ ଭଲରେ ଆଭିଜାତ୍ୟ ସଂପର୍କ ହୋଇ ଆଇନର ସେବାକାରୀ ହୋଇଅଛି ।

“ମୋର ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ତେଣୁ ତାଲ ଛୁଟାନେଇ କୌଣସି ବାବାଙ୍କର ଆଶ୍ରମ ନ ଯାଇ ସିଧା ପୁରୀ ଯିବା ।”

“ମା’ ଭୂମିଷ୍ଠ ପ୍ରଣାମ

ମୁଁ ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁଲି, ମୋ ଧନପତ୍ନୀ ଘରକୁ ଫେରିବ ବୋଲି କହିଲେ କାରଣ ଘରେ ଆହୁରି ଅନେକ କାମ ଅଛି ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେତିକି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଗୋବିନ୍ଦ ସହ ମୋର ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ହାଟରେ ବାଟରେ ହୋଇଛି । ସେ ନୂଆ ମାଟ୍ରିକ୍ କାରରେ ତାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଧରି ଥରେ ଦୁଇଥର ଆମଘରକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଲିବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସେମିତି କିଛି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିପାରୁ ନଥାଏ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ଠିକ୍ ନା ଭୁଲ୍ ? କାହିଁକି ତା’ର ପରିବାରର ଏଭଳି ଅବସ୍ଥା ?

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଏକବର୍ଷ ବିତିଯାଇଛି । ଦିନେ ଆମେ ସଭିଏଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମା”, ମୋର ନାନୀ, ଝିଆରୀ ଆଉ ଭାଣେଜି ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ପୁରୀ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ବୈଶାଖ ମାସ, ପୁରୀ ମନ୍ଦିରର ବାଜଣି ପାହାଚ ଚଢ଼ି ଯିବା ସମୟରେ ପାଦ ତାତି ଯାଉଥାଏ । ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଯାଇ ସଭିଏଁ ବସି ପଡ଼ିଲୁ । ନାନୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତକୁ କିଣିଥିବା ଦୀପ ବଢ଼େଇବା ସମୟରେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ବିଧବା ଧଳାଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଥିଲେ, ନାନୀକୁ ‘ସୁନୟନା’ ବୋଲି ଡାକି ମଝିରେ ଆସି ଠିଆ ହେଲେ ।

ମୁଁ କିଏ କିଏ ବୋଲି ହୋ ହୋ ଚିହ୍ନା ଦେଉଥିଲି । ନାନୀ ଆଉ ମୋ ମୋ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନାଳ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧ କରି କହିଲେ, ଆରେ ଇନ୍ଦେ ପରା ମାଉସୀ, ଗୋବିନ୍ଦର ମା’ । କ’ଣ ଚିହ୍ନି ପାରୁନାହିଁ ?

ମୁଁ ନମସ୍କାରଟିଏ ଜଣାଇଲି । ମାଉସୀ ଆନନ୍ଦରେ ଗଦ ଗଦ ହେଉଥିଲେ । ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମଧ୍ୟ ନମସ୍କାର କଲେ । ଆମ ସାନଝିଅ ମାମା ମଧ୍ୟ ତାର ଥରିଲା ଥରିଲା, ହାତରେ ମାଉସୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନମସ୍କାରଟିଏ କଲା । ତାକୁ ଚାହିଁ ତା’ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହାତଦେଇ ମାଉସୀ କହିଲେ ବୁଢ଼ୀଟିଏ ହୋଇଥା ମା’ !

ସେ ଦିନ ଖରାବେଳ ସାରା ପ୍ରାୟ ୪-୫ ଘଣ୍ଟା ଧରି ମୁଁ ମାଉସୀ ଆଉ ଆମ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ପୁରୀ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଅବତ୍ତା ଖୁଆ ସାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିତାଇଥିଲୁ ।

ଆମ ପରିବାରର ତଥା ମୋର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଧାରଣା ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଗୋବିନ୍ଦର ମାଁ ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରତି ବିତସ୍ନୁହ ହୋଇ ପୁରୀରେ ଯେହେତୁ ଏକୃତିଆ ଅଛନ୍ତି,

ଗୋବିନ୍ଦ ବିଷୟରେ ସେ ଆଦୌ ଚିନ୍ତିତ ନ ଥାଇ ପାରନ୍ତି । ଗୋବିନ୍ଦ ଭାସିଲା କି ବୁଡ଼ିଲା ସେ କଥା ସେ ଆଦୌ ପଚାରିବେ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ, ସେ ଧାରଣା ମୋର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍‌ହୋଇ ଗଲା ଯେତେବେଳେ, ମାଉସୀଙ୍କର ଜିଜ୍ଞାସା ଦେଖିଲି । ସେ ମୋତେ ପଚାରିଲେ ବାପାରେ ଗୋବିନ୍ଦ ସହ ତୋର ଭେଟଘାଟ ହୁଏ ନା ନାହିଁ ?

ସେ କିପରି ଅଛି ? ତା'ର ଅର୍ପିସକାମ ଆଉ ସେବୋପରି ତା'ର ଛୋଟପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲିଥିବା ନର୍ସରୀ ସ୍କୁଲର କଥା କ'ଣ ? ଠିକ୍‌ରେ ଚାଲିଛି ତ ?

ମୁଁ କହିଲି ସବୁ ଭଲରେ ଚାଲିଛି, ଗୋବିନ୍ଦ ତା'ର ପତ୍ନୀସହ ଭଲରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅଛି । କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଦେବାପରେ ମାଉସୀଙ୍କ ଉଦାସ ମୁହଁଟା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେବା ପରି ଲାଗିଲା । ମାତୃଦୁର ଅଧିକାରୀଣୀ ମା'ମନ କେତେ ଯେ ମହାନ ଏକଥା ମୁଁ ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବାରିପାରୁଥିଲି । ମୁଁ ମା' ରୂପକ ମହାନ ଆତ୍ମା କିଭଳି ଅବିଚଳିତ ରହି ନିଜେ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତିଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ତଥା ଶୁଭ ମନାସେ ସେ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଲି ।

ମୋ ପୁରୀ ଯାତ୍ରା ସଫଳ ହେଲା । ମୁଁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପୁନଃ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଭଡ଼ାରେ ନେଇଥିବା ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଆସିବା ସମୟରେ ମାଉସୀ ମଧ୍ୟ ଆମ ସଙ୍ଗରେ ପଛେ ପଛେ ଆସିଥିଲେ ।

ପଛକୁ ଫେରି ଦେଖୁଥିଲି, ମାଉସୀ ଆମ କାରକୁ ଏକଲକ୍ଷରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ । କାର ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ ପଛ କରି ଚାଲିଥିଲା । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କଲାଳା କିନ୍ତୁ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଭିଡୁଥିଲା । ଭିଡ଼ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ମା'ର ସ୍ୱରୂପ ଠିକ୍ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚକାଆଖି ଭଳି ବଡ଼ରୁ ଆହୁରି ବଡ଼ ହୋଇ ମୋତେ ଦେଖାଗଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ କିନ୍ତୁ ମୋର ସେ ଦିନର କଥା ସବୁ ସତେଜ ସକାଳର କଅଁଳ କିରଣ ଭଳି ଅନ୍ତଃମାନରୁ ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିଥିଲା ।

ଏବେ ଦୁର୍ଗା ପୂଜାରେ ମଣ୍ଡପ ବୁଲିବା ପାଇଁ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ବାହାରିଲୁ, ପ୍ରତିବର୍ଷ ଗୋବିନ୍ଦର ମା'ଙ୍କ ରୂପ ମୋ ଆଖିଆଗରେ ମଣ୍ଡପରେ ଦେଖାଯାଏ । ଏ ମା' ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ରୂପ ଆଉ ମୋର ମାଉସୀ ଦୁହେଁ ମୋତେ ଏକାପରି ଲାଗନ୍ତି । ମୁଁ ଅନ୍ୟ ମନସ୍କ ହେବାଭଳି ଲାଗେ । ମା' ସ୍ୱୟଂ ସଂସାରରେ କେବଳ ଆଶୀର୍ବାଦର ମୁଠାମୁଠା ଫଗୁ ତଥା ଜୀବନକୁ ସୁନ୍ଦର କରେ

ବୋଲି ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହୁଏ । ଏଣୁ ମା' କେତେ କଲ୍ୟାଣମୟୀ ସେ କଥା ଗୋବିନ୍ଦକୁ କହିବାକୁ
ଇଚ୍ଛାହୁଏ ।

ସୁଯୋଗ ଦେଖ ଦିନେ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ବୁଝାଇଦେବି ଏଥିପାଇଁ ସଂକଳ୍ପ କରି “ଦୁର୍ଗାପୂଜା”
ମଣ୍ଡପକୁ ମୁଁ ସମ୍ପାଦକ ଘରକୁ ଫେରେ । ଘରେ ମୋ ଝିଅ ମାମା ପାଠପଢ଼ିବା ପାଇଁ ରହିଯାଇଥାଏ
ତା’ ସ୍ବଇଚ୍ଛାରେ ।

ମୁଁ ନିର୍ଭୟ ହୁଏ ଯେହେତୁ ଏ ଧରାଧାମକୁ ମା’ ପ୍ରତିବର୍ଷ ତାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ
ନିମିତ୍ତ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତି । ଶାରଦୀୟ ଅବସରରେ ।

ତାଜା ଖବର

ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ଦଶକର ତାଜା ଖବର ହେଲା ବଧୂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା । ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖବର କାଗଜ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଗୁରୁତର ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଗୌଣକରି ବଧୂନିର୍ଯ୍ୟାତନା ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ରୂପେ ପରିବେଷଣ କଲେ । ଯେଉଁ ଖବର କାଗଜରେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଏପରି ମର୍ମହୁତ ଘଟଣା ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା, ତା'ର କାଟତି ସେହି ଅନୁପାତରେ ବଢ଼ିଗଲା ।

ପ୍ରଥମ ସହରର ଧନ୍ୟାତ୍ମ୍ୟ ପରିବାରରେ ବଧୂନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଘଟଣା ସୀମିତ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେହି ରୋଗ କ୍ରମେ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରରୁ ସଂକ୍ରମିତ ହେଲା । କେବଳ ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନୁହନ୍ତି, ନିମ୍ନବର୍ଗର କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ସମେତ ଡିଗ୍ରୀଧାରୀ ବେକାର ଯୁବକ, ଅଶିକ୍ଷିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଯୁବକମାନେ ମଧ୍ୟ ବଧୂନିର୍ଯ୍ୟାତନାକୁ ଆୟତ୍ତ ଏକ ମାଧ୍ୟମ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କଲେ ।

ଅବିବାହିତ ଅବିନାଶର ବିପ୍ଳବୀ ମନ ବଧୂନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସମ୍ବାଦ ପଢ଼ି ବିଚଳିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ଯଦି ତା' ହାତରେ କ୍ଷମତା ଥାଆନ୍ତା ତାହାହେଲେ ଧନଲୋଭୀ ସ୍ୱାମୀ ଓ ତା'ର ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କୁ ବିଚ୍ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଛିଡ଼ା କରାଇ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଗୁଳିକରି ଖତମ କରିଦିଅ । ସମାଜକୁ ବଧୂନିର୍ଯ୍ୟାତନା କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତା । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ସବୁଦିନ ପରି ନୂଆ ରାଜଧାନୀର ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ ମାର୍କେଟ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲା । ମାର୍କେଟ୍‌ରେ ତା'ର ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁ ଆଶିଷର ମନୋହରୀ ଦୋକାନ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାମଧରା ନପାଇ ଆଶିଷ ଅଳ୍ପ ମୂଲ୍ୟରେ ଛୋଟିଆ ଦୋକାନଟିଏ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ନୂଆ ରାଜଧାନୀ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଶିଷ ଦୋକାନରେ ବସିଲେ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରିବାକୁ ଫୁରୁସତ୍ ପାଏ ନାହିଁ । ସଦାବେଳେ ତା' ଦୋକାନରେ ଗହଳ ଚହଳ । ତେବେ ଅବିନାଶକୁ ଦେଖିଲେ ତା'ର ସାହଯ୍ୟକାରୀ ହାତକୁ ଗରାଖଙ୍କର ଜିନିଷ ତାଲିକା ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ରୁପ୍ ଚାପ୍ ଖସିଥାଏ । ଅବିନାଶ ସଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ । ଅବିନାଶକୁ କହେ, ଆଉ କେତେ ଦିନ ବେକାର ହୋଇ ରହିବୁ ? ଆଉ କେତେଦିନ ବାପାମାଙ୍କ ହାତକୁ ଅନେଇ ରହିବୁ ? କିଛି ଗୋଟାଏ ଆରମ୍ଭ କର । ନୂଆ ରାଜଧାନୀରେ ଟଙ୍କା ରାସ୍ତା ଘାଟ ଉପରେ ଉଡ଼ୁଛି । ଚେଷ୍ଟା କଲେ ସବୁ ହେବ । ଏହିପରି ଅନେକ ଅଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନ ଅବିନାଶ ଆଶିଷ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ଆଶିଷ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ମୁହଁ ଭାବ ଗୁମସ୍ତମ୍ । ଅବିନାଶ ଆଶିଷର ପିଠିରେ ହାତ ବୁଲାଇ ପଚାରିଲା, କିରେ କଥା କ'ଣ ? ଏପରି ଭାବରେ କ'ଣ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଛିଡ଼ା ହେଇଛୁ ? ଏତେ ଗରାଖଙ୍କୁ କ'ଣ ଏକୁଟିଆ ପିଲାଟା ସମ୍ଭାଳି ପାରିବ ?

ଆଶିଷ କହିଲା, ଆଜି ମନ ଭଲ ନାହିଁ । ଭାବୁଛି, ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରି ଘରକୁ ଯିବି ।

ଅବିନାଶ ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, ସମସ୍ୟା କ’ଣ ଏତେ ଗୁରୁତର ? ଫିଟାଇ କହ । ମୁଁ ତୋ ପଛରେ ଅଛି ।

ଆଶିଷ କିଛି ଭରସା ନଦେଇ ଅବିନାଶ ହାତକୁ ଦୈନିକ, “ତାଜା ଖବର” ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରିକାକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା, ନେ, ଏ ଖବର କାଗଜ ଦେଖ ।

ଅବିନାଶ ଅନୁସନ୍ଧାନୀ ଆଖିରେ “ତାଜା ଖବର”ର ପୃଷ୍ଠା ପରେ ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇ ଗଲା । କେତେ ବଧୂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା, ଧର୍ଷଣ, ହତ୍ୟା, ଚୋରି ଓ ରାଜନୀତିର ହଟବଟ କଥା ଖବର କାଗଜର ପୃଷ୍ଠା ମଣ୍ଡନ କରିଥାଏ । ଏ ସବୁ ଦେଖି ଅବିନାଶ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, ଖବର କାଗଜବାଲାଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି ଖବର ମିଳୁନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଏହି ଅସାମାଜିକ ଖବର ଛାପୁଛନ୍ତି । ପଡ଼ି ପଡ଼ି ବିରକ୍ତ ଲାଗିଗଲାଣି । ଯଦି ଏମାନେ ଏକ “ଦୁର୍ନୀତି ଉପାଦାନ ସଂଘ” ଗଢ଼ନ୍ତେ ଓ ଦୁର୍ନୀତି ଗ୍ରସ୍ତ ଅସାମାଜିକ ମାନଙ୍କୁ ମୁହାଁ ମୁହାଁ ଜବତ କରିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତେ, କେତେଭଲ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ! ମୁଁ ତ ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସାମିଲ ହୋଇ ଚାଲୁଛି ।

ଆଶିଷ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, ‘ତାଜା ଖବର’ର ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାର ପଟ୍ଟୋଟିକୁ ଚାହାଁ । ସବୁ ବୁଝି ପାରିବୁ । ଅବିନାଶ ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାର ଛବିଟିକୁ ଚାହିଁବା ମାତ୍ରେ ସ୍ତବ୍ଧ ଓ ନିର୍ବାକ ପାଲଟି ଗଲା । ତା’ର ଫୁଲ୍ଲା ଫାଙ୍କିଆ ମୁହଁଟା ବେଳକୁ ବେଳ ଗମ୍ଭୀର ହେଲା ଓ ଆଖି ଦୁଇଟି ଲୁହରେ ଭରିଗଲା । ଅତୀତର ସକାବ ପୃଷ୍ଠାଟିଏ ମାନସ ଚକ୍ଷୁରେ ଉକୁଟି ଉଠିଲା ।

ସେ ଦିନଟି ଏମିତି ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳ । ଅବିନାଶ ଓ ଆଶିଷ ଦୋକାନ ବାରଣ୍ଡାରେ ଗପସପ ହେଉଥାନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ଆଶିଷର ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚିଲା ଓ ଆଶିଷ ହାତକୁ ତାଲିକାଟି ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ତାଲିକାରେ ଷ୍ଟିଲ୍ ଫିଲ୍‌ଟର ଓ ବାସନ କୁସନ ସମେତ ତାମତ ସେଟର ଟିକିନିଶ୍ଟ ବିବରଣୀ ଥିଲା । ଆଶିଷ ସବୁ ଜିନିଷ ପେକ୍ କରୁଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟିଏ ଆସି କହିଲା ବାପା ! ତାଲିକାରେ ଟି’ ସେଟ୍, ଲେଖା ହୋଇନାହିଁ । ସେମାନେ ତା’ ଖାଆନ୍ତି । ତାକୁ ମଧ୍ୟ ତାଲିକାରେ ଯୋଡ଼ ।

ଅବିନାଶ ସେଇ ଝିଅକୁ ଏକ ଲୟରେ ଅନେଇ ରହିଲା । ସୁନ୍ଦର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସାଙ୍ଗକୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଗଢ଼ଣ । ହରିଣାପରି ମନ ମହକା ଆଖି । ମୁଣ୍ଡରେ କଳା ମିଡିମିଡି ଅଙ୍ଗାଏ କେଶ । ସରଳ ଅଥଚ ମନୋଲୋଭା ବେଶ । ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ଯିଏ ତାକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ

ପାଇବ ସେ ଧନ୍ୟ ହେବ । ଆଶିଷ ଜିନିଷ ସବୁ ତାଲିକା ମୁତାବକ ପ୍ୟାକ୍ କରିସାରିଥିଲା । ହସ ହସ ମୁହଁରେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ହାତକୁ “ଟି ସେଟ୍ଟିଏ” ବଢ଼େଇଦେଇ କହିଲା, ମଉସା ! ଆଉ କିଛି ଦେଇ ପାରୁନାହିଁ ଏଇଟି ମୋ ଡରଫରୁ ଉପହାର । ଦାମ୍ ନେବିନାହିଁ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଝିଅକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଦୋକାନୀ ବିଦାୟ ନେବାପରେ ଅବିନାଶ ଆଶିଷକୁ କହିଲା, ଭାରି ତ ଦାତା କର୍ଷ ପାଲିଟି ଯାଇଛି । ଏମିତି ଯଦି ପ୍ରତିଦିନ ପୁଞ୍ଜେ ପାଠଟା ଝିଅ ତୋ ଦୋକାନକୁ ଆସନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଦେବାଳିଆ ହେବାକୁ କେତେବାଟ ?

ଆଶିଷ ଅବିନାଶର ମନ୍ତବ୍ୟ ଶୁଣି ହସି ହସି କହିଲା, ସେଇ ଝିଅଟି ପରା ଆମ ପଡ଼ିଶା ଘରର ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ମୋତେ ଭାଇ ତାଙ୍କେ । ସେ ଖାଲି ରୂପରେ ସୁନ୍ଦର ନୁହଁ ଗୁଣରେ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର । ବି.ଏ. ପାସ୍ କରି ଏମ୍. ଏ. ପଢୁଥିଲା ବାହାଘର ଠିକ୍ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଦେଲା । ସେଥିପାଇଁ ତା’ ମନ ଖରାପ । ଆସନ୍ତା ତିଥିରେ ତା’ର ବାହାଘର ।

ଅବିନାଶ ଦେଖିଲା, ‘ତାଜାଖବର’ । କାଗଜର ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାରେ ବାହାରିଥିବା ଛବିଟି ଲକ୍ଷ୍ମୀର । ସମ୍ଭାବ ପଡ଼ି ଜାଣିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀର ବାହାଘର ବେଳେ ତା’ ବାପା ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କାର ଜିନିଷ ଦେଇଥିଲେ । ଟି.ଭି ମୋଟରସାଇକେଲ୍ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଷ୍ଟିଲ୍ ଆଲମାରୀ ଓ ସୋଫାସେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତା’ଉପରେ ରାସ୍ତା ଖର୍ଚ୍ଚ ୫୦ ହଜାର ଟଙ୍କା । କିନ୍ତୁ ଧନଲୋଭୀ ସ୍ବାମୀ ଓ ତାର ବାପା ମା’ ଆଉ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଯୌତୁକ ମାଗିଲେ । ସେତକ ଦିଆ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ବୋଲି ନର ରାକ୍ଷାସ ସ୍ବାମୀ ଓ ଧନ ଲୋଭୀ ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ତଣ୍ଡି ଚିପି ମାରି ଦଉଡ଼ାରେ ଝୁଲାଇଦେଲେ । ଏତେ ଗୁଣର ଅଧିକାରିଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୌତୁକ ଦାନବର ଶିକାର ହେଲା । ପୋଲିସ୍ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚାଲିଛି ।

ନୂଆ ରାଜଧାନୀରେ ଏହା ଥିଲା ଏକ ତାଜା ଖବର । ଅବିନାଶକୁ ଆଉ ସେ ଦିନର ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଉ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ତା’ର ମନେ ହେଲା, ନୂଆ ରାଜଧାନୀ ଏବେ ଶ୍ରୀହୀନ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ନୂଆ ରାଜଧାନୀର ମଣିଷମାନେ ଦାନବ ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରେତତ୍ୱା କାଳୀମୂର୍ତ୍ତି ଧାରଣ କରି ଦାନବ ସଂହାର କରିବାକୁ କୁହାଟ ଛାଡ଼ୁଛି ।

ସଂସ୍କାର

ଆଜି ବିଗତ ଦିନର ସ୍ମୃତି ସବୁ ଉଡ଼ିଯାଇଛି । ନା ଆଉ ସେଦିନର ରୋମାଂଚ ଆଉ ପୁଲକ ଅଛି ମନରେ ତଥା ଶରୀରରେ ଉଭୟେ ସ୍ବାମୀ ସୀ ହେବାପାଇଁ କେତେ ସଂଘର୍ଷ କରିଥିଲେ ତଥାକଥିତ ସମାଜ ଆଗରେ ।

ଏକଥା ଆଜି ହୋଇଯାଇଛି ହଜିଯାଇଥିବା ଅମୂଲ୍ୟପ୍ରେମର ଅଲେଖା କାହାଣୀ ।

‘ସୁନୀତା ମାରାଣ୍ଡି’ ଆଉ ‘ସରୋଜ ପଣ୍ଡା’ ଦୁହେଁ ଦେଖୁଥିଲେ ଅସୁମାରୀ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରେମମୟ ସ୍ବପ୍ନାଳ ଭବିଷ୍ୟତ । ସରୋଜ ଜାତିରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ ସୁନୀତା ଜାତିରେ ଆଦିବାସୀ । ଆଦିମ ମଣିଷର ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ‘ପ୍ରେମ’, ପ୍ରେମ ଦୈହିକ ଆଉ ସାକ୍ଷିତ ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତ ଅଛି ! କିନ୍ତୁ ସରୋଜ ସଂସ୍କାର ସମ୍ପର୍କ, ସୁଶିକ୍ଷିତ ପରିବାରର ଚତୁର୍ଥ ସନ୍ତାନ । ବାପା ରାଜ୍ୟ ସଚିବାଳୟର ଜଣେ ସମ୍ମାନସ୍ବଦ କର୍ମଚାରୀ । ବଡ଼ ଦୁଇପୁଅ ଆଉ ଜଣେ ଝିଅ, ସଭିଏଁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ଆଉ ସରୋଜଗାରକ୍ଷମ । ଆଜି ସେମାନେ ବିବାହ କରିସାରି ନିଜ ନିଜର ଘରସଂସାର ବସାଇ ସାରିଲେଣି । ଏବେ ସରୋଜର ବିବାହକଥା ଘରେ ଉଠେ । ଅନେକ ସ୍ଥାନରୁ ସରୋଜ ପାଇଁ ରୋଜଗାରକ୍ଷମ ଝିଅଙ୍କ ଭଲଭଲ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସେ କିନ୍ତୁ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପ୍ରତ୍ୟାକ୍ଷାନ କରିଛି ସରୋଜ । ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିସାରି ଜୀବନର ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳାରେ ଖାଲି ଆଉଟୁପାଉଟୁ ହେଉଥିଲେ ସରୋଜର ବାପା । ସରୋଜର ମା’ ମଧ୍ୟ ତତୋଽଧିକ ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯଜ୍ଜରିତ ସ୍ଥିତିମଧ୍ୟରେ ପୁଅକୁ ବିବାହକରାଇ ତା’ର ଘରସଂସାର ବସାଇଦେବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଥିଲେ ।

‘ସରୋଜ’ ତ ପ୍ରେମବିବାହ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତି ନେଇଛି । ତା’ର ପ୍ରେମିକା ‘ସୁନିତା’ ଯେତେବେଳେ ସୁଦୂର କଳାହାଣ୍ଡିରୁ ଆସି ଆଦିବାସୀ ହଷେଲରେ ରହି ସ୍ଥାନୀୟ ମହିଳା କଲେଜରେ ପଢୁଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ‘ସରୋଜ’ର ହୋଟେଲକୁ ଆସେ ଜଳଖିଆ ଖାଇବାକୁ । ‘ସୁନିତା’ କଳାହାଣ୍ଡି ଜିଲ୍ଲା ଗରିବ ଆଦିବାସୀ ପରିବାରର ଝିଅ କିନ୍ତୁ ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା । ତା’ର ଆଖିର ଭାଷାରେ ବିଭୋର ହୋଇ ସରୋଜ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ବିଦ୍ୟାପତି ।

ବିଦ୍ୟାପତି ଲଳିତାଙ୍କର ରୂପଲାବଣ୍ୟରେ ମୋହିତ ହୋଇ ଜାତିପ୍ରଥାର କଠିନ ନିୟମକୁ ଭଙ୍ଗକରି ‘ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତି’ର ଉନ୍ନେଷ ଆଉ ଉତ୍ତୋରଣର ପ୍ରତୀକ ହୋଇ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଜନମାନସଙ୍କ ମାନସପତ୍ତରେ ଉଦ୍ଭାଷିତ ।

ଏଣୁ ସରୋଜ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଯଦି ସୁନ୍ଦରୀ ଶିକ୍ଷିତା ଆଦିବାସୀ ନିରାହା ସୁନାତାକୁ ବିବାହ କଲା ତେବେ ପାପ କେଉଁଠି ରହିଲା । ବିଧିମତେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଘଟଣା ଘଟେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରେମିକ ଆଉ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କର । କେଉଁଠି ହତାସର ଜ୍ୱଳନରେ ଦୁଇଜୀବନ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ ସମାଜଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇ ଅଜ୍ଞାତବାସରେ ତ ପୁଣି କେଉଁଠି ନିଷ୍ଠୁର ନିଷ୍ଠିରେ ଦୁଇଜୀବନ ଏକ ଜୁଇରେ ଜଳିଯାଇ ଚାରନିଦ୍ରାରେ ବିଭୋର ହୋଇ ଶୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସମାଜ କହେ ‘ଆତ୍ମହତ୍ୟା’ ।

ସେଭଳି ଦୁଃସ୍ଥିତି ଘଟି ନଥିଲା ସରୋଜ ଆଉ ସୁନାତାଙ୍କର ଜୀବନରେ । ଉଭୟେ ପ୍ରଥମେ କୋର୍ଟ ମ୍ୟାଗେଜକରି ନିଜର ପକ୍ଷକୁ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ କଲେ । ଦୁଇ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଦୁଇପ୍ରେମିକଙ୍କର ବିବାହ ବେଶାଦିନ ଅଛପା ରହିଲା ନାହିଁ । ଏଣୁ ପରିସ୍ଥିତିର ଚାପରେ ଉଭୟ ପରିବାର ଆୟୋଜନ କଲେ ବିବାହ ଉତ୍ସବ ।

ଏ ବିବାହ ହେଲା ହିନ୍ଦୁ ରୀତିନୀତି ଅନୁଯାୟୀ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଂସ୍କାରରେ ପ୍ରତିପାଳିତ ସରୋଜ ପାଇଁ ଅଧିକ ବ୍ୟସ୍ତମୟ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ସୁନାତା ଖଣ୍ଡିଏ ଚାକିରି ପାଇଁ ଅହରହ ଉଦ୍ୟମ ଜାରି ରଖିଲା । ସରୋଜ ପ୍ରତିଯୋଗୀତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷାପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୁସ୍ତକ ଚୟନ ଓ କ୍ରୟ ସହ କେଉଁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ କେତୋଟି ପୋଷ୍ଟ ସହ କେଉଁ ବ୍ୟାଙ୍କରେ କେତୋଟି ପୋଷ୍ଟ ବାହାରିଛି ତାହାର ବିଜ୍ଞାପନ ଆଉ ଫର୍ମ ପକାଯାଏଁ ସବୁକାମ କଲା କେବଳ ପ୍ରେମିକା ସୁନାତା ପାଇଁ । ଶେଷରେ ଦଇବର୍ଷର ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ପରେ ସୁନାତାକୁ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ପ୍ରୋଭିଜିଓନାଲ୍ ଅଫିସର ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ମିଳିଗଲା । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ସୁନିତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଛି । ସରୋଜର ସହଯୋଗ ଆଉ ସୁନାତାର ପାଠପଢ଼ା ସବୁ ସଂଯୋଗ ବଶତଃ ଶେଷରେ ସୁଫଳ ପାଇଲା ।

ଏବେ ସୁନିତା ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜାଲିଆ ଆଇ.ଆର.ସି. ଭିଲେଜରେ ରହି ନିକଟସ୍ଥ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ । ସରୋଜ ବାପା-ମା’ ତଥା ପରିବାର ଛାଡ଼ି ସୁନିତା ସହ ଆଇ.ଆର.ସି. ଭିଲେଜର ଏକ ଭଡ଼ାଘରେ ରହୁଛି । ଉଭୟଙ୍କର ପ୍ରେମର ସତ୍ତକ ସ୍ୱରୂପ ଏକ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାରିବର୍ଷ ହେଲାଣି ।

ସରୋଜର ଅହଂଭାବ ଇତିମଧ୍ୟରେ ତା’ର ସ୍ୱଭାବ ଆଉ ଚାଲିଚଳନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ସରୋଜ ଆଉ ଆଗଭଳି ବ୍ୟବହାର କରୁନାହିଁ । ସେ କଥା କଥାରେ ସୁନାତାକୁ କହୁଛି, ମୋ ଯୋଗୁଁ ତୁ ଆଜି ଏ ଚାକିରି ପାଇଲୁ । ତୁ କେଉଁ ଅନ୍ଧାରୀ ମୁଲକ କଳାହାଣ୍ଡିର ଅଛୁତ ଝିଅ ପୁଣି ଗରିବ ପରିବାରର । ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ତୁ କ’ଣ ଆଜି ଏ

ପଦପଦବୀ ପାଇପାରିଥାନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏତେ ଆଉ ହୋଟେଲ ଖୋଲିବି ନାହିଁ କି କିଛି କାମ କରିବି ନାହିଁ । ତୁ ମୋତେ ମୋର ପକେଟ ଖର୍ଚ୍ଚ, ଗାଡ଼ିରେ ତେଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ସବୁ ତୋ ଦରମା ଟଙ୍କାରୁ ଦେବୁ । ଯଦି ମୋତେ ମାସଶେଷରେ ତୋ ଦରମାରୁ ଅଧାଟଙ୍କା ମୋ ହାତରେ ନ ଦେଉ ତେବେ ମୁଁ ତୋତେ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେବି ।

ସୁନିତା ଅନ୍ୟୋପାୟ ନ ପାଇ ସ୍ବାମୀ ରୂପକ ଅବିବେକୀ ସରୋଜକୁ ମାସଶେଷରେ କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା ଧରାଇଦେଲା । ପରିଶାମ ଅତି ଭୟଙ୍କର ରୂପ ନେଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସରୋଜ ଫରେନ ଲିକର୍ ପିଇବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଯେମିତି ଯଶକିର୍ତ୍ତୀ ପାଇଁ ପ୍ରସସ୍ତ ସୁଯୋଗ ଅଛି ଠିକ୍ ସେମିତି ବିପଥଗାମୀ ହେବାପାଇଁ ପ୍ରସସ୍ତ ଖଳପ୍ରକୃତି ବିଶିଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଅଭାବ ନାହିଁ । ସରୋଜ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଖଳପ୍ରକୃତି ବିଶିଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରିଦେଲା । ପରିଶାମ ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ମଦ୍ୟପାନ, ସିଗାରେଟ୍ ସେବନ ଆଉ ଘରେ ଆସି ସ୍ତ୍ରୀ ସହ ମତାନ୍ତର ଚିକ୍ତତା, ଆଉ ଶେଷରେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଶାରିରୀକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ।

ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସୁନୀତା ସବୁ ସହ୍ୟକରି ନେଇ ଲୋକଲଜ୍ୟାରୁ ନିଜ ପରିବାରର ଦୂରରେ ରଖିବାପାଇଁ ସରୋଜର ଅବିବେକୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ କାହାଆଗରେ ପ୍ରକାଶ ନକରି ରୁପ୍ତ ରହିଲା । କିନ୍ତୁ ଅନେକଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଭଳି ଦୁଃସ୍ଥିତିର ତାତନାସହ୍ୟ କରି ନ ପାରି ଶାଶୁ-ଶଶୁର ଆଉ ଦିଅର-ଦେଢ଼ଶୁରଙ୍କୁ ନିଜର ଦୁଃଖ ଜଣାଇଲା । ସୁନୀତା ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତିର ହାତ ଶୁଶୁରଘରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ବଢ଼ାଇଲେ । ଅନେକ ବୁଝାମଣା ବାଚନିକ ସ୍ତରରେ ସରୋଜ ସହ ହେଲା । ମାତ୍ର କେଜଟା ଦିନର ସବୁ ବୁଝାମଣା ପାଣିଫୋଟକା ଭଳି ମିଳାଇଗଲା । ସରୋଜ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ରୁପ ରହିବା ପରେ ପୁନଶ୍ଚ ତା'ର ଅସଲ ଚେହେରାର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଦେଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ପୁନରାବୃତ୍ତି ପୂର୍ବ ଦୁଃଖର୍ମ ସେଇ ମଦ୍ୟପାନ, ସ୍ତ୍ରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା, ଆଉ ଅଶ୍ଳୀଳଭାଷାର ଧୂମକୁଣ୍ଡଳୀରେ ସୁନିତା ଅଶନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଉଠିଲା ।

କେହିହେଲେ କିଛି କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସୁନିତାର ଦୁଃଖ ଦିନକୁଦିନ ଅତିଶୟ ହେବାପରେ ଦିନେ ଗାଁରୁ (କଳାହାଣ୍ଡିରୁ) ଆସିଥିବା କକାଙ୍କୁ ଧରି ସୁନିତା ମହିଳାଆନାର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେଲା । ମହିଳାଆନା ଅଧିକାରୀ ସୁନୀତାକୁ ଆଉ ସରୋଜଙ୍କୁ ତକାଇ ପ୍ରଥମେ ବୁଝାବୁଝା କଲେ । ସୁନୀତାର ଶାଶୁ ଘରର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସରୋଜ ସୁନାପିଲା ହେବବୋଲି ମୌଖିକ ଶପଥ ନେଲା ।

କିଛି ମଧ୍ୟରେ ସପ୍ତାହେ ବିତିଗଲା ପରେ ସରୋଜର କୁସଂସ୍କାର ପୁନଶ୍ଚ ରୂପନେଲା । ଅତିଶୟ ପ୍ରତିଶୋଧର ଅପରିଶାମଦର୍ଶୀ କୁସ୍ଥିତ ଘୃଣ୍ୟ କଳ୍ପନାରେ । ଦିନେ ରାତିରେ ମଦ୍ୟପାନକରି

ସରାଜ ଟଙ୍କାପାଇଁ ସୁନାତାକୁ କିରୋସିନ୍ ପକାଇ ଜାଳିଦେବାର ଚେଷ୍ଟାକଲା । ସୁନିତାର କାକୁଡ଼ି ମିନତି ଭରା କୋହ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲାନାହିଁ ସରୋଜର । ସରୋଜ ମଦନିଶାରେ ଥିବାବେଳେ ସୁନିତା ସାନଝିଅକୁ ଧରି ଘରୁବାହାରି ଆସି ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ନିକଟସ୍ଥ ଏକ ଲଜ୍ରେ ରାତିରେ ରହି ମୋବାଇଲର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ କକାଙ୍କୁ ଡକାଇଲା ପରେ କକା ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ପରଦିନ ସକାଳୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର କୋର୍ଟକୁ ଯିବା ନିଷ୍ପତି ହେଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଅଦାଲତରେ ‘ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ’ କେସ୍ ଲଢ଼ିବାକୁ ଦୈନିକ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେଲେ ସୁନାତା ଓ ତା’ର କକା । ଉଭୟପକ୍ଷଙ୍କୁ ଦିନେ ଓକିଲ ମହାଶୟ ନିଜ ଚ୍ୟାମ୍ବରକୁ ଡାକିଲେ । ଓକିଲବାରୁଙ୍କ ଡାକରା ପାଇ ସରୋଜ ଆସି ହାଜର ହେଲା ସତ କିନ୍ତୁ ଯାହାସବୁ ସୁନାତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓକିଲଙ୍କ ଆଗରେ ସରୋଜ ରଖିଲା ତାହା ଶୁଣି ଓକିଲ ହତବାକ୍ । ସରୋଜ କହିଲା ‘ମହାଶୟ ! ମୋର ସବୁ ଭୁଲ । ପ୍ରଥମ ଭୁଲ ‘ମୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଆଦିବାସୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଝିଅକୁ ବିବାହ କଲି, ତାହା ପୁଣି ପ୍ରେମ ବିବାହ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଭୁଲ ‘ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁନାତା ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଅଶ୍ଳୀଳ ଭାଷାରେ ଚାଲିଗୁଲଜ କରେ ମୁଁ ସହ୍ୟ ନକରିପାରି ଯାଇ ମଦପିଇ ଦେଇଆସେ’ । ତୃତୀୟ ଭୁଲ ମୋର ‘ସଂସ୍କାର’ । ମୁଁ କୁସଂସ୍କାରି ହୋଇ ଉଭା ହୋଇଛି ଏ ସମାଜ ଆଗରେ ।

କହିଲେ କୁଳକୁରୁସକୁ ଲାଜ...

ସେହିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଥିଲା ଦ୍ଵିତୀୟ ଶନିବାରର ସନ୍ଧ୍ୟା । ଏପ୍ରିଲ ମାସର ଗ୍ରୀଷ୍ମ ପ୍ରବାହ ଫିକା ପଡ଼ି ଆସିବାର ସନ୍ଧିକାଳ । ଅବିନାଶ ସାମନ୍ତରାୟ ବାବୁ ନିଜ ସରକାରୀ ବାସଭବନର ପ୍ରବେଶ ଗୃହରେ ପଡ଼ିଥିବା ନିଜର ଚ୍ୟାର ଉପରେ ବସି ଘରେ ରଖୁଥିବା ପୁରୁଣା ବହିଗୁଡ଼ିକରୁ ଉପାଦେୟ ବହି ଖଣ୍ଡିଏ ଖୋଜୁଥିଲେ ବସି ପଢ଼ାପଢ଼ି କରିବେ ବୋଲି । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍‌ଟା ବାଜି ଉଠିଲା ମଧୁର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ସଙ୍ଗୀତର ସିଂଫୋନିରେ । ମୋବାଇଲ୍ ଫ୍ରିନ୍ ପଡ଼ି ଜାଣିପାରିଲେ ତାଙ୍କର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମମତାଙ୍କର ଭଣଜା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଫୋନ୍ କରିଛି । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଅବିନାଶ ବାବୁଠାରୁ ବୟସରେ ମାତ୍ର ଏକବର୍ଷ ସାନ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟର ଫୋନ୍ ରିସିଭ୍ କଲେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ସେ ଆସୁଛି ଆଉ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଅବିନାଶବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଘରେ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ? ଅବିନାଶବାବୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟଙ୍କୁ କହିଲେ ଆରେ ଆସ ଆମେ ଦୁହେଁ ଘରେ ଅଛୁ । ଅବିନାଶ ଆଉ ବହି କ'ଣ ପଢ଼ିବେ ସିଧା ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସାମାନ୍ୟ ଉଚ୍ଚଗଳାରେ କହିଲେ, ହଇଏ ଶୁଣୁଛ ତୁମ ଭଣଜା ଆସୁଛନ୍ତି ସାଙ୍ଗରେ ତୁମ ଭାଣ୍ଡି ବୋହୂ ଆଉ ତାଙ୍କ ଝିଅ ବିଜିଲ୍ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆମ ଏଇ କଲୋନୀ ପାଖରେ କେଉଁ କିନିକରେ କାମ ଥିବାରୁ କାମ ସାରି ଆମ ବସା ଆଡ଼େ ଆସିବେ । ତୁମେ ଚା' ଜଳଖିଆ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖ । ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଅବିନାଶ ବାବୁଙ୍କ କଥାରେ ହଁ ଭରିଲେ । ଠିକ୍ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା ବାଜିମା ମାତ୍ରେ ଭଣଜା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ସପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କ ସରକାରୀ ବାସଭବନରେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କ ବୈଠକଖାନାରେ ବସିଲେ । ପତ୍ନୀ ଆଉ ପୁଅ ରୁରେ ପଡ଼ୁଥିବା ଝିଅ ଗଲେ ଭିତର ଘରକୁ ଯେଉଁଠି ମମତା ତାଙ୍କର ଆଗମନକୁ ଅପେକ୍ଷାକରି ରହିଥିଲେ । ମାତ୍ର ଚାରିମାସତଳେ କିଣିଥିବା ନୂଆ କାରଟି ଧରି ଆସିଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ କ୍ବାଚର ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ଖାଲି ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଚାବି ପକାଇ ଆସିଥିଲେ ତଥାପି ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ମାମୁଁ ଏଠି ତୁମ କଲୋନୀରେ କାର୍ ଚୋରିର ଭୟ ନାହିଁ ତ ? ଅବିନାଶ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରି ନା ନାହିଁ ବୋଲି ଜଣାଇଲେ । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଭୁବନେଶ୍ଵରର ଏକ ଦାମାଦାନୀ ମଲଟି ନ୍ୟାଶନାଲ୍ କମ୍ପାନୀରେ ମୁଖ୍ୟ ପରିଚାଳକ ରୂପେ କାମକରନ୍ତି । ନିଜେ ଖଣ୍ଡଗିରି ଛକରେ ଗୋଟିଏ ହୃଦୟକୁ କିଣିଛନ୍ତି ସେଠାରେ ସପରିବାର ରହନ୍ତି ଆଉ ଝିଅକୁ ନିକଟସ୍ଥ ଇଂରାଜୀ ମିଡ଼ିୟମ୍ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଝିଅ ଭଲ ପଢୁଛି ତେଣୁ ଝିଅକୁ ପ୍ରସୋହିତ କରନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ବାବୁ ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟବାବୁ ସାମ୍ନାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚ୍ୟାର ଉପରେ ବସି ମାମୁଁଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ସମୟରେ ମମତାଦେବୀ ଦେଇଥିବା ଜଳଖିଆ ଖାଉ ଖାଉ କହିଲେ ବୁଝିଲେ ମାମୁଁ

ଝିଅ ମୋର ଭଲ ପଢୁଛି ହେଲେ ତା'ର ସ୍କୁଲରେ ଥିବା ମ୍ୟାଥ, ଫିଜିକ୍ସ ଆଉ କେମେଷ୍ଟ୍ରି ଚିତର କେଉଁଆଡ଼େ ଉଚ୍ଚ ଦରମା ପାଇବା ଆଳ ଦେଖାଇ ସ୍କୁଲ ଛାଡ଼ି ଏଇ ମାସେ ହେବ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ାରେ ଘୋର ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଏଣୁ ଭାବିଚିନ୍ତି ଝିଅକୁ ମୁଁ ନେଇ ଆଉ ଏକ ପୁଅ ବୁଝାଇଲେ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇଦେଲି । ନଚେତ୍ ତା'ର କ୍ୟାରିଅରଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବାର ଆଶଙ୍କା ଥିଲା । ଅବିନାଶବାବୁ ଜାଣିଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଅର୍ଥର ଅଭାବ ନାହିଁ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ମମତାମୟ ଆଉ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ପିତୃତ୍ୱ ନିଜ ସନ୍ତାନ ପାଇଁ କାହିଁକି ଅବା ଏତିକି କାମ ନ କରିବ ? କଥୋପକଥନ ମଧ୍ୟରେ ଅବିନାଶବାବୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ଝିଅ ଟ୍ରିକିଲର ନାମ ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କୋଟି ଇନ୍‌ଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟରେ କରିବେ ଯେଉଁଠି ମେଡିକାଲ୍ ଏଣ୍ଟ୍ରାନ୍ସ ପାଇଁ ଫିସ୍ ପଡ଼େ ତିରିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ମାସକୁ । ବର୍ଷେ କୋଟି ନେଲେ ଫିସ୍ ପଡ଼ିବ ପାଖାପାଖି ତିନିଲକ୍ଷ ଷାଠିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା । ସନ୍ଧ୍ୟା ସାଢ଼େ ସାତଟା ବାଜିବାର ସୂଚନା ଦେଉଥିଲା ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କ ବୈଠକଖାନାରେ ଝୁଲୁଥିବା ଘଣ୍ଟା । ଭିତରେ ଦୁଇ ମହିଳାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଆଳାପ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଥିଲା । ମଝିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିବା ଭଳି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟବାବୁ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ, ହଜିଯେ ଆସ ଯିବା ତେଣେ ଟ୍ରିକିଲର ଚିତ୍ତସନ୍ ସରିବାର ସମୟ ହେଲାଣି । ସହଯୋଗୀ ପତ୍ନୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଥାଶୁଣି ମମତା ମାଉଁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଆସିଲେ । ପତିପତ୍ନୀ ଉଭୟେ ସରକାରୀ ବାସଭବନର ଗେଟ୍ ଖୋଲି କାର ଭିତରେ ବସି ଭୁବନେଶ୍ୱରର କୋଳାହଳମୟ ରାସ୍ତା ଉପରେ କେଉଁଆଡ଼େ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେ ଦିନ ରାତ୍ରିବେଳା ଅବିନାଶ ବାବୁ ଢେର ରାତି ଯାଏଁ ବସି ଗୋଟିଏ ଆଇନ୍ ବହି ବସି ପଢୁଥିଲେ । ସେଥିରେ ସରକାରଙ୍କ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ଅତ୍ୟାଚାର ଓ ତା'ର ପ୍ରତିକାର ନିମିତ୍ତ ଥିବା ବିଧାନ ବିଷୟରେ ପୁଞ୍ଜୀନୁପୁଞ୍ଜି ଭାବରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଅନ୍ୟାୟର ବିରୋଧକରି ଦୁଷ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଯୌନ ଉତ୍ପିଡ଼ନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡର ବିଧାନ ବିଷୟରେ ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟର ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଶନିବାର ଯାଇ ରବିବାର ଆସିଲା ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କ ଅଫିସ୍ ଛୁଟି ଥିବାରୁ ଆଉ କୌଣସି ବିଶେଷ କର୍ମ ନ ଥିବାରୁ ସେଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ସାରି ନିଜର ଚୟନ କକ୍ଷରେ ଗଡ଼ପଡ଼ ହେଉଥାନ୍ତି । ଘର କାର୍ଯ୍ୟସାରି ମମତାଦେବୀ ମଧ୍ୟ ଆସିଲେ । ଉଭୟେ ଗଡ଼କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଭଣଜା ଆଉ ଭଣଜାବୋହୂଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରୁ କରୁ ଅବିନାଶ କହି ପକାଇଲେ ଦେଖିଲ ଆଜିକାଲି ପାଠଟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କମର୍ସିଆଲ୍ ହୋଇଗଲାଣି ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏପରି ହୋଇଛି ଯେ କେବଳ କୋଟିପତିମାନେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପିଲାଙ୍କୁ ଖାଲି ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଟଙ୍କା ଦେଇ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ପାରିବେ ଆମ ଭଳି ସ୍ୱଳ୍ପ ବେତନ ଭୋଗୀମାନେ ଆମର ପୁଅଝିଅଙ୍କୁ ଡାକ୍ତର ଇଞ୍ଜିନିୟର କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ମନା । ଦେଖିଲ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ କିପରି ତା' ଝିଅକୁ ଉଚ୍ଚ ଅଙ୍କର ରାଶି

ଦେଇ ନାମକରା ଜନ୍ମଷ୍ଟିରୁପରେ ନାମ ଲେଖାଇ ପାରୁଛି । ଝିଅ ଟ୍ରିଙ୍କିଲ୍ ପଡୁଥିବା ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ନ ରହିବାରୁ ସେ ଝିଅକୁ ନେଇ ଅନ୍ୟତ୍ର ନାମ ଲେଖାଇଲାଣି ତା' ପୁଣି ବହୁତ ଟଙ୍କା ବିନିଯମରେ । ମମତା ସବୁ ଶୁଣିସାରି କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା ତୁମେ ତାହେଲେ ଏକଥା ବୁଝିଲ ? ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ଯାହାସବୁ ପଶାଇ ଦିଅ। ଯାଇଛି ତାହା ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟର ଅପଲମ୍ବ । ଭାଣ୍ଡି ବୋହୂ ମୋତେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟତା କ'ଣ କାଲି ମୋତେ କହିଛି । କଥାଟା ହେଲା ଟ୍ରିଙ୍କିଲ୍ ପଡୁଥିବା କଲେଜରେ ଜଣେ କେମେଷ୍ଟ୍ରି ଲେକଚର ସବୁବେଳେ ଟ୍ରିଙ୍କିଲକୁ ପାଖକୁ ଡାକନ୍ତି ବାହାନା କରି ଏପରିକି ଅତି ନିକଟକୁ ଡାକି ଟ୍ରିଙ୍କିଲର ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଅଙ୍ଗରେ ହସ୍ତ ସଞ୍ଚାଳନ କରନ୍ତି । ଟ୍ରିଙ୍କିଲ ପ୍ରଥମେ ଆସି ତା' ମା'କୁ ଏ କଥା ଜଣାଇଲା । ତା' ମା' ଏତେ ଗୁରୁତ୍ବ ନଦେଇ ଟ୍ରିଙ୍କିଲକୁ ପାଠପଢ଼ାରେ ମନୋନିବେଶ କରିବାକୁ କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ସମୟକ୍ରମେ ଉକ୍ତ ଅଭଦ୍ର ଶିକ୍ଷକର ଉତ୍ପତ୍ତିତନ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଲାଳସା ଗ୍ରସ୍ତ ଶିକ୍ଷକଠାରୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାପାଇଁ ଉଭୟ ପତିପତ୍ନୀ କୋମଳମତୀ ଟ୍ରିଙ୍କିଲର ନାମ ଅନ୍ୟତ୍ର ଲେଖାଇବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ । ଜଣଙ୍କ ସହ କାହିଁକି ଲାଗିବ । ଆମେ ବରଂ ବାଟକାଟି ଚାଲିଯିବ । ଏହି ବିଚାରରେ ଉଭୟେ ଝିଅର ନାମ ନେଇ ଲେଖାଇଲେ ଆଉ ଏକ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ । ସବୁ ଶୁଣିସାରି ଅବିନାଶବାବୁ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମମତାଙ୍କୁ କହିଲେ । ଯଦି ଏଭଳି ଯୌନ ଉତ୍ପତ୍ତିତନ ତଥା ପାଶବିକ ଅତ୍ୟାଚାରୀମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ବର ଉତ୍ତୋଳନ ନ କରିବା ତେବେ କଅଁଳ ଛନଛନିଆ ଶାଗ ପଟାଳି ଅବା ଧାନକ୍ଷେତ ବଳଦମାନଙ୍କ ଯୋଗୁ ଉଜୁଡ଼ିଯିବ । ଯୌନ ଉତ୍ପତ୍ତିତନକାରୀମାନଙ୍କ ମୁହଁ ବଢ଼ିଯିବ । ଆମ ଝିଅ ଅବା ଅନ୍ୟ କାହାର କୋମଳମତୀ ଝିଅମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଖରାପ ହେବ । ବାଛ ବିଚାର ରହିବ ନାହିଁ । ଅସୁରମାନଙ୍କର ଲାଳସା ଆଉ କାମନାର ଜିହ୍ବା ସର୍ବତ୍ର ବୁଲିବ । କ୍ଷାଣ ସ୍ବରରେ କହିଲେ ତୁମେ ତ ଲେଖାଲେଖି କର । ଏ ବିଷୟରେ ଲେଖି ତୁମ ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦିଅ ସେ ବାହାର କରନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ । ଆଉ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭାଣ୍ଡିବୋହୂକୁ କହି ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଅଭିଯୋଗ କରି ଦୋଷିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଇବି । ଆଜିକାଲି ତ ସି-ସି ଚିତ୍ରିର ଯୁଗ ଆଉ କେଉଁ କୋମଳମତୀ ଝିଅ ସହ ଅଭଦ୍ର ବ୍ୟବହାର କରିବା ସମୟର ଫଟୋ ଉଠାଇ ଫଟୋକୁ ଏଭିଡ଼େନ୍ସ ରୂପେ ନେଇ ଦୋଷୀକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବାର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଭାଣ୍ଡି ବୋହୂକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବି । ନିର୍ଭୟ ନିରାପତ୍ତା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାରେ ଅବହେଳା ହେବା ଅନୁଚିତ । ଅବିନାଶବାବୁ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ, ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମକୁ ଆମକୁ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟକୁ ଏ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତୁ । ଦୋଷୀଟା ଯେମିତି ହେଲେ ବି ଦଣ୍ଡ ପାଉ ।

ଓଡ଼ିଆଣୀ - ମୋର ମାଉସୀ

ମାଉସୀ, ଯେଉଁଦିନ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲି, ଅତି ସାଧାରଣ ମନେ ହେଉଥିଲେ ସେ, ଆମର ନୂଆଘର ତିଆରି ପରେ ପଛପଟ ଆକବେସଟସ୍ ଘର ଦୁଇବଖରା ଖାଲିପଡ଼ିଥିଲା । ବାପା ଚାହୁଁଥିଲେ ଆକବେସଟସ୍ ଦୁଇବଖରା ଘର ଯଦି ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଏ ତେବେ ମାସକୁ ମାସ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ଭଡ଼ା ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଆମର ଘରଟି ଥିଲା ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଏକ ସଂଭ୍ରାନ୍ତ ଇଲାକାରେ ଯେଉଁଠାରେ ଭି.ଆଇ.ପି. ଅବା ଭି.ଭି.ଆଇ.ପି. ଲୋକମାନେ ରୁହନ୍ତି । ଏଣୁ ମାତ୍ର ଏକହଜାର ଟଙ୍କା ଭଡ଼ାଦେଇ କେଉଁ ମିଳିମୁଣ୍ଡିଆ ଏମିତି ଏକ ନାମାଦାମୀ ଇଲାକାରେ ଘର ଖୋଜିବ ?

ବାପାଙ୍କ ବୈଠକ ଘର ସାମ୍ନାରେ ପ୍ରଥମଦିନ ମୁଁ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲି । ସେ ବାପାଙ୍କ ବସା ଚୌକି ଯେଉଁଟା ଦାମୀ ଶିଶୁକାଠରେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା ତା' ସାମ୍ନାରେ ତଳେ ଚଟାଣରେ ବସିଥିଲେ । ଗୌରବର୍ଣ୍ଣା ବୟସ ପାଖାପାଖି ପଚାଶ ଛୁଇଁବ । ମୁହଁରେ ଚମଡ଼ା ସବୁ ଲୋଟା ଦେଖାଯାଉଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆଖି ଦୁଇଟି ତାଙ୍କ ଭରସାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କିରଣ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇଥିଲା । ମାଉସୀ ବାପାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଗଳାରେ କ'ଣ ସବୁ ବଖାଣି ଗଲେ, ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣିପାରି ନଥିଲି କିନ୍ତୁ ଏତିକି ବୁଝି ସାରିଥିଲି ଯେ, ସେ ଭଡ଼ା ଆଉଟିକେ କମ୍ କରିବାକୁ ବାପାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ସାଧାସିଧା କମ୍‌ଦାମ୍‌ର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ମାଉସୀ ସେ ଦିନ ଚଟାଣଛାଡ଼ି ଯିବା ସମୟରେ କୃତଜ୍ଞତା ଭରା ଫେନିଲ ହସର ଫରୁଆର ଫଗୁ ମୋ ଉପରେ ଛିଞ୍ଚି ଦେଇଥିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ମାଉସୀଙ୍କର ଦୁଇଆଖିରେ ଦେବାୟମାନ ଆଦୁବିଶ୍ୱାସର ରେଣୁ ଅଗ୍ନିକଣା ମୁଁ ଦେଖୁଥିଲି । ବାପାଙ୍କର ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ପଛ ଆକବେସଟସ୍ ଘରତକ ବୁଲାଇ ଦେଖାଇ କହିଥିଲି, ମାଉସୀ, ବାପା ବୋଧହୁଏ କହି ସାରିଥିବେ, ଆମେ ଘରଭଡ଼ାର ଦୁଇଗୁଣ ଘରଭଡ଼ା ବାବଦ ଅଗ୍ରାମ ନେଇଥାଉ, ତା' ପରେ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବ, ପରେ ତୁମକୁ ଘରର ଚାବି ଦିଆଯିବ ।

ମାଉସୀଙ୍କୁ ମୁଁ ବହୁତ ଦିନ ଯାଏ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଲେ ତୁ ତା' ଭଳି ଶବ୍ଦମାନ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲି । ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବେଳେବେଳେ କହେ ମାଉସୀର କ'ଣ ଦେଖାନାହିଁ ସେ କ'ଣ ଗାଁକୁ ସପରିବାର ଧରି ଯାଇଛି ନା କ'ଣ ? ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମୋତେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ମାଉସୀଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ କରୁଥିବା ସମ୍ବୋଧନ ମାଉସୀଙ୍କ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରଜ୍ଞାସ୍ଥ ନୁହେଁ । ସେ ତୁ, ତା'ର ଅବା ରେ ଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ମାନସ୍ୱଦ ସମ୍ବୋଧନର

ଅଧିକାରିଣୀ । ମୁଁ ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ ତାଙ୍କୁ (ମାଉସାଙ୍କୁ) ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଉ ତୁ, ତା-
ରେ-ରା ଭଳି ସମୋଧନ କରିବାଠାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିଥିଲି ।

ମାଉସାଙ୍କର ପରିବାର କହିଲେ ଜଣେ ସ୍ବାମୀ ଓ ତିନିପୁଅ । ସ୍ବାମୀ ଜଣଙ୍କ ଅକାଳ
ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରିଟାୟାଡ଼ ପୂର୍ବରୁ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ । ତାଙ୍କୁ ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ
ପ୍ରାୟତଃ ବିଛଣାରେ ହିଁ ଶୋଇରୁହନ୍ତି । ପୁଅ ତିନିଜଣ କଲେଜପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ବଡ଼ ଦୁଇଜଣ
ପଢ଼ାପଢ଼ି ସାଙ୍ଗକୁ ଟ୍ୟୁସନକରି ଘରପାଇଁ କିଛି ଅର୍ଥ ରୋଜଗାର୍ କରିଥାନ୍ତି । ସାନପୁଅଟାର
ପାଠପଢ଼ା ସେତେଟା ଭଲ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ଶରୀର ସାଙ୍ଗକୁ ବାପାଙ୍କ କର୍ମସ୍ଥଳୀ ସି.
ଆର.ପି ଏଫ୍ରେ କନେଷେବଲ ହେବାପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଶାରୀରିକ କ୍ଷରତ ସାଙ୍ଗକୁ ଦଣ୍ଡ ବୈଠକ
ମାରି ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତକରେ କନେଷେବଲ କରିବା ପାଇଁ । ଘରର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ବ, ରୋଗୀ
ସ୍ବାମୀଙ୍କର ସେବା ସୁସ୍ଥା, ପୁଅମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଚିନ୍ତା ସବୁ ମାଉସାଙ୍କ ଉପରେ ବୋଝ
ଭଳି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାଉସୀ କେବେ ହେଲେ ହାରିଗଲା ଭଳି ପ୍ରତୀକ୍ଷାମାନ ହେଉ ନଥିଲେ ।
ଦିନେ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ ନିକଟସ୍ଥ ବଜାରକୁ ପରିବାପତ୍ର ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ।
ପରିବା କିଣିବା ସମୟରେ ମାଉସୀ ପରିବା ଦୋକାନୀ ଅଜାଣତରେ ନିଜ ବ୍ୟାଗରେ ଭେଣ୍ଟି,
ବାଇଗଣ, ଆଳୁ, ପିଆଜ ଇତ୍ୟାଦି ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ପକାଇଦେଇ ତୁପ୍ପଟାପ୍ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି ।
ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ମାଉସୀ ଅଭାବୀ ସ୍ବାଭାବର, ଅଭାବେ ସ୍ବାଭାବ ନଷ୍ଟ,
ଏକଥା ମାଉସାଙ୍କଠାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରପ୍ରାୟ । ମାଉସୀ ମାଉସାଙ୍କୁ ଗାଧୋଇ ଦେବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ
କରି ଖୁଆଇପିଆଇ ଔଷଧପତ୍ର ଦେବାରେ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟରେ କେବେ ହେଲେ ବି ଖୁଲାପ
କରିବାର ମୁଁ ଦେଖୁନାହିଁ । ପୁଅମାନଙ୍କର ସବୁ ଅଳି ଅର୍ଦ୍ଧଳି ସହିବା ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ
ନାଗରିକ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବାର ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ ମାଉସୀ ଦୈନନ୍ଦିନ କରୁଥିଲେ ।

ମାଉସୀ ତାଙ୍କର ଯୌବନ ବୟସରେ ସି.ଆର.ପି. ଏଫ୍ରେ ଅଫିସ ଆଟାର୍ ହୋଇ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ମଦ୍ୟପାନ କରିବାକୁ ଗୋଟିଏ କୁ ଅଭ୍ୟାସର ବସବର୍ତ୍ତୀ
ହୋଇ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଉପରିସ୍ଥ ଅଫିସରଙ୍କ ଦ୍ବାରା ସସପେଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲେ । ସସପେଣ୍ଡ
ହେବାପରେ କ୍ୟାମ୍ପସ ଭିତରେ ମିଳିଥିବା ସରକାରୀ କ୍ବାର୍ଟରଟିକୁ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ।
କ୍ବାର୍ଟର ଛାଡ଼ିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବା ଯୋଗୁଁ ମାଉସୀ ସି.ଆର.ପି.ଏଫ୍ କ୍ୟାମ୍ପସ ବାହାର ଘର
ଖଣ୍ଡିଏ ଭଡ଼ାରେ ଖୋଜୁଥିବା ସମୟରେ ଆମଘରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ।

ଗୋଟିଏ ପୌଷମାସର ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ । ବାହାରେ ଶୀତୁଆ ପବନର ହିଲ୍ଲଳ ।
ମତୁଆଲା କଲଭଳି ରିମଝିମ୍ ଝେରିଓର ସଙ୍ଗୀତ ଆମ ଘରପାଖ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ପୁଅ ବାହାଘର
ମାହୋଲକୁ ବେଶ୍ ରଙ୍ଗାନ କରି ଦେଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଆମ ଘର ଭିତରେ ଫିସ୍‌ଫିସ୍ ଶବ୍ଦର ମୃଦୁ

ଗୁଞ୍ଜରଣ ବାପା ସାମାନ୍ୟ ବିବ୍ରତ ହେବାଭଳି ମୁଦ୍ରାରେ ନିଜ କଠୋରୀରେ ଠିଆହୋଇ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀର ନାଁ ଧରି ଡାକିଲେ । ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀକୁ ବାପା କହିଥିଲେ ମାଉସୀ ଦୁଇ ମାସର ଦେଇନାହାନ୍ତି, ଉପରକୁ ପୁଣି ଇଲେକ୍ଟ୍ରି ବାବଦ ବିଲର ଟଙ୍କା । ତୁ ମାଉସୀଙ୍କଠାରୁ ଶିଘ୍ର ଟଙ୍କା ପାଇବାର ସହଜ ଉପାୟଟେ କର । କୁ ପୁରୁଷଲୋକ ଉପରେ ପଡ଼ି କହିବାଟା ସୁନ୍ଦର ହେବନାହିଁ ।

ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ହଁ ଟିଏ କରି ଦୁଇଦିନର ମହଲତ ମାଗିଲା ବାପାଙ୍କୁ, ବାପା ମଧ୍ୟ ରାଜି ହେଲେ । ଅଧିକ କିଛି ନ ଘଟି ଗୋଟିଏ ସାମାନ୍ୟ ଘଟଣାଭଳିପ୍ରତୀକ ଦେଖିବା ଚିରାଚରିତ ଘଟଣା ଘଟିଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳେ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମାଉସୀ- ମଉସା ଆଉ ପିଲାମାନେ ରହୁଥିବା ଆକବେସଟର୍ସ ଘରେ ପାଦ ଥାପିଲେ । ମାଉସୀ ଆଦର ସହକାରେ ଘର ଭିତରକୁ ଡାକି ବସାଇଲେ । ମାଉସୀ ଓ ପାରାଲିସସରେ ପଡ଼ିଥିବା ମଉସା ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କୁ ବହୁପିଲା ବୋଲି ସମୋଧନ କରନ୍ତି । କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଘରଭଡ଼ା କଥା ଉଠାଇବାରେ ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଥିବା ଦୁଇପଟ ସୁନାଚୁଡ଼ୀ ବାହାର କରି ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ କହିଲେ ଏ ଦୁଇଟି ନେଇଯାଅ, ବହୁପିଲା, ତୁମେ ତ ଟଙ୍କା ପଇସା କଥା ବୁଝୁଛ ମୁଁ ଟଙ୍କା ପାଇଲେ ତୁମକୁ ଦେଇ ମୋର ଚୁଡ଼ୀ ଦୁଇଟି ତୁମଠାରୁ ମୁକୁଳାଇ ଦେବି ।

ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସେଦିନ ଖାଲିହାତରେ ଫେରି ମୋତେ ରାତିରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା କହିବା ପରେ ମୁଁ ଦୁଇମାସର ଘରଭଡ଼ା ଦୁଇହଜାର ଟଙ୍କା ସହ ବିଜୁଳିବିଲ୍ ବାବଦକୁ ଅନୁମାନିକ ଚାରିଶହ ଟଙ୍କା ଏଇଭଳି ଦୁଇହଜାର ଚାରିଶହ ଟଙ୍କା ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ହାତରେ ଦେଇ କହିଲି ବାପାଙ୍କୁ କାଲି ସକାଳେ ଟଙ୍କାତକ ଦେଇଦେବ ମାଉସୀ ତୁମକୁ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ତୁମେ ସେ ଟଙ୍କା ମୋତେ ଫେରାଇଦେବ ।

ମାଉସୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ମାଉସୀ ଦିନେ ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଆଗରେ ଅତୀତର କଥା ବଖାଣି ବସିଥିଲେ । ଚାକିରି କାଳରେ ମାଉସୀଙ୍କ ଦୋଷ ଦୁର୍ଗୁଣକୁ ସ୍ମରଣ କରି ମଉସା ମଦ୍ୟପାନ ଭଳି କୁ ଅଭ୍ୟାସର ବସବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଉପରିସ୍ଥ ଅଫିସରଙ୍କର କଥା ଅବମାନନା କରି ସସପେଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲେ । ପରେ ଯାହାକିଛି ଟଙ୍କା ମିଳୁଥିଲା ତାହା ଚାକିରିକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ କୋର୍ଟ କଚେରୀ ମାମଲାରେ ଶ୍ରାବ୍ଦ ହେଇଯାଉଥିଲା ।

ପୁଅମାନଙ୍କର ପଢ଼ା ଖର୍ଚ୍ଚଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଘରର ତେଲଲୁଣ ପନିପରିବା ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ଯାବତୀୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ମାଉସୀ ନିଜେ ସି.ଆର.ପି.ଏଫ୍ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ ଥିବା କମ୍ୟୁନିଟି

ସେଞ୍ଚରରେ ଜବାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପୋଷାକତିଆରି କରି ମାସକୁ ମାସ ଟଙ୍କା ଆଣି ଘର ଚଳାନ୍ତି । ସସପେଣ୍ଡ ହେବାପରେ ମଧ୍ୟ ମଉସା ମଦ୍ୟପାନ ଛାଡ଼ି ନ ଥିଲେ ଏପରିକି ତାଙ୍କୁ ପାରାଲିସିସ ହେବାପରେ ମଧ୍ୟ ମଉସା ସାନପୁଅ ହାତରେ ପାଖ ବଜାରରେ ଥିବା ମଦ ଦୋକାନରୁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ବ ମଦ ମଗାଇ ପିଅନ୍ତି ।

ମଉସା ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ ରୋଜଗାର କରି ଚଳାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଚ୍ୟୁସନ କରି ଯେଉଁ ଟଙ୍କା ପାଉଥିଲେ ସେ ଟଙ୍କାରେ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି ଏବଂ କେଉଁ ନୂତନ ପୋଷ ବାହାରିଲେ ସେଥିପାଇଁ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ମଉସାଙ୍କର ଔଷଧତ୍ୟ, ଅହଙ୍କାର ତଥା ମଦ୍ୟପରୁପ ଯୋଗୁଁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପରିବାର ଆର୍ଥିକ ଦୁଃଖିତର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲା । ମଉସା କିନ୍ତୁ ଥିଲେ ମନ୍ଦୋଦରୀ ଭଳି ଜଣେ ସ୍ୱୟମ୍‌ପର୍ଯ୍ୟ ନାରୀ । ସେ ସ୍ୱାମୀ ସୋହାଗିନୀ ପତିବ୍ରତା ନାରୀ ଥିଲେ ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ମଉସା ମଉସାଙ୍କର ଅନେକ ଦୋଷ ଦୁର୍ଗୁଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଉସାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, ଶୁଦ୍ଧା କରୁଥିଲେ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସୁଖରେ ସୁଖୀ ଏବଂ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପ୍ରତିଟି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଠିଆ ହେଉଥିଲେ ।

ଯୁଗେ ଯୁଗେ ନାରୀ ଦେଶ ଓ ଜାତିର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ନିଜର ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଆସିଛନ୍ତି । ନିଜର ସ୍ୱାମୀ, ସନ୍ତାନ ତଥା ପରିବାର ପାଇଁ ନିଜକୁ ଚାଳତାଳ କରି ଜାଲି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ନିମିତ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସିଛନ୍ତି । ମଉସା ତ ସହଜେ ଓଡ଼ିଆ ଘରର ‘ସୁନ୍ଦରୀ ଓଡ଼ିଆଣୀ’ ।

ସେ ଦୁଃସୂନ ସବୁ ଅତୀତ ହୋଇଯାଉଛି । ଭୟଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତର ତଥା ଦୁର୍ଗମ ଜଙ୍ଗଲର ପାହାଡ଼ ସେପାରିରେ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ସକାଳ ହୋଇ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ହେବା ପରର କଥା । ଆମ ଘରର ସମସ୍ତ ଭଡ଼ା ପରେ ପଇଠ କରିବାପରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ ଆମଘରେ ଭଡ଼ାରେ ରହି ମଉସା ଆଉ ଏକ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ନିଜର ପରିବାରକୁ ଧରି । ମଉସା ରିଟାୟାର୍ଡ଼ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସାଂଘାତିକ ରୋଗରେ ପଡ଼ିଲେ ହସ୍ପିଟାଲରେ ପ୍ରାୟ ତିନିମାସ କାଳ, ଜୀବନ ସହ ସଂଘର୍ଷକରି ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ । ତେବେ ମଉସା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୈର୍ଯ୍ୟବତୀ ମନ୍ଦୋଦରି ପରି ସବୁ ଅଘଟଣକୁ ଜୀବନର ବରଦାନ ବୋଲି ଭାବି ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଃଖ ସବୁ ଛତ୍ରଭଙ୍ଗ ଦେଇ ମଉସା ପରିବାରକୁ ଛାଡ଼ି କେଉଁଠି ଆଦୁଗୋପନ କରିଛି । ଯା ଭିତରେ ମଉସାର ସଂସାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳି ଯାଇଛି । ବଡ଼ପୁଅ କେନ୍ଦ୍ରସରକାରଙ୍କ ଷ୍ଟାଫ୍ ସିଲେକ୍ସନ କମିଶନ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ ହୋଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଚାକିରି କରି ଗତମାସରେ ବିବାହ କରିଛି । ମୁଁ ଓ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ସେଠାକୁ ଯାଇଥିଲୁ ଭୋଜି ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗ

ଦେବାକୁ । ଶୁଣିଲୁ ସାନ ପୁଅ ମଧ୍ୟ ସି.ଆର.ପି. ରେ ଚାକିରି ପାଇବା ପାଇଁ ଇଷ୍ଟରଭ୍ୟୁ ଦେଇ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । ଆସନ୍ତାମାସ ଚାକିରି କ୍ଷେତ୍ର ସୁଦୂର ଜିଲ୍ଲାରେ ଯାଇ ଚାକିରିରେ ଯୋଗ ଦେବ । ମଝିଆ ପୁଅ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଏକ ନାମୀ ଗୁମ୍ଫାଚରିଆଳରେ ଚାକିରି କରି ମାସିକ ଚାଳିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଛି ।

ମାଉସୀଙ୍କୁ ମୁଁ ପଣାମ କଲି ପଚାରିଲି, ଆଗାମୀ ଭୋଜି ଯେତେଶୀଘ୍ର ପାରିବ କରିବାକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବ । ସେ ଓଲଟା ମୋତେ କହିଲେ ବାଃରେ ପୁଅ ତୁ ଖାଲି ଭୋଜି ଖାଉଥିବୁ ଆଉ ଏ ମାଉସୀଙ୍କୁ କେବେ ବି ଘରକୁ ଡାକି ଭୋଜି ଖୁଆଇବୁ ନାହିଁ ? ମାଉସୀଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ମୁଁ କେବେ ମୋର ଝିଅର ଶୁଭବିବାହ କରିବି ଆଉ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଭୋଜିକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବି ?

ମାଉସୀଙ୍କ କଥା ଥିଲା - ଟାପରା ନଥିଲା । ରଙ୍ଗ- ସଙ୍ଗ ଆମୋଦ ବିନୋଦ ମଧ୍ୟରେ ସୁରମ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତର ପରିକଳ୍ପନା ହିଁ ଥିଲା । ପ୍ରାପ୍ତି ଓ ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ଭିତରେ ମାଉସୀ ଆଜିକାଲି ମଝିରେ ମଝିରେ ଆମଘର ଆଡ଼େ ବୁଲି ଆସୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଆଉ ମୋର ସାନଝିଅ ଏବଂ ସେବୌପରି ମୋର ବୃନ୍ଦପିତା ତାଙ୍କୁ ସସମ୍ମାନେ ଘରକୁ ଡାକିଆଣୁଛି ।

ଭକ୍ତୁଆ - ଅନାଥର ନାଥ

ମହାପାତ୍ର ବାବୁ ଖଟଆଳ ରାଜାଙ୍କ ରାଜ ପୁରୋହିତ । ସେ ରାଜାଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ତଥା ପଣ୍ଡିତ ଜ୍ଞାନୀ ଥିବାରୁ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ରାଜା ତାଙ୍କୁ ଶହେ ଏକଟ ଚାଷଜମି ଦେଇଥିଲେ । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମହାପାତ୍ରବାବୁ ନିଜର ଦକ୍ଷତାବଳରେ ଖଡ଼ିଆଳରେ ଦୁଇଟି ସୁ-ଉଚ୍ଚ ଦାମୀ ପ୍ରାସାଦ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । କୋଠାଦୁଇଟିର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପାଚେରୀ ନିର୍ମାଣ କରି ବଗିଚା ପାଇଁ ଜାଗା ମଧ୍ୟ ନିଜ ନାମରେ କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ମହାପାତ୍ର ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ତଥା ବିବେକସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ନାମ ସମଗ୍ର ଖଡ଼ିଆଳ ରାଜ୍ୟରେ ଜଣାଶୁଣା ଥିଲା । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶ୍ରଦ୍ଧାଭାଜନ ତଥା ପ୍ରିୟ ବ୍ୟକ୍ତି ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲେ । ସେ ଯାହାକୁ କହୁଥିଲେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ବୋଲ ମାନୁଥିଲେ ।

୧୯୬୬ ମସିହା ବେଳକୁ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଗଣା ଖଡ଼ିଆଳର ମୁଖ୍ୟ ସହର । ଖଡ଼ିଆଳରେ ମହାପାତ୍ରବାବୁ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଦୁଇପୁଅ ଘରକରି ସ୍ୱ ଅର୍ଜିତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବେଶ୍ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚଳିଯାଉଥିଲେ । ଦୁଇଟି ଝିଅ ବାହାଘର ହେବାପରେ ଜଣେ ବଲାଙ୍ଗୀରରେ ଆଉ ଜଣେ ସୁଦୂର ଦିଲ୍ଲୀରେ ନିଜ ନିଜର ଘର ସଂସାର କରି ରହୁଥିଲେ । ସମୟ ଆଉ ନଦୀର ସୁଅ ସବୁବେଳେ ଘଣ୍ଟାକଣ୍ଟା ପରି ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଚାଲେ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ମହାପାତ୍ରବାବୁଙ୍କ ଦୁଇପୁଅ ବାହାସାହା ହୋଇ ସାରିଲେଣି । ବଡ଼ପୁଅ ହରିଷ୍ଠ ମହାପାତ୍ର ଏମ୍. ଏ. ଇଂରାଜୀରେ ପୋଷ୍ଟ ଗ୍ରାଜୁଏଟ୍ ହେବାପରେ ଅଧ୍ୟାପନାରେ ଚାକିରି ମିଳିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଚାକିରି କରି ଚାକର ହେଉ ଏକଥା ମହାପାତ୍ର ବାବୁ କିମ୍ବା ବଡ଼ପୁଅ ହରିଷ୍ଠ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ହରିଷ୍ଠ ନିଜେ ନିଜ ଉଦ୍ୟମ ତଥା ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବଳରେ ୭ଟି ବସର ମାଲିକ ହେଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଲାଗି ଯାଇଥିଲା । ହରିଷ୍ଠ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଦୁଇଦୁଇଟି କନ୍ୟା ଚତୁର୍ଦ୍ଧା ବାପା ହୋଇସାରିଲେଣି । ସ୍ତ୍ରୀ ସୁମତୀ ମଧ୍ୟ ରୂପଗୁଣରେ ଉଣା ନୁହଁନ୍ତି ।

ଶାଶୁ-ଶ୍ୱଶୁରଙ୍କର ସେବା ସହ ସ୍ୱାମୀ ତଥା ଦୁଇଟି ଝିଅଙ୍କର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ସେ ସୁଚାରୁରୂପେ ଚଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଦୁଇଝିଅ (ହରିଷ୍ଠଙ୍କର) ସାନସାନ ହୋଇଥିବା ସମୟରେ ମହାପାତ୍ରବାବୁ ଆରପାରୀକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଦଶାହରେ ହଜାର ଉପରେ ଅଞ୍ଚଳବାସୀ ଏପରିକି ସ୍ଥାନୀୟ ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ କଥା ସାଂସାରିକ ଜଞ୍ଜାଳ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ଶେଷକରି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଚାରୁରୂପେ ସଂପାଦନ କରି ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ରବାବୁ ଅନାଥରନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଗଲା ।

ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ରବାବୁଙ୍କର ସାନପୁଅ ଶ୍ରୀ କନ୍ଦର୍ପ ମହାପାତ୍ର ବୁଲୁ ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜରୁ ଡାକ୍ତରୀ ଡିଗ୍ରୀ ଧରି ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ସୁଦୂର ଆମେରିକା ଚାଲିଗଲେ । ଗଲେ ଯେ ଗଲେ ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚବେତନ ଭୋଗୀ ହୋଇ ଖଡ଼ିଆଳ ଫେରିବାର ନାମଗଣ ସୁଦ୍ଧା ଧରିଲେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବାସିନ୍ଦା (ସିଟିଜନସିପ) ହୋଇ ବିଦେଶୀ ରମଣୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ଆମେରିକାର ସ୍ଥାୟୀ ବାସିନ୍ଦା ହୋଇଗଲେ ।

ଘରେ କେବଳ ବୁଢ଼ୀ ମାଁ ଆଉ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ରଙ୍କର ପରିବାର ଚାରିପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବ । ସମୁଦାୟ ପାଞ୍ଚଜଣ । ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ଜଣେ ମୂଲିଆ ସଂପ୍ରଦାୟର ପିଲାକୁ ଘରେ କାମଦାନ ବୋଲିହାକ କରିବା ପାଇଁ ରଖିଥିଲେ । ସେ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ଅନାଥ ଥିଲା । ତାକୁ ସମସ୍ତେ ଭକୁଆ ବୋଲି ସଂବୋଧନ କରନ୍ତି । ସେ ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କର ଯେମିତି ପ୍ରିୟପାତ୍ର ଥିଲା ଠିକ୍ ସେମିତି ତାଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ପରେ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ତଥା ପରିବାରର ପ୍ରିୟ ଲୋକ ହୋଇ ରହିଲା । ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ତା'ର ରହିବା ନିମିତ୍ତ ନିଜ ଉଆସର ବଗିଚାରେ ଦୁଇଟି ଆଜବେଟସ୍ ଘର ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକୁଆ ଏବେ ବାହାଶାହା ହୋଇ ନିଜ ପରିବାରକୁ ଧରି ସେହି ଘରେ ବାଡ଼ି ପଡ଼େ ରହୁଛି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବନିୟନ୍ତ୍ରାଙ୍କର ହିସାବ ନିକାଶ ଛାଇ ମଣିଷର ଇଚ୍ଛା ଅନିଚ୍ଛାକୁ ଭୁଲିଭାଲ୍ କରିପାରେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଗଲା ।

ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର ନିଜ ଇଲାକାରେ ଦାନୀ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲେ । ସାତ ସାତଟା ବସ, ଶହେ ଏକର ଜମି ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ପ୍ରଚୁର ରୋଜଗାର । କେଉଁଥରେ ଉଣାନାହିଁ । ବାପାଙ୍କ ଭଳି ସେ ମଧ୍ୟ ଖଡ଼ିଆଳର ଜଣାଶୁଣା ସ୍ୱେଦୀ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲେ । ଦିନେ ଅଚାନକ ହୃଦଘାତ ହେଲା । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ଥମଣ ସାରି ଫେରିବା ରାସ୍ତାରେ ଜଗନ୍ନାଥମନ୍ଦିର ବାରଣ୍ଡାରେ ବସିଛନ୍ତି ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ିଗଲା । ସାଇ ପଡ଼ିଶା ଲୋକ ଆସି ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଘରେ ଏ ଦୁଃସମ୍ବାଦ ଦେଲେ ।

ଭକୁଆ ଘରକାମ ଛାଡ଼ି ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଗ ଦୌଡ଼ିଗଲା । ଭକୁଆ ଅନାଥ ଥିଲା ବୋଲି ଆସି ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଆଶ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ପୁଣି ଅନାଥ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ଘରେ କେହି ପୁରୁଷ ଲୋକ ନାହାନ୍ତି । ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ସୁମତୀ ଦେବୀ କିଛି ଦିନ ଆଖୁରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାଇଲେ । ସାନପୁଅ ଦୁଇଝିଅ ଅଷ୍ଟମ ଆଉ ଦଶମ ଛାତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଭାବିଲେ ସୁମତୀଙ୍କୁ ଚାରିଆଡ଼େ, ଅନ୍ଧାରମୟ ଦେଖାଯାଏ । ପାଖରେ ବୁଢ଼ୀ ଶାଶୁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ବାନ୍ଧକ୍ୟକନିତ ଅସୁସ୍ଥତା । ସାନ ଦୁଇଝିଅ ସୁମତୀଦେବୀ ବୁଢ଼ୀଶାଶୁ ଆଉ ଅନାଥ ଭକୁଆର ପରିବାର ସୁ ଉଚ୍ଚ ରାଜ ପ୍ରାସାଦର ହାତଗଣତି ମୁଣ୍ଡ ସମୁଦାୟ ଦଶଜଣ ପ୍ରାଣୀ ।

ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କର ପରିବାର ପୁରୁଷଶୂନ୍ୟ ହେବାପରେ ନିନ୍ଦିତ ଆଉ ଏକ ଦାଉ ସାଜିଲା । ସ୍ୱର୍ଗତ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପତ୍ନୀ ସୁମତୀଦେବୀଙ୍କର ଆଶୁଗଣ୍ଡିବାତ ସହ ଉଚ୍ଚ ରକ୍ତଚାପରୋଗ ଦେଖାଦେଲା । କଳିଯୁଗର କାଳିଆଠାକୁର ତାଙ୍କ ଲୀଳାଖେଳା ପ୍ରକଟ ହେଲା ।

ଦୁଇଝିଅ ଭତି ମଧ୍ୟରେ ସୁଦୂର ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ରହି କଲେଜରେ ପାଠ ପଢୁଥାନ୍ତି । ବଡ଼ଝିଅ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଜଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଆଉ ସାନଝିଅ ରାମାଦେବୀ ମହିଳା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ ଛାତ୍ରୀ । ବସ୍ ସବୁ ଆଉ ଆଗଭଳି ଚାଲୁନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ବସର ମ୍ୟାନେଜର ହୋଇ କାମ କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ତଞ୍ଚକତା କରି ବସର କ୍ଷତି ଦେଖାଇ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସୁମତୀଦେବୀଙ୍କୁ ଠକି ବସଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷତି ଭରଣା ତଥା ରଣ ପରିଶୋଧ ଆଳରେ ବସଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ସୁମତୀଦେବୀଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ବାବଦରେ ଦିଲ୍ଲୀ, ମୁମ୍ବାଇ ଯିବା ଆସିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବୋଝ ଉପରେ ଲଳିତା ବିଡ଼ା ସାଦୃଶ୍ୟ ହେଲା । ବିଧିର - ବିଧାନ - କେ - କରିବ- ଆନ ଏହି ନ୍ୟାୟରେ ସୁମତୀଦେବୀ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ଏକ ସାତମାସ ତଳର କଥା, ସାତସାତଟା ବସର ମାଲିକିଆଣୀଙ୍କର ପାଞ୍ଚଟା ବସର ମାଲିକାନା ହାତରୁ ଚାଲିଗଲା । ସୁମତୀଦେବୀଙ୍କର ରକ୍ତଚାପ ଭୀଷଣରୂପ ଧାରଣ କଲା । ଚିକିତ୍ସା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ମାତ୍ର ପଚାଶବର୍ଷ ବୟସରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଆଶୁ ବୁଜିଲେ ।

ଖଡ଼ିଆଳରେ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଦୁଇଝିଅ ପାଠପଢ଼ିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲା ପରେ ପୁରୁଷଶୂନ୍ୟ ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କର ବିରାଟ ଉଆସର ଘରଗୁଡ଼ିକ ଖାଁ ଖାଁ ହୋଇ ଗୋଡ଼ାଉଛି । ଆଗଭଳି ଚଳପ୍ରଚଳ ନାହିଁ । ବଡ଼ଝିଅ ଯାହା ମ୍ୟାନେଜର ଉପରେ ନିର୍ଭରକରି ମାସକୁ ମାସ କିଛି ଟଙ୍କା ଦରମା ବସର ବେପାର ବାବଦକୁ ପାଉଛି ।

ବୁଢ଼ୀ ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନାଥ ଭକୁଆ ଉପରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଜମିଜମାରୁ ଯେଉଁ ଧାନ ଆଉ ମୁଗ ଗଣ୍ଡାକ ଆସୁଛି ସେଥିରେ ସେ ଆଉ ଅନାଥ ଭକୁଆର ଛୋଟ ପରିବାର ଖଡ଼ିଆଳ ସହରରେ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ଚଳୁଛନ୍ତି ।

ଭକୁଆ ଅନାଥ ନୁହେଁ, ଭକୁଆ ସାମାନ୍ୟ ଚାକର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଭକୁଆ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛନ୍ତି । ଖଡ଼ିଆଳର ସଂଭ୍ରାନ୍ତ ପଣ୍ଡିତ ମହାପାତ୍ର ପରିବାରର ପୁରାତନ ସଦସ୍ୟା ଦେହଧାରୀ ବିଧବା ବୃଦ୍ଧା ।

ଯାହାଙ୍କର କେହି ନାହାନ୍ତି ଶୁଣିବାକୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସତେ ଯେମିତି ଅନାଥର ନାଥ ସ୍ୱୟଂ ଜଗନ୍ନାଥ ଭକୁଆ ନାମ ଧରି ଓଡ଼ିଶାର ଖଡ଼ିଆଳ ସହରରେ ଏବେ ଆଜବେସତସ୍ ଘରେ ରହୁଛି ।

ଲେଲିହାନ୍ - ଆଲୋକ

ଅବିନାଶ, ସିନ୍ଧୁପୁରୁଷ ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ଏ ସଂସାରରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ଅତିସାଧାରଣ ପରିଶ୍ରମୀ ମଣିଷ । ତାଙ୍କର ବାପା ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏକ ଛୋଟଗ୍ରାମ ସତ୍ୟନାରାୟଣପୁରରେ ନିଜର ବାଲ୍ୟଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ପରେ ଶିକ୍ଷକତା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ବାଲ୍ୟ ବିବାହ ପ୍ରଥା ସମାଜରେ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା । ‘ଭାଗ୍ୟ ହାତରେ ତୋରା’, ଏଇ ଉକ୍ତିର ସତ୍ୟତା ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବିବାହ ଜଣେ ପ୍ରତିପତି ସମ୍ପର୍କ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଅଳିଅଳି କନ୍ୟା ‘ଶୁଭଦ୍ରା’ କୁ ସହ ହୋଇଥିଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଦିକ ରୀତିରେ । ସେତେବେଳେ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇ ଭାରତବର୍ଷରେ ନୂତନ ଉନ୍ନେଷର ରୂପରେଖ ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ପଣ୍ଡିତ ଜବାହରଲାଲ ନେହରୁ ହାରାକୁଦଠାରେ ବନ୍ଧୁ ନିର୍ମାଣ ନିମିତ୍ତ ଶୁଭ ଦେଇଥିଲେ ତଥା ଭିତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଅବିନାଶ ବି.ଏ. ଅନର୍ସରେ ଡିଷ୍ଟିକ୍ଟସନ୍ ପାଇସାରି ଏକାଡ଼ମୀର ପଦବୀଟିଏ ପାଇଗଲା । ଅବିନାଶ ଆଉ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କର ଜୀବନଯାତ୍ରା ହାରାକୁଦର ଏକ ଭଡ଼ାଘରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ସମୟର ସ୍ରୋତରେ ଭୟର ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନ ହିରାକୁଦ ତ୍ୟାମର ଭିତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତର ସ୍ଥାପନର ଠିକ୍ ଏଗାରମାସ ପରେ ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଲା । ତା’ର ନାମକରଣ ଉତ୍ସବ ସହ ଏକୋଇଶିଆ ହେଲା ପୁତ୍ରସନ୍ତାନର ଅଜାଘରେ । ପରେ ସେ ଶିଶୁର ଲାଳନପାଳନ ତଥା ଯାବତୀୟ ଅଳିଅର୍ଦ୍ଦଳୀ ଅଜାଆଇ ଘରେ ହେଲା । ଦୁଇବର୍ଷପରେ ଗୋଟିଏ ଶିଶୁକନ୍ୟାର ପିତୃତ୍ୱ ଲାଭ କଲେ ଅବିନାଶ । ଏପରି ଭାବରେ ସମୟର ସ୍ରୋତରେ ଅବିନାଶ ଆଉ ସୁମତୀଙ୍କର କୋଳମଣ୍ଡନ କଲେ ପାଞ୍ଚଟି ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି । ଚାକିରି ଜୀବନର ଉଠାପକା ଖେଳର ଖେଳୁଆଡ଼ ଅବିନାଶଙ୍କର ଶେଷ ଚାକିରି ସ୍ଥାୟୀ ହେଲା । ରାଉରକେଲା ଷ୍ଟିଲପ୍ଲାଣ୍ଟରେ । ସେଠାରେ ସେ ୧୯୬୬ ମସିହାରେ ଉଚ୍ଚ ବେତନଭୋଗୀ ସିନିୟର ଆକାଉଣ୍ଟାଣ୍ଟର ପଦବୀରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହେଲେ । ସେଇବର୍ଷ ତାଙ୍କର ଶେଷ ସନ୍ତାନ ଆଲୋକର ଜନ୍ମ । ରାଉରକେଲା ଷ୍ଟିଲପ୍ଲାଣ୍ଟ ହାସପାତାଲରେ ସୁମତୀଦେବୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମିତ ଆଲୋକର ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଇ ଇସ୍ପାତ ନଗରୀରେ ହିଁ କଟିଛି । ସେ ବାପା ଅବିନାଶ ଆଉ ମାଁ ସୁମତୀଙ୍କ ପାଖରେ ବାଲ୍ୟଜୀବନରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଟାଇଛି ନା ଯାଇଛି ହଞ୍ଜେଲ ନା କଟାଇଛି ଅଜଣା କେଉଁ ସହରରେ ନିଜର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ । ଆଲୋକର ଉପରେ ଚାରିଜଣ ଭାଇଭଉଣୀ । ପ୍ରଥମ ତିନି ଭାଇଭଉଣୀ ନିଜର ଅଜାଆଇ ଏବଂ ବୁଢ଼ାବାପା ବୁଢ଼ୀମାଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ପ୍ରତିପାଳିତ ହୋଇଥିବାରୁ ରାଉରକେଲା ସହ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ସୀମିତ । କେତେବେଳେ କେମିତି

ରାଉରକେଲା ଆସିଲେ ବାବା ମାଁ ଆଉ ଆଲୋକ ସହ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ଅବା ଚାରିପାଞ୍ଚ ଦିନ ରହି ପୁର୍ନବାର ଅଜାଆଜ୍ଞଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଆଲୋକ ଉଚ୍ଚ ଅଭିଳାଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁବକ । ତା' ବାପା ମଧ୍ୟ ଅତି ଭଦ୍ରଲୋକ ତଥା ବିବେକବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି । ସେ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କାମନା ହିଁ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଆଲୋକକୁ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ କରି ସ୍ୱୟଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ନିମିତ୍ତ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପକୁ ଅଣଦେଖା କରି ନାହାନ୍ତି । ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଆଲୋକ ଜଣ୍ଠାତ ନଗରୀରେ ସରକାରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରୁ (+୩) ଯୁକ୍ତ ତିନି (ସମ୍ମାନ)ରେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ପାଶ୍ କଲା । ଆଲୋକର ବନ୍ଧୁମାନେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ । କିଏ ତାଙ୍କର ଜଞ୍ଜନିୟର ଅବା ଉଚ୍ଚ ବେତନଭୋଗୀ କର୍ମଚାରୀ ହେବେ । ଆଉ କିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀ ହୋଇ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରି ଭବିଷ୍ୟତକୁ ରଙ୍ଗୀନ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବେ । ଟଙ୍କା କଉଡ଼ିର ଦୁନିଆରେ ସଭିଏଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପଛରେ ଦୌଡ଼ୁଥିବା ସମୟରେ ଆଲୋକର ଚିନ୍ତା ଚେତନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ସେ ତଥାକଥିତ ଅଭ୍ୟାସଗତ ସରକାରୀ ଚାକିରିଆ ଅବା ବେପାରୀ ହେବାର ଚିନ୍ତାରୁ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ତଥା ସମ୍ମାନଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲା । ବ୍ୟସ୍ତତାଭରା ସଂସାରରେ ସଭିଏଁ ସ-ସାଁ ହୋଇ କେବଳ ସାତ ଚକ୍କୁଳାର ଚଉଦ ଟେଁ ଶବ୍ଦ ସହ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ଆଲୋକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମହତହେବା ସହ ଭବିଷ୍ୟତର କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ସେ ସମାଜରେ ଜନସାଧାରଣ ଜାଣିପାରୁ ନଥିବା ତଥା ଜନତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆଡୁଆରେ ଘଟିଯାଉଥିବା । ନୀତିହୀନ ଦୁର୍ନୀତିପୂର୍ଣ୍ଣ ସରକାର ଗଢ଼ିଥିବା ନେତା ଆଉ ସମାଜର ରକ୍ଷକ ହୋଇ ଭକ୍ଷକ ସାଜିଥିବା କିଛି ଅସାଧୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇବ । ଏଭଳି ବିଦ୍ରୋହର ଅଗ୍ନିତାପରେ ତା' ଭିତରର ରଙ୍ଗ ଗରମ ହୋଇଯାଏ । ସେ ଦିନେ ସ୍ଥିର କଲା ସାମ୍ବାଦିକତା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାଧ୍ୟମ । ତା'ର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ସେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ଓଡ଼ିଶା ଛାଡ଼ି ଦିଲ୍ଲୀର ନାମକରା ସାମ୍ବାଦିକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲାଭ କରିଥିବା ଏକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନାମ ଲେଖାଇବ । ତା'ର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବାପାଇଁ ବାପାଙ୍କର ଅନୁମତି ମାଗିଲା । ବାପା ଆଲୋକର ମହତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇ ଆଲୋକକୁ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଜରନାଲିଜିମ୍ରେ ପାଠପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । ଆର୍ଥୀକ ସହାୟତା ଆଉ ଦୃଢ଼ ମନୋବଳ ନେଇ ବାପା-ମାଁଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଆଲୋକ ସାମ୍ବାଦିକତା ପାଠରେ ମନୋନିବେଶ କଲା । ଉପଯୁକ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ସହ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ହିଁ ସଫଳତାର ଚାବିକାଠି । ଆଲୋକ ଭଲରେ ଭଲରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଶେଷକରି ଡିଗ୍ରୀ ଧରି ଓଡ଼ିଶା ଫେରି ଆସିଲା । ଦରୀଦ୍ର ରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା । ଏଠି ସବୁକିଛି ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନତାର ପଞ୍ଚଷଠି ବର୍ଷପରେ ମଧ୍ୟ ଜନଜୀବନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତୀ ଘଟିନାହିଁ । ବଡ଼ବଡ଼ ସହର ଦିଲ୍ଲୀ, ବମ୍ବେ ଅବା

କଳିକତା ନଗରୀରେ ସେ ସଂଘର୍ଷ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ନିଜ ଜନ୍ମଭୂମି ଓଡ଼ିଶାରେ ରହି ନିଜର ସାମ୍ବାଦିକତା ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ପ୍ରତିପାଦନ ନିମିତ୍ତ ସେ ଓଡ଼ିଶା ଫେରିଆସିଲା । ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରଚଳିତ ସାପ୍ତାହିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ସେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କଲା । ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମର ମହାମଞ୍ଚରେ । ଗୋଟିଏ ନିପଟ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅବସ୍ଥିତ । ସେଠାରେ ସେ ସତ୍ୟର ସାମ୍ନା କରିବାପାଇଁ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ କଲା । ତଥା ମନରେ ଥିଲା ଅସୀମ ସାହାସ ଓ ଦୁର୍ନୀତି ବିରୋଧରେ ଲଢ଼ି ଜୟ କରିବାର ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି । ନିର୍ଭୀକ ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନ ମୂଳକ ରିପୋର୍ଟିଂ କରି ସେଠାରେ ସେ ମଦମାଫିଆ ଆଉ ନିଶା ବେପାରୀଙ୍କର କଟେ ପୁଅ ବାର କରିଦେଇ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ନିଦ ହଜାଇ ଦେଇଥିଲା । ସେହି ଜିଲ୍ଲାର କିଛି ପ୍ରଶାସନରେ ଥିବା ଅସାଧୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କର ନକଲ ସାର୍ବିଫିକେଟ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଚାକିରି ଯୋଗାଣର ପର୍ଦ୍ଦାଫାସ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲା । ନିଶା ବେପାରୀ ଆଉ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ମଧ୍ୟରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା ଅସାଧୁ ମେଣ୍ଟ ବିଷୟରେ ସେ ନିର୍ଭୀକ ଭାବରେ ଖବରକାଗଜରେ ସମ୍ବାଦମାନ ପ୍ରକାଶ କଲା । ଆଲୋକ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ଅସାଧୁକାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ମଦମାଫିଆଙ୍କ ପୋଲିସ ସହ ମଧୁଚନ୍ଦ୍ରିକା ବିଷୟରେ ଖବରମାନ ପ୍ରକାଶ କଲା । ତା'ର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ସେ ପହଞ୍ଚିବାପାଇଁ ନିର୍ଭୀକ ତଥା ସାହସୀ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଫଳରେ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ଆକ୍ରୋଶ ରଖି ଦିନେ ରାତିଅଧୁଆ ଆଲୋକ ରହୁଥିବା ଘରେ ଚଢ଼ାଉ କଲା । ସେଦିନ ଆଲୋକ ରହୁଥିବା ବସାଘରକୁ ଆଲୋକର ବାପା ଓ ମାଁ ଆସିଥିଲେ । ପୋଲିସର ବର୍ବୋରଟିର ଆକ୍ରମଣ ତା' ସହ ଘରର ସବୁ ଆସବାବପତ୍ର ଫିଙ୍ଗା ଫୁଟୁଡ଼ା ସହ ବୟସ୍କ ବାପା ମାଁଙ୍କ ଉପରେ ଶାରୀରିକ ଆକ୍ରମଣ ମଧ୍ୟ ପୋଲିସ କଲା । ଏହାର ପ୍ରତିବାଦ ଆଲୋକ କରିଥିଲା ସତ କିନ୍ତୁ ପୋଲିସକୁ ତା'ର ଜୁଲୁମରୁ ପଥରୁଧତ କରିବାରେ ଅସଫଳ ହେଲା । ପୋଲିସ ବିନା ସର୍ବ ଝିରେଣ୍ଡରେ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପଛରେ ପୋଲିସର ପ୍ରତିଶୋଧ ପରାୟଣ ମନବୃତ୍ତି ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା ।

ଏସବୁ ଘଟଣା ପ୍ରାୟ ତିନି ଘଣ୍ଟାକାଳ ଘଟିଗଲା ଆଲୋକର ବସାଘରେ । ଆଲୋକ ତା' ପରଦିନ ସକାଳ ହେବାପରେ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ ଏ.ସ.ଡ଼ି.ପି.ଓଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାଇଲା । ଏ.ସ.ଡ଼ି.ପି.ଓ ଓଲଟି କହିଲେ ଆଗ ଥାନା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଜଣାଅ । ଆଲୋକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଯେଉଁ ଥାନା ଅଧିକାରୀ ଏ କଥାର ମୂଳ କାରଣ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ କ'ଣ ଅବା ଲାଭ ହେବ । ଏସ.ଡ଼ି.ପି.ଓ.ଙ୍କ ଦପ୍ତରରେ ସିଧା ଯାଇ ହାଜର ହୋଇ ସେ ସମସ୍ତ ଅନ୍ୟାୟ ଓ ତା'ର ପରିଶ୍ରମ ବିଷୟରେ ଏ.ସ.ଡ଼ି.ପି.ଓଙ୍କୁ ଜଣାଇବାରେ ଏସଡ଼ିପିଓ ଓଲଟି କହିଲେ କାହିଁକି କଙ୍କଡ଼ାବିଛା ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ସାପ ଗର୍ଭରେ ହାତ ପୁରାଉଥିଲ । ପରିଶ୍ରମ ତୁମେ ଭୋଗିବ ନାହିଁ ତ ଆଉ କିଏ ଭୋଗିବ । ତୁମେ ସାନପିଲା ନୁହଁ ଯାଅ ଥାନା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ

ଦେଖାକରି ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ମୁଣ୍ଡିଆମାରି କ୍ଷମା ମାଗିନିଅ । ଯଦି ଏଭଳି ନ କରି ଅଧିକ ନାମ କମାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ସବୁକଥା ସମ୍ଭାବପତ୍ରରେ ବାହାର କରି ମଦମାଫିଆ ଆଉ ଜାଲ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ର୍ୟାକେଟର ଖବର ସହ ଫଟୋ ମଧ୍ୟ ଛାପିଦିଅ କିନ୍ତୁ ସାଧୁ ସାବଧାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ସାଂଘାତିକ ପରିଣାମ ପାଇଁ ତୁମେ ହିଁ ଦାୟୀ ରହିବ । ଯଦି ଜୀବନ ଚାଲିଯାଏ ତେବେ ଯାଇ ବୁଝିବ ?

ସୁଶାନ୍ତ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରିଲା ଏଠି ନ୍ୟାୟ ମିଳିବା ଅସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ସେ ମାନବାଧିକାର କମିଶନଙ୍କ ନିକଟରେ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ବିରୋଧରେ ପିଟିସନ୍ ଦାଖଲ କଲା । ଜଣେ ବସନ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ସହାୟତା ତଥା ପରାମର୍ଶ ନେଇ ଆଲୋକ ପୁଲିସ ଡିଜିଟାଲ ଦେଖାକରି ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସ ବିରୋଧରେ ଲିଖିତ ଭାବରେ ଜଣାଇଲା । ଏପଟେ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥାନୀୟ ପୋଲିସର ପ୍ରତିଶୋଧର ବହିଁ ଲେଲିଆନ୍ ଶିଖା ଧରି ପ୍ରତ୍ୟେକାଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଅନେକ ମାମଲାର ମିଛ କାହାଣୀ ଗଢ଼ି ତା' ନାମରେ ଝାରେଷ୍ଟ ଜାରି କରି ଆଲୋକକୁ ପୁଲିସ ଗିରଫ କରି ଜେଲ୍ ପଠାଇଦେଲା । ନାରିହ ଆଲୋକକୁ ଧରିବାପରେ ପୋଲିସ ଯେତିକି ପରିଶ୍ରମ କଲା ପ୍ରକୃତ ଅପରାଧମାନଙ୍କୁ ଧରିବାପାଇଁ ପୋଲିସର କୌଣସି ତତ୍ପରତା ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା । ପୁଲିସ ନିଶାବେପାରୀଙ୍କର ଏକେଷ୍ଟ ସାଜିବା, ଜାଲ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକୃତ ମେଧାବା ଛାତ୍ରର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେବା ସହ ଅଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ଚାକିରିରେ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ଇତ୍ୟାଦି ଯଦିଓ ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସରେ ପ୍ରଥମ ନୁହଁ କିନ୍ତୁ ଆଲୋକର ଅନ୍ୟାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଂଗ୍ରାମ ଜଣେ ସଜ୍ଜୋଟ ନିଷ୍ଠାପର ସାମ୍ବାଦିକର ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମର ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ତଥା ପ୍ରାତ ସ୍ମରଣୀୟ ପୁରୁଷର ନିର୍ଭୀକ କାର୍ଯ୍ୟ । ଆଜିର ନୂତନ ପିଢ଼ି ଯେଉଁମାନେ ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୀପ୍ତି ମନ୍ତ୍ର ଆଲୋକ ତଥା ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ।

ଚିନ୍ତା ! ରେବତୀର କୋହ

କାତଉଳି ସ୍ବଳ୍ପ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସନ୍ତୋଷର ବ୍ୟକ୍ତତ୍ବ । ସନ୍ତୋଷ ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତାସ୍ବ ସଂସ୍କାର ଆସିଷାଷ୍ଟ୍ୟ ମ୍ୟାନେଜର ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲାଉଥିବା ସମୟରେ “ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର” ରେ ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଖି “ରେବତୀ” ଆବେଦନ କରିଥିଲା । “ଅଫିସ ଆସିଷାଷ୍ଟ୍ୟ” ଚାକିରିରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ସନ୍ତୋଷ ଇଚ୍ଛୁରଭିତ୍ତ କରି “ରେବତୀ” କୁ ଚାକିରିରେ ରଖେଇ ଦେଇଥିଲା ।

ସୁତଳ, ସୁନ୍ଦର ଯୁବକ “ସନ୍ତୋଷ” ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଅଫିସ୍ କାମରେ “ରେବତୀ”କୁ ସାହାଯ୍ୟ, ସହଯୋଗ କଲା । ଏପରିକି ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଆସିଥିବା “ରେବତୀ”କୁ ତା’ର ଭଡ଼ାଘରକୁ ନେଇ ଛାଡ଼ିବା କାମମଧ୍ୟ କରିଦେଇଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଘରମାଲିକ ଘର ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ରେବତୀକୁ କହିଲେ ସନ୍ତୋଷ ରେବତୀକୁ ନିର୍ଭୟଦାତା ରୂପେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନୂଆ ଘରଟିଏ ସହରରେ ଖୋଜିଦେଇ ରହିବାର ସୁବିଧା କରିଦେଇଛି ।

ଯୌବନର ପ୍ରଥମ ପାହାଚରେ ବାପା ମା’ ତଥା ପରିବାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଏକାକୀ ସହରରେ ରହୁଥିବା ରେବତୀକୁ ଏତେ ଭଲଲାଗିଲା ଯେ, ମନେ ମନେ ରେବତୀ ସନ୍ତୋଷର ବ୍ୟକ୍ତତ୍ବ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇଥିଲା । ସମୟର ସୁଅ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବହିଚାଲିଲା । ଠିକ୍ ଝରଣାପାଣିର ସୁଅଭଳି ରେବତୀର ପ୍ରେମ ଶେଷରେ ପ୍ରେମ ବିବାହରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ ସନ୍ତୋଷର ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

ଅବିବାହିତ ସନ୍ତୋଷ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟରେ ଭଳି ପଡ଼ିଥିଲା କାମିନୀ ରେବତୀର ଯୌବନଦୀପ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟମୟୀ ରୂପ ଉପରେ । ନିଆଁ ପାଖରେ ଘିଅ ରହିଲେ ଯାହାହୁଏ । ଘିଅ ତରଳିବତ ନିଶ୍ଚୟ ।

ତା’ପରେ ଆମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହିନ୍ଦୁରାତି ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ବୈଦିକ ରୀତିରେ ବିବାହ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣକରି କନ୍ୟାଦାନର ମହାପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଚ୍ଚନ କରିଥାନ୍ତୁ ।

ବାପା-ମା’ଙ୍କୁ ଏଭଳି ଚିନ୍ତାଧାରାରୁ ରେବତୀ ସମ୍ମାନ କରି ଦିନେ ଗାଁରେ ବାପା-ମା’ଙ୍କୁ ରୋକ୍ତୋକ୍ତ ଶୁଣାଇଦେଲା ଦେଖ-ତୁମ ଚିନ୍ତାଧାରା କେଉଁ ମାନ୍ୟତା ଅମଳର ଚିନ୍ତାଧାରା ପରି । ମୁଁ ଆଜନ୍ ବିଷୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ । ସାବାଳିକା ହେବାପରେ ନିଜ ମନପସନ୍ଦର ଯେ କୌଣସି ପାତ୍ରକୁ ବାହାହେବାର କୌଣସି ବାଧା ନାହିଁ ତା’ଛଡ଼ା ମୁଁ ତ ମୋ ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ନେଇ ଘରସଂସାର କରି ରହିବି । ମୋ ଭବିଷ୍ୟତ କ’ଣ ହେବ ତା’ର ବିଚାର କରିବାର

ବୟସ ମୋର ହୋଇଯାଇଛି । ମୁଁ କୋର୍ଟ ମ୍ୟାରେଜ କରିଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅଦାଲତ, ଆଇନ୍, ପିତାମାତା ତଥା ସମାଜର କେହିହେଲେ ମୋତେ ରୋକ୍ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ପରିଣତ ବୟସରେ ଉପନୀତ ବାପା-ମା' ନିର୍ବାକ ହୋଇ ରେବତୀର କଥାଶୁଣି ଚୁପ୍‌କରି ଗାଁ ଘରର ଚାରିକାନ୍ଥ ଭିତରେ ରହି ଘରକାନ୍ଥରେ ଟଙ୍କା ହୋଇଥିବା ଜଗନ୍ନାଥ ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କର ଫୋଟକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ । ରେବତୀ ଘରର ଏକମାତ୍ର ଝିଅ ନୁହଁ, ରେବତୀ ପରେ ଆହୁରି ଦୁଇପୁଅ ଓ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏକଥା ଜାଣିଲେ ମନେ ମନେ କ'ଣ ଭାବିବେ ।

ପରିବାରର ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏ ଘଟଣା'ର କୁପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଭାବି ବାପା ମା' କହିବା ପୂର୍ବରୁ ରେବତୀ ଚଢ଼ାଗଲାରେ ରୋକ୍ ଠୋକ୍ ଶୁଣାଇ ଦେଲା । ମୋର ଆଉ ଏ ଘରକୁ ଆସିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ମୋର ଆଉ ତୁମମାନଙ୍କ ସହ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

ତା'ପରଦିନ ବଡ଼ି ଭୋରରୁ ବିଛଣାଛାଡ଼ି ରେବତୀ ସିଧା ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ବସଷାଣ୍ଡକୁ ଆସି ନିଜେ ଚାକିରି କରୁଥିବା ସହରକୁ ଫେରିଆସିଲା । ସତ୍ୟୋଷ ସହ ରେବତୀର ବୈବାହିକ ଜୀବନ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଗଢ଼ିଚାଲିଲା । ବିବାହର ବର୍ଷେପରେ କୋଳମାଣ୍ଡନ କଲା ଜନ୍ୟାସତାନଟିଏ । ରେବତୀ ସତ୍ୟୋଷ ସହରର ବର୍ଗାକାର କ୍ଷେତ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚରଣ କରିସାରି ଥିଲେ ।

ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡ ସଂସ୍ଥା ସହରର ବର୍ଗାକାର କ୍ଷେତ୍ର ପରିସୀମା ଡେଇଁ ରାଜ୍ୟସାରା ନିଜର ଜାଲବିଛାଇ ଚାଲିଥିଲା । ସତ୍ୟୋଷର ଆଡ଼ୁସତ୍ୟୋଷ କେବଳ ଟଙ୍କାର ମାୟାଜାଲରେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦି ହୋଇରହିଗଲା । ଅଣନିଃଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ସତ୍ୟୋଷ ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡ ସଂସ୍ଥା ମାଧ୍ୟମରେ କିଭଳି ରାତାରାତି ଧନୀହେବ ଆଉ ସଂସ୍ଥାକୁ କିଭଳି ଶାଖରତାର ଶୀର୍ଷଦେଶରେ ପହଞ୍ଚାଇବ ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ବେନିୟମ ଅନିତୀ ଦୁର୍ଦ୍ଦିତିକୁ ଆପଣାର ନୀତି କରିଦେଲା ।

ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ଆସିଲା ଯେ, ସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ହଇଚକ ସୃଷ୍ଟିହେଲା । ଟଙ୍କା ହରାଇଲେ ନିରାହ ସାଧାରଣ ସଞ୍ଜୟକାରୀ ଜନତା । କୁଡ଼ କୁଡ଼ ଆଭିଯୋଗ ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦାହେଲା । ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଆନାମାନଙ୍କରେ ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡ କେଳେଙ୍କାରୀର ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. । ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଚାପ ପକାଇଲେ । ସରକାର ଦୋହଲିଯିବାର ଭୟସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ସରକାର ସମସ୍ତ ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡ ସଂସ୍ଥାକୁ ବନ୍ଦ କରି ସଂସ୍ଥାସହ ଜଡ଼ିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଟଙ୍କା ଫେରାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ ।

ସନ୍ତୋଷ ଆସିଷାନ୍ତ ମ୍ୟାନେଜର, ଏଣୁ ଟଙ୍କା ଆଦାୟରେ ଚିତ୍ତଫୁଟ୍ଟସଂସ୍ଥାକୁ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଛି । ଚିତ୍ତଫୁଟ୍ଟ ଅର୍ଥସରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଲା । ମାଲିକ ଫେରାର ହେବାର ଏକମାସ ପୁରିଗଲାଣି । ଟଙ୍କାଖଟାଇଥିବା ସାଧାରଣ ଜନତା ନିଜର ମୂଳଟଙ୍କା କିପରି ଫେରିପାଇବ ସେଥିଯୋଗୁଁ ଆସି ସନ୍ତୋଷର ଗଳାଧରିଲେ ।

ଏବେ ଆଉ ଆଗଭଳି ସନ୍ତୋଷ ନାହିଁ । ସେ କଥା କଥାରେ ନିଜର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ରେବତୀ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛି । ଯା' ତୋ' ବାପଘରକୁ ଯାଇ ତୋର ଭଉଣୀମାନେ ଏତେ ରୋଜଗାରକ୍ଷମ ହେଲେଣି । ବାପା ମା'ଙ୍କର ତ ଜମିବାଡ଼ି ସବୁଅଛି । ତୋ ବାପା ଫେନସନ ଟଙ୍କା ପାଉଛନ୍ତି । ତୁ ବାହା ହେଲାବେଳେ ତୋ ବାପା ମା' କିଛି ବି ଯୌତୁକ ଦେଇନଥିଲେ । ଏବେ ସୁଧମୂଳ ସବୁମିଶି ପାଖାପାଖି ୨୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ହେବ । ସବୁଟଙ୍କା ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଧରିଆସ ।

ଏ କଥାରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ରେବତୀ ଭୀଷଣ ମାଡ଼ ଖାଇଲା । ସନ୍ତୋଷଠାରୁ ଘରେ ରହିବା ରେବତୀ ପାଇଁ ଦୁର୍ଭବସହ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ଯେମିତି ଦିନପର ଦିନ ଗଡ଼ିଚାଲିଲା । ଆଷାଢ଼ମାସର ବର୍ଷା ଶ୍ରାବଣମାସରେ ଭୟଙ୍କର ବନ୍ୟାର ରୂପନେଲାଭଳି ସନ୍ତୋଷର ଅସନ୍ତୋଷ ମଧ୍ୟ ଭୟଙ୍କର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବିଗତଦିନର ପ୍ରେମିକ ପ୍ରବଚ ସ୍ବାମୀ ମୃତ୍ୟୁରୂପକ ଭୟର ସମ୍ରାଟ ଯମ ପାଲଟିଯିବାକୁ ବସିଲା । ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସାଙ୍ଗକୁ ମାନସିକ ଓ ଶାରୀରିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ପାରଦ ଜରହେଲେ ଅର୍ମୋମିଟର ବଢ଼ିବାଭଳି ବଢ଼ିବଢ଼ି ଚାଲିଲା ।

ଶେଷରେ ଅନ୍ୟଭପାୟ ନପାଇ ଯେଉଁ ସହରରେ ଚାକିରି କରି ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ରେବତୀ ସୁଖରେ ସଂସାର କରିବ ବୋଲି ବାପା ମା' ପରିବାର ଛାଡ଼ି ସଂପର୍କତୁଟାଇ ଆସିଥିଲା ସେ ସହର ଛାଡ଼ିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଯିବ ତ, କେଉଁଠି ଠିକଣାକୁ ଯିବ ଆଶ୍ରୟ ନେବାପାଇଁ । ଯେଉଁଠିକି ଗଲେ ସେ ହୁଏତ ଆଶ୍ରୟ ଟିକକ ପାଇଥାନ୍ତା । ସେଠି କ'ଣ ତା ବାପା ମା'ଙ୍କୁତ ସେ ପରକରି ସାରିଛି । ସାଙ୍ଗରେ ସାନଝିଅଟିଏ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତାକୁ ଚାରିଆଡ଼େ ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଗଲା ।

ଏବେ ସେ ଦ୍ଵାରସ୍ଥ ହେଉଛି ଓକିଲଙ୍କର ଘରଆଗରେ ସହରଛାଡ଼ି ରାଜଧାନୀର ରସୁଲଗଡ଼ ଅଞ୍ଚଳ ଜଣେ ସଂପର୍କୀୟଙ୍କ ଘରେ ରହି ମହିଳାଧାନା କୋର୍ଟ କଚେରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର ଜୀବନ ମଙ୍ଗଳ ସଠିକ୍ ରାସ୍ତାରେ ଚଳାଇବାର ଚେଷ୍ଟା । ରାଜଧାନୀର ସଠିକ୍ ଠିକଣା ଯଦି କିଏ ଜାଣେ ତେବେ ତା' ସ୍ବାମୀ ସନ୍ତୋଷ ହୁଏତ ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଯିବ । ମାରିବାକୁ ଧମକ

ଦେଉଛି ସନ୍ତୋଷ ! ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ସମାଜରେ ବଞ୍ଚିବାର କଳା ଶିକ୍ଷା ନକରି ସେ ମଞ୍ଚବଡ଼ ଭୁଲ କରିଛି ବୋଲି ସବୁବେଳେ ପଶ୍ଚାତାପର ଅନଳରେ ଦଗଧୁଭୂତ ହେଉଛି ।

ଏବେ ରେବତୀ ରସୁଲଗଡ଼ର କେଉଁଠାଳିରେ କାହାଘରେ ରହୁଛି ସେ କଥା କେବଳ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣେ । ସୁବିଧା ଦେଖି ସେ କୋର୍ଟଯାଇ ଓକିଲଙ୍କ ପରାମର୍ଶସହ କେସ୍‌କରି ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ କରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର ମଧ୍ୟ କରିସାରିଲେଣି ।

ନିଜର ଜୀବନରକ୍ଷା ପାଇଁ କାଲି ରବିବାର ମହିଳାଥାନା ଦ୍ଵାରସ୍ଥୁହେବା ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ଵରର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓକିଲଙ୍କୁ ଫୋନଯୋଗେ ଯୋଗାଯୋଗ କରିସାରିଛି । ଦେଖାଯାଉ ସେ ନ୍ୟାୟ ପାଇବ ନା ଅତୀତର ବାପା ମା'ଙ୍କ କଥାକୁ ଅସମ୍ମାନ କରିଥିବାରୁ ନ୍ୟାୟରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବ ।

ତା'ତ କେବଳ ସମୟ ହିଁ କହିବ ।

ମରିଚିକା...

ନିଜର ଅଧବସାୟ, ନିଷ୍ଠା ଆଉ ନିରନ୍ତର ପରିଶ୍ରମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଅବିନାଶ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ ପରୀକ୍ଷାରେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ପାଶ୍ କଲା । ବାପା ଥିଲେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର ଅଧିନସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀ । ସଚୋଟତା ଆଉ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ପାଇଁ ସେ ସହରରେ ଜଣେ ବେଶ୍ ସମ୍ମାନସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ବାପାଙ୍କ ଗୁଣସୂତ୍ରକୁ ଆଧାର କରି ବାପାଙ୍କର ପରାମର୍ଶକୁ ମାନି ଅବିନାଶ ଘରର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାପାଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବା ସହ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ଉପଯୁକ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥିଲା । ସମୟର ସ୍ରୋତ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲିବା ସମୟରେ ଅବିନାଶ ନିଜର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ବିଜ୍ଞାନରେ ସ୍ନାତକ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଶ୍ କଲା । ଘରେ ସବା ସାନ ପୁଅ ଅବିନାଶ ସେ ପାଠପଢ଼ିବା ସମୟରେ ବାପାଙ୍କର ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଆଉ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ବେଶ୍ ସୁଯୋଗ ଥିଲେ କି'ଣ ହେବ ? ବିଧିର ବିଧାନ ଆଗରେ ସବୁକିଛି ଘଟିବ ସେ । ବାପା ରିଟାୟାର୍ଡ କଲେ, ଅବିନାଶର ସାନ ଦୁଇଭାଇଭଉଣୀ ସେତେ ବେଳକୁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନରତ । ରାଜଧାନୀରେ ନିଜର ବାସଗୃହଟିଏ ନଥିଲା ଅବିନାଶ ବାପାଙ୍କର । ତେଣୁ ସେ ଅବିନାଶକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲେ ଚାକିରି ଅନ୍ୱେଷଣ କର । ନିଜର ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମୋର ବୋଉକୁ ହାଲୁକା କର । ଅବିନାଶ ଜାଣିଛି ଆଜିର ପ୍ରତିଯୋଗିତାମୂଳକ ପରୀକ୍ଷାରେ ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ୍, ରେଲୱେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସରକାରୀ ଚାକିରିର ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ୱାକାର ଏଭଳି ବଳବତର କରିଅଛନ୍ତି ଯେ, ତା' ଭଳି ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ପିଲାଙ୍କ ପାଲି କେବଳ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ହେଲା ବୋଲି ବିଚାରରେ ପଡ଼ିବ । ତଥାପି ନିରାଶ ନ ହୋଇ ସେ ଚାକିରିପାଇଁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପରୀକ୍ଷାରେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲା । ବାପା ରିଟାୟାର୍ଡ଼ମେଣ୍ଟ ପରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ନୂଆପଲ୍ଲୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟିଏ ଡିନିଗୁରୁର ଜମି କିଣି ସେଠାରେ ଦୁଇବଖିରା ଘର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପାଇଥିବା ଜି.ପି.ଏଚ୍. ଟଙ୍କା ଆଉ ସମସ୍ତ ସଞ୍ଚୟକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଦେଲେ । ଅଭିନାଶ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଏଲ୍.ଏଲ୍.ବି. କୋର୍ସରେ ନାମଲେଖାଇ ସାକ୍ଷ୍ୟ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନିଜକୁ ଆଇନ୍ ଅଧ୍ୟୟନରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିଲା । ଗୋଟିଏ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଆଇନ ପାଠ ଆଉ ଦିନସାରା ପ୍ରତିଯୋଗୀମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ନିମଗ୍ନ ହେଲା ଅବିନାଶ । ସମସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟତା ତଥା ପ୍ରତିଭା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା ଉଚ୍ଚଜାତିର ହୋଇ ସେ ଚାକିରି ପାଇବାରୁ ସଞ୍ଚିତ ହେଉଛି । ତା' ଠାରୁ ଅଳ୍ପ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର କେବଳ ଜାତିଗତ ସାର୍ବିଙ୍ଗ୍‌କେବ୍ ବଳରେ ଯାଇ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଅବସ୍ଥାପିତ

ହେଲାଣି । ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା ଯଦି ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ କେବଳ ଚାକିରି ପାଇଁ ଆଶା ରଖି ସେ ଦୌଡ଼ିବ ତେବେ ତାହା ମରିଚିକା ପଛରେ ଧାଇଁବା ଭଳି ହେବ । ଏଣୁ ସେ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମୟ ଆଇନ ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ନିଜକୁ ଜଣେ ଆଇନଜିବୀ କରି ଗଢ଼ି ଡୋଳିବା ନିମିତ୍ତ ଉତ୍ସର୍ଗକୃତ ମନୋଭାବ ନେଇ ନିଷ୍ଠାର ସହ ଆଇନରେ ସ୍ନାତକ ହୋଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଇନ୍ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ପାଶ୍ କଲା । ବାପାଙ୍କର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ତଥା ପରାମର୍ଶହେଲେ ତୁ ଆଉ ବିଗତ ଦିନର କଥା ଭୁଲି ନୂତନ ଜୀବନର ଆୟ ଆରମ୍ଭ କର । ନିଜକୁ ଆଇନଜିବୀ ତଥା ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ରୂପେ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ହେଲେ ରାଜ୍ୟ ବାର କାଉନ୍ସିଲର ସଦସ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ଟଙ୍କା ନେଇ ନିଜକୁ ଓଡ଼ିଶା ଷ୍ଟେଟ୍ ବାର କାଉନ୍ସିଲ, କଟକରେ ନିଜ ନାମକୁ ପଞ୍ଜିକୃତ କଲା । ଖାଲି ସେତିକିରେ କାମ ସରିଯାଏ ନାହିଁ । ନିଜକୁ କୋର୍ଟ ଯାଇ କୌଣସି ବରିଷ୍ଠ ଆଇନଜିବୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆଇନ୍ ପେଶାର ତାଲିମ୍ ନେବାକୁ ହେବ । ଅବିନାଶର ବାପା ଜଣେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଘରେ କେହି ହେଲେ ଏ ଆଇନ୍ ପେଶାରେ ନାହାଁନ୍ତି ଏଣୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେ ନୂଆପଲ୍ଲୀ ଠାରେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଇନଜିବୀଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ପ୍ରଥମେ ଜୁନିଅର ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତ୍ରିତଳ ପ୍ରାସାଦ ସାଙ୍ଗକୁ ଘରର ପୋଟିକ ଆଗରେ ସୁନ୍ଦର ସବୁଜଘାସର ଗାଳିଚା । ଘର ଆଗରେ ଡୋଉରମ୍ୟାନ କୁକୁର ଆଉ ଗେଟ ପାଖରେ ଛୋଟ କିଓସ୍କରେ ଡ୍ରାବ୍ ମ୍ୟାନ । ଡ୍ରାବ୍ ମ୍ୟାନର ପୋଷାକ ବେଶ୍ ଚକଚକ ଆଉ ମସୃଣ । ଡୋଉରମ୍ୟାନ କୁକୁରର ଉଚ୍ଚତା ଅବିନାଶର ଉଚ୍ଚତାର ପ୍ରାୟ ଅଧା । ପ୍ରଥମଦିନ ନିୟାମିତ୍ତାବଳୀ ଚ୍ୟାମ୍ବରରେ ଯେତେବେଳେ ପାଦ ଆପିଲା । ଅବିନାଶ ଦେଖିଲା ଚ୍ୟାମ୍ବରରେ ଲାଗିଥିବା ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ସ୍କିର୍ ଏ.ସି ଆଉ ଝରକାର ପର୍ଦ୍ଦା ସବୁ ପବନର ମୃଦୁ ଗୁଞ୍ଜରଣରେ ଅବିନାଶକୁ ଡାହାଣ୍ୟ କରିବାର ହିସସ-ସି-ସି ଶବ୍ଦ । ପ୍ରାସାଦର ପୋଟିକ ତଳେ ମରସିଡ଼ସ ବେଞ୍ଚରେ ଗୋଟିଏ ଦାମାକାର ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ସିତାରାମ୍ ଅଗ୍ରଝିଲା ସହରର ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ଦାମୀ ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟ । ସିଭିଲ୍ କେଶ୍ କରିବାରେ ସେ ସିଂହସ୍ତ । ଜଣେ ହିତାଙ୍କାକ୍ଷୀ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହାୟତାରେ ସେ ଜୁନିୟରରୂପେ କାମକରି ଆଇନ୍ ପେଶାକୁ ବୃତ୍ତି କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅବିନାଶ ଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଗ୍ରଝିଲା ବାବୁଙ୍କ ଚ୍ୟାମ୍ବରକୁ ସତ କିନ୍ତୁ ଅଗ୍ରଝିଲା ବାବୁଙ୍କର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଚ୍ୟାମ୍ବର ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଉଚ୍ଚ ତ୍ରିତଳ ପ୍ରାସାଦର ରୂପରଙ୍ଗ ଦେଖି ଅବିନାଶର ମନ ମଧ୍ୟରେ ଭବିଷ୍ୟତର ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ମନଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା । ସେ ମଧ୍ୟ ମତୁଆଲା ଆଉ ବିଭୋର ହେଲା ସେଭଳି ନାମାଦାମୀ ଓକିଲଟିଏ ହେବା ସ୍ୱପ୍ନରେ । ତା' ସ୍ୱପ୍ନରେ ରଙ୍ଗ ବୋଲିବାକୁ ଆଉ କେତେ ଜଣ ବନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟ ଆଗଭର ହୋଇ ଆସିଲେ । କେତେବେଳେ କେମିତି ଦେଖାହେଲେ ଅବିନାଶକୁ ପରାରିନ୍ତି

କ'ଣ ଅବିନାଶ କେମିତି ଚାଲିଛି ତୋର ଓକିଲାତି ପେଷା ? ହଁ ତୁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓକିଲ ଅଗ୍ରଫାଲା ବାବୁଙ୍କ ଜୁନିୟର, ତୋର ପଥ ପରିଷ୍କାର ତୁ ତ ଜଣେ ଧନୀ ଓକିଲ ହେବୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ । ଅବିନାଶ କିନ୍ତୁ ଜାଣିଥିଲା ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟଟି କ'ଣ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଚ୍ୟାମରରେ କିଛି କିଛି ଶିଖିଥିବ ସତ କିନ୍ତୁ ପାରିଶ୍ରମିକ ମିଳିଲା ବେଳକୁ ସିଂହଭାଗଟି ଚାଲିଯାଏ ସିନିୟର ଅଗ୍ରଫାଲାବାବୁଙ୍କ ପକେଟକୁ ନିଜର ମଟର ସାଇକେଲରେ ତେଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ମିଳେ ନାହିଁ । ଦିନସାରା ଚ୍ୟାମରର ପିଟିସନ୍ ଡ୍ରାଫ୍ଟିଂ କିମ୍ବା କୋର୍ଟରେ ହାଜିରା ଦେବା ସାଙ୍ଗକୁ ନୋଟିସ୍ ସର୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସିନିୟର ଆଡ଼ଭୋକେଟମାନେ ଜୁନିୟର ଆଡ଼ଭୋକେଟମାନଙ୍କୁ ଲଗାଇ କାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରିଥାନ୍ତି । ପକେଟ ଗରମହୁଏ ସିନିୟର ଆଡ଼ଭୋକେଟ ମାନଙ୍କର ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଆଠବର୍ଷ ଅତୀତ ହୋଇ ଗଲାଣି ଅବିନାଶର ଓକିଲାତି କ୍ୟାରିୟରରେ । ଅଗ୍ରଫାଲାବାବୁଙ୍କ ଚ୍ୟାମର ଛାଡ଼ି ଦୁଇବର୍ଷ ସହିଦନଗରର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଡ଼ଭୋକେଟଙ୍କ ଚ୍ୟାମରରେ ଦୁଇବର୍ଷ ରହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ସମୟରେ ଭୋଗକଲା ଅବିନାଶ । ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ଦିନେ ସେ ଦୁଃଖସୁଖ ହେବା ସମୟରେ ବାପାଙ୍କୁ ସବୁକଥା ଖୋଲି କହିବାପରେ ବାପା ଅବିନାଶକୁ ବହିଲେ ଦେଖ ପୁଅ, ଜୀବନର ଅନ୍ୟନାମ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତା' ଛଡ଼ା ତୁ ତ ଦଶବର୍ଷ ହେଲା କଚେରୀ ଯାଇ କିଛି ତ ଶିକ୍ଷା ପାଇ ସାରିବୁଣି । ଯାହା ଶିକ୍ଷାପାଇଲୁ ତାକୁ ଉପଯୋଗ କରି ନିଜେ ଆମ ଘରେ ଗୋଟିଏ ଚ୍ୟାମର କରି ଖୋଲ ଆଉ କଚେରୀ ଯିବା ଆସିବା କର ଦେଖୁରୁ ସବୁ ଠିକ୍ ହେଇଯିବ । ବାପାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ଦୁଇବର୍ଷରା ଘର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗରେ ଗୋଟିଏ ଚ୍ୟାମର କରି ଅବିନାଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜେ ସ୍ଵାଧୀନ ରୂପେ ଓକିଲାତି କରୁଛି । ଦିନେ ଶୀତ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅବିନାଶର ଚ୍ୟାମର ପାଖରେ ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ଦୁଇଧାଡ଼ି ଗଛ ଆଉ କେତୋଟି ଗେଣ୍ଡୁଫୁଲର କୁଣ୍ଡ । ସବୁଠି ସୁନ୍ଦର ସତେଜ ଫୁଲ ସାଙ୍ଗକୁ ମନମତାଣିଆ ମହକ । ଅବିନାଶ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳ ଆଠଟା ସୁଦ୍ଧା ନିତ୍ୟକର୍ମ ପୂଜାପାଠ ସାରି ଚ୍ୟାମରରେ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବସେ, ତା' ପରେ କୋର୍ଟ ଅଭିମୁଖେ ବାହାରେ ଏହି ଦୁଇଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଆଖିରୁଲେଇ ଆଣେ । ସେଦିନ ଆଡ଼ଭୋକେଟଙ୍କ ସମେତ ଦୁଇ ଗିରଫ ସମ୍ବାଦର ଶୀର୍ଷକ ପଢ଼ି ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ସମ୍ବାଦରେ ମନୋନିବେଶ କଲା । ସମ୍ବାଦର ସାରାଂଶ ଥିଲା । ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ରାଷ୍ଟ୍ରର ପ୍ରସସ୍ଥିକରଣ ନିମିତ୍ତ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଜମି ହରାଇଥିବା ପଚାଶଜଣ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ଜମିମାଲିକଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଦେବା ସମୟରେ ଓକିଲାତି ଅଭିଯୋଗରେ ଭିଜିଲାନ୍ସ ବରିଷ୍ଠ ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ସାତାରାମ ଅଗ୍ରଫାଲାକୁ ଗିରଫ କରିଛି । ଏଥିରେ ଆଡ଼ଭୋକେଟଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିଥିବା ତହସିଲ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ

ରେକର୍ଡ଼ କିପରି ଓ ଜଣେ ରାଜସ୍ୱ ନିରିକ୍ଷକ (ଆର.ଟି.) ମଧ୍ୟ ଗିରଫ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ସମୟରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ବାବଦକୁ ମିଳିଥିବା ଟଙ୍କା କମଥିବା ଦର୍ଶାଇ ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ଅଗ୍ରଫୁଲାବାରୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ । କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ପରିଶ ଜଣ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ଶ୍ରୀ ଅଗ୍ରଫୁଲା ପାଣ୍ଡବ ଅଫ ଆର୍ଟସ୍ କରି ନେଇଥିଲେ । ଜମିମାଲିକଙ୍କ ନିକଟକୁ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ସହ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ପଠାଯାଇଥିବା ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ । ଚଞ୍ଚଳତା ପୂର୍ବକ ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ପାଣ୍ଡବ ଅଫ ଆର୍ଟସ୍‌କୁ ବ୍ୟବହାର କରି ପଚାଶ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଜମି ହରାଇଥିବା ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଇ ନିଜେ ଆଡ଼ୁସାତ୍ କରିବା ସହ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କିଛି କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇ ଚାଲି ଯିବାକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଭିଜିଲାନ୍ସ ବିଭାଗ ଏ ସବୁ ପୁଞ୍ଜୀନୁପୁଞ୍ଜ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍‌ଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିଛି । ଅବିନାଶ କୋର୍ଟ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଏ ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ବାପାଙ୍କର କେତୋଟି ଉପଦେଶକୁ ମନେପକାଇ ଭାବିଲା ସେ ଯେମିତି ଅଛି ବେଶ୍ ଭଲରେ ଅଛି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ବଡ଼ଲୋକ ହେବା ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଦେଖୁନାହିଁ । ବାସ୍ତବତା ସହ ଖାପଖୁଆଇ ସତ ଉପାୟରେ କଷ୍ଟକରି ଯେଉଁ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରିବ ତାହାହିଁ ତା' ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସନ୍ତୋଷର ଗନ୍ତାଘର । ଅତି ଚାଲାକୀ କିମ୍ବା ବହୁତ ବଡ଼ଲୋକ ହେବାର ବୃଥା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ବାପା ତାକୁ ଉପଦେଶ ଛଳରେ ବାରମ୍ବାର ଚେତେଇ ଦେଇଥିଲେ । ଖବର କାଗଜଟିକୁ ଚ୍ୟାମ୍ବରର ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ହାତଘଷି ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ସ୍ମରଣକରି ଅବିନାଶ କୋର୍ଟ ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଗଲା । ଆକାଶରେ ସତ୍ୟର ସ୍ୱରୂପ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ବେଶୀ ତେଜସ୍ୱୀ ହୋଇ ପ୍ରଚୁର କିରଣ ବିକିରଣ କରୁ ନଥିଲେ । ରାଜଧାନୀର ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମୁନିସିପାଲିଟିରେ ଡକ୍ଟାବଧାନରେ ଫୁଟିଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛଗୁଡ଼ିକରେ ଯେତେ ପେଟୁ ପେଟୁ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ସବୁ ଫୁଟିଥିଲା ।

ପାପ ବନ୍ଦୀ ମହାପାପ

ଗୋକୁଳ ଦାସର ଦୁଃଖାଗ୍ୟର ଦୁଇଦୁଇଟି କାରଣ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ହେଲା ଖରାପ ଖରାପ ସାଙ୍ଗ ଆଉ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ତା'ର ମଦ୍ୟପାନ ଅଭ୍ୟାସ ତଥା ବଦଖର୍ଚ୍ଚ । ଅରେ ଏପରି ହେଲା ଲଗାମଛଡ଼ା ଭାବରେ ମଦଖାଇ ଓ ମାତାଲହୋଇ ପାଞ୍ଚଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ନଥିଲା ତଥା ନିଜର କର୍ମସ୍ଥଳକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରି ନଥିଲା । ନିଜର ଚାକିରି ଓ ପରିବାର କଥା ପୂରାପୂରି ଭୁଲିଯାଇ ପାଞ୍ଚଦିନ ଓ ପାଞ୍ଚରାତି ଧରି ଯେଉଁସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ସ୍ମୃତି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମନେ ପଡୁଛି । ଅନେକ ମାତାଲଙ୍କ ମୁହଁ, ମଦବୋତଲ ଏବଂ ସେହି ଲୋକ କଥା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କର ଚଳମଳ ପାଦ ଏବେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଛାଇଛାଇକା ଦେଖାଯାଉଛି ।

ପାଞ୍ଚଦିନ ତଳର କଥା ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ, ରାସ୍ତାର ବିଜୁଳି ଖୁଣ୍ଟରେ ଆଲୁଅ ଜଳି ସାରିବା ପରେ ସେ ଗୋଟିଏ କାମ ନେଇ ତା'ର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲା । ବନ୍ଧୁ ତାକୁ ଘରକୁ ଡାକିନେଇ ମଦଗ୍ଲାସଟିଏ ବଡ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ । ସେତକ ସରିବାପରେ ଲାଗି ଲାଗି ଆହୁରି ପାଞ୍ଚଗ୍ଲାସ ମଦ ସେ ଦେଇଥିଲେ, ସେତକ ସାରି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ମିଶି ଆଉ ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ସେ ବନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଆଦର ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ସହକାରେ ଘର ଭିତରକୁ ଡାକି ନେଇ ବିଦେଶୀ ମଦ ପରଶି ଦେଲେ । ବିଦେଶୀ ମଦ ପରେ ଆସିଲା ଦେଶୀ ମଦ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଗ୍ଲାସପରେ ଗ୍ଲାସ ଖାଲି ମଦପିଆ ଚାଲିଲା । ଏହାର ପରେ ଘଟଣାତଳ ଦରଭୁଲ୍ଲା ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମନେପଡ଼େ ଗୋକୁଳ ଦାସର । ମନେପଡ଼େ ଏକ ବିଦେଶିନୀ ନାରୀ କଣ୍ଠର ସେହି ପ୍ରେମବତୁରା ଗୀତ । ତା'ର ଛୋଟିଆ ନରମ ମୁହଁଟି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଏକ ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲରେ ନୃତ୍ୟ ପରିବେଷଣ ଚାଲିଥାଏ । ଅନେକ ଲୋକ ସେଠାରେ ଜମା ହୋଇଥାନ୍ତି । ମଦ୍ୟ, ଚୁରୁଚୁ ଆଉ ସିଗାରେଟର ଧୂଆଁ ସହ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀମାନଙ୍କର ତଥାକଥିତ ଅଶ୍ଳୀଳ ନୃତ୍ୟରେ ବିଭୋର ଜନତାଙ୍କ ସହ ଗୋକୁଳ ଦାସ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପକେଟରେ ହାତ ରଖି ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲା ଆଉ କେତେ ସମୟ ସେ ଏ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଟେଲରେ କଟାଇ ପାରିବ । ହୋଟେଲର କାନ୍ଥର ନାରୀର ବିଭିନ୍ନ ପରିଚ୍ଛଦ ସମ୍ଭାର ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ପରିଚ୍ଛଦ ବିଶିଷ୍ଟ ନାରୀର ଚିତ୍ରମାନ ଝୁଲୁ ହୋଇଥିଲା । ଚାରିପାଖର ମଦ, ଫୁଲ, ଅତରର ମହକ ଖେଳି ଉଠୁଥାଏ । ବିଦେଶିନୀ ନାରୀ କଣ୍ଠର ପ୍ରେମବତୁରା ଗୀତ ତା'ର ଛୋଟିଆ ନରମ ମୁହଁଟି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ରାତିଟି ଗୋକୁଳ ଦାସ ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲର ମଉଜ ମଞ୍ଚିରେ କଟାଇସାରିବା ପରେ ଅବସ ହେବାଟାକୁ ସକାଳର ସ୍ୱଚ୍ଛ

ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆଣିଲା । ସେ ରହୁଥିବା ରୁମର ବାଲକୋନୀ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ତା' ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ପରେ ସେ ପ୍ରକୃସ୍ଥିତ ହେଲା । ନିଜର ହାତକୁ ଦେଖିଲା ହାତରେ ହାତଘଣ୍ଟାଟି ନାହିଁ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେଲଟର ଦାମୀ ଘଣ୍ଟାଟା ଗତକାଳି ରାତିରେ ମଡୁଆଲା ଥିବା ସମୟରେ କିଏ ନେଇଯାଇଛି ତା'ର ଅଜାଣତରେ । ପେଣ୍ଟର ପଛପକେଟରେ ହାତମାରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ପର୍ଶଟା ନାହିଁ ଭାବିଲା ପର୍ଶ ଆଉ ଦାମୀ ମୋବାଇଲଟା ହୋଟେଲ ରୁମ୍ ଭିତରେ କେଉଁଠି ଥୋଇଦେଇଛି । ଖୋଜି ଖୋଜି ନିଃରାଶ ହେଲା ସେଟା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ଗତକାଳି ରାତିରେ ମଦ୍ୟପାନ କରି ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ବହୁତ କିଛି ଦାମୀ ତଥା ଦରକାରୀ ଜିନିଷ ହରାଇଛି । ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ତାକୁ ନିର୍ମମ ବିଦ୍ରୁପ କରୁଥିଲା । ପରେ ସେ ଆବିଷ୍କାର କଲା ଯେ, ତା' ବେକରେ ଥିବା ଅଡ଼େଇଭରିର ସୁନାଚେନଟା ଯଥା ନାହିଁ । ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଗତକାଳି ରାତିରେ କିଏ ଚୋରୀ କରି ନେଇଯାଇଛି । ସବୁକିଛି ହରାଇବା ପରେ ଗୋକୁଳ ଦାସ ଦିନ ଦଶଟା ସମୟରେ ଅଫିସ୍ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଲା । ପାଞ୍ଚଦିନ ହେବ ସେ ଅଫିସ୍ ଯାଇନାହିଁ । ଦେହରେ କ୍ଳାନ୍ତି ଭରି ଯାଇଥାଏ । ମୁଣ୍ଡଟା ଭାରି ଭାରି ଲାଗୁଥାଏ । ଇଚ୍ଛା, ସଙ୍କୋଚ ତଥା ଆତଙ୍କରେ ଥରି ଥରି ସେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ମୁହଁରେ ଯାଇ ଅଫିସରେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ହାଜର ହେଲା । ବଡ଼ବାବୁ ତା' ଆଡ଼କୁ ନ ଚାହିଁ ଉଦାସ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଆଉ ନିଜକୁ ଲଜ୍ଜାକର ପରିସ୍ଥିତିରେ ପକାଅ ନାହିଁ । ତୁମେ କାହିଁକି ଏଠାକୁ ଆସିଲ । ମୁଁ ତାହା ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ପାଞ୍ଚଦିନ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଯୋଗୁ ତୁମର ଚାକିରି ଯୋନାଲ୍ ମ୍ୟାନେଜର ଆସି ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଉପରିସ୍ଥ ଅଫିସରଙ୍କ ଆଦେଶ ତୁମକୁ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅନ୍ତର କରାଯାଇଛି । ତୁମପରି ଦାୟାଦୁହାନ ଲୋକ ଆମର ଦରକାର ନାହିଁ । ଆଶା କରୁଛି, ତୁମେ ଚାଲାକ ଲୋକ ଏବଂ ମୋ କଥା ବୁଝିପାରୁଥିବ ।

ଗୋକୁଳ ଦାସ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କର ସେହି ଆନ୍ତରିକତା ବିହୀନ ମନ୍ତବ୍ୟ, ଶାଣିତ ଚାହାଣୀ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଅନ୍ୟ ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କର ନିର୍ବିକାର ନୀରବତା ତା'ର ଅସହାୟ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଉପହାସ କରୁଥିଲା । ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ସେ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲା, ଧିରା ମୋ ଜୀବନ । ମୋର ମାନ ସମ୍ମାନ ସବୁ ନିଜ ହାତରେ ନଷ୍ଟକଲି । ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିତ ମଧ୍ୟ ମୋର ଗଲା, ମୋ ବାପା ମରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ମୋ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିଯାଇନାହାନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଚାକିରି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଦୁଇପିଲାଙ୍କୁ ନେଇ ଆଜିର ମହଙ୍ଗା ଯୁଗରେ ଚଳିପାରିବି ? ଗୋକୁଳ ଦାସର ନିଜପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଦେଖାଦେଲା । ଲଜ୍ଜା, ଭୟ, ସଙ୍କୋଚ ଓ ଆତ୍ମଗ୍ଳାନିରେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାତ୍ମ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ସେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ନା, ଆଉ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଲଜ୍ଜା ଆଉ ଅପରାଧବୋଧରେ ସେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇ

ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ କୁ ସେ କେଉଁ ଉତ୍ତର ଦେବ । ସତକଥା ଆଜି ନ ହେଲେ କାଲି ତ ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିବ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜ ହାତରେ ନିଜକୁ ଗୁଳିକରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାଟା ଶ୍ରେୟସ୍କର । ଭୀଷଣ ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଗୋକୁଳ ଦାସ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇଯାଇ ତା'ର ବନ୍ଧୁ ମୋହନ ମହାନ୍ତି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ମୋହନକୁ କହିଲା, ଚାଲ ପାଖ ଜଳଖିଆ ଦୋକାନରେ ବସିବା । ପାଖ ଜଳଖିଆ ଦୋକାନରେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ବସିଲେ । ଗୋକୁଳ ସେଠାରେ ମୋହନକୁ କହିଲା ମୁଁ ଦୁଇବର୍ଷ ହେଲା ଜମା ମଦ ପିଇ ନଥିଲି । ମୋତେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତା' ଦେହ ଛୁଆଁଇ ଶିବ ମନ୍ଦିରକୁ ନେଇ ଶପଥ କରାଇଥିଲା ପିଲାଙ୍କ ରାଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇ କହିଥିଲା ଆଉ ମଦ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିର ନ ପିଇବାକୁ । ମୁଁ ଶପଥ କରିଥିଲି । ଶପଥ ଭାଙ୍ଗି ଆଜି ମୁଁ ମୋ କୁକର୍ମର ଫଳ ଭୋଗିଛି । ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ମଦ ପିଇବାଟା ଖରାପ । ମଦମୁକ୍ତ, ନିଶାମୁକ୍ତ ସମାଜ ଗଠନ ପାଇଁ ଅନେକ ସ୍ୱଚ୍ଛାସେବୀ ସଙ୍ଗଠନ ଅହରହ ସଂଗ୍ରାମ ଚଳାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ କିଛି ନ ହଲେ ବି ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ପାଠ ପଢ଼ିଛି । ସବୁ ଜାଣିଶୁଣି ମୁଁ ଗୁରୁତର ଭୁଲ୍ କରିଛି ମୋର ବଞ୍ଚିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ହିଁ ନାହିଁ । ଅଳ୍ପ ଦମ ନେଇ ଗୋକୁଳ ଦାସ ବନ୍ଧୁ ମୋହନକୁ ପୁଣି କହିଲା, ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବି କେମିତି ମୋତେ ଲାଗୁଛି ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରୁନାହିଁ ଯେ, ବଢ଼ିଲା ନଈକୁ ଡେଇଁଛି । ମୋ ଟଙ୍କାଥିବା ପର୍ଶ, ଦାମୀ ମୋବାଇଲ୍ ସେଟ୍, ବେକର ଦାମୀ ସୁନାହାର ଆଉ ସର୍ବୋପରି ମୋର ଚାକିରିଟା ମଧ୍ୟ ଗଲା । ସବୁ ହରାଇଲେ ମିଳିଯିବ କିନ୍ତୁ ବେଉସା ଚାକିରି ଗଲେ ମୁଁ କେଉଁଠାରୁ ପଇସା ଆଣିବି ଯେ, ଏସବୁ ପୁଣି କରିବି ? ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମୁଁ ମୁହଁ କିପରି ଦେଖାଇବି ? ବନ୍ଧୁ ମୋହନ ମହାନ୍ତି, ଗୋକୁଳର ମନ ମୋହିଲା ଭଳି କହିଲା । ଏତେ ଚିନ୍ତା କରନା, ତୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇପଦ ଗାଳି ଦେବ । ବାସ୍ ସହିଯିବୁ, ଆଉ କ'ଣ ସେ କରିବ ତା' ପରେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଗୋକୁଳ କହିଲା, ଏଥର ମୋତେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖିଲେ ଘୃଣା କରିବ । ମଦୁଆ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଭୀଷଣ ଘୃଣା କରେ । ଘୃଣା ମଧ୍ୟ କରିବା କଥା । ମଦପିଇ ଯିଏ ସର୍ବସ୍ୱ ହରାଏ ନିଜ ଖାଇବା ଆଳିରେ ଧୂଳି ପକାଏ, ମାନ, ମହତ୍ତ୍ୱ, ଚାକିରି ହରାଏ ତା' ଉପରେ କେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ନ ରାଗିବ ? ଗୋକୁଳ ପୁଣି କହିଲା, ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ସ୍ୱାମୀର ସବୁକିଛି ସହି ପାରନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରୋଗ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ, ମାଡ଼, ଗାଳି ସବୁକିଛି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ଅଭାବକୁ ଆଦୌ ସହ୍ୟ ନାହିଁ । ଚୋରି କରି କି ମୂଳଲାଗି ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଟଙ୍କା ଆଣିଦେବାକୁ ହେବ । ମୋର ଏଇ ପାଞ୍ଚଦିନର ମଦୁଆ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମୋତେ ହୁଏତ କ୍ଷମା ଦେଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆର୍ଥିକ ଅଭାବ ତଥା ଭୋକ ପାଇଁ ସେ କଦାପି କ୍ଷମା ଦେବ ନାହିଁ । ମୋହନ ମହାନ୍ତି ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲେ, ହେ ବନ୍ଧୁ ! ମୋର ମନେ ହୁଏ, ତୁମକୁ ଆଜି ସ୍ତ୍ରୀ ଗଞ୍ଜଣା

ଯୋଗ ଅଛି । ଗୋକୁଳ କହିଲା, ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଜମା କିଛି ବୁଝିବନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣେ ଯେତେ ଦୁଃଖପ୍ରକାଶ କଲେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ମନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବ ନାହିଁ । ମୋର ଦୋଷ ଦେଖିଲେ ସେ କ୍ଷମା କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇବ ନାହିଁ । ଯଦି ସେ ମୋର ଦୋଷ ଦେଖି ଗାଳିମନ୍ଦ କଲା ତେବେ ଭଲ କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ଅଭିମାନ କରେ ତେବେ ସପ୍ତାହ ସପ୍ତାହ ଧରି ଅଭିମାନ କରି ମଝିରେ ମଝିରେ ଉଲ୍ଲୁଗୁଣା ଦେଇ ମନ ଭିତରଟାକୁ ରକ୍ତାକ୍ତ କରି ପକାଇବ । ତା'ର ନୀରବତା ହିଁ ଅଧିକ ସାଂଘାତିକ । ମୋହନମହାନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ଗୋକୁଳକୁ କହିଲା, ଯାହା ଘଟିବାର ଥିଲା ଘଟିଯାଇଛି । ଏବେ ଭାବି ଲାଭନାହିଁ । ଗତସ୍ୟ ଶୋଚନା ନାହିଁ । ଘରକୁ ଯାଅ, ଗୋକୁଳ ପରିଶେଷରେ ଯାହା ହେବାକୁ ଥିବ ହେବ ଭାବି ନିଜ ଘରଦ୍ୱାର ଶେଷରେ କଲିଂବେଲ୍ ମାରିଲା । ମନକୁ ମନ ଠିକ୍ କଲା, ସବୁ କଥା ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ଖୋଲି କହିଦେବ । ସେଥିରେ ଯଦି ତା' ସ୍ତ୍ରୀର ମନ ନମାନେ, ସବୁ ଛାଡ଼ିଛୁଡ଼ି ଦେଇ ଯୁଥାଡ଼େ ଆଖିପାଇବ ସିଆଡ଼େ ଟାଣିଯିବ । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଘରର କବାଟ ଖୋଲିଲା, ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାହାଣୀରେ ଅନେଇ ରହିଲା । ସ୍ତ୍ରୀର ମଳିନ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଦେଖି ଗୋକୁଳ ଦାସର ଭୟହେଲା ! ସ୍ଥିର କଲା, ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗେ ଯାହା କହିବାର ଅଛି ତାହା କହିଯାଉ । ତା ପରେ ନିଜକଥା କହିବି । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ କିଛି ନକହି ବୈଠକ ଘରକୁ ପଶିଲା । ସେଇଠୁ ଫେରି ରୋଷେଇଘରେ ପଶିଲା । ଆଖିରେ ତା'ର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାହାଣୀ । ଗୋକୁଳଦାସର ଏଥର ମନେ ମନେ ଲଜ୍ଜା ଅନୁଭବ କଲା । ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ଅସହାୟ ବୋଧ କଲା ପ୍ରାୟ ଦଶମିନିଟ୍ କାଳ ଏପଟସେପଟ ହୋଇ ଘୁରି ବୁଲିଲା । ତଥାପି ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ପଦେ କଥା ପଚାରିଲା ନାହିଁ । ଗୋକୁଳର ମଧ୍ୟ ସାହାସ ନଥିଲା । ସେ ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ଆସି ରୁପଟାଫ ବସିଗଲା, ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ଆଣି ସେଥିରେ କଲମଟିଏ ଧରି ଗୋକୁଳଦାସ ଲେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା, ମୋର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ନିଜ ଦୋଷଯୋଗୁଁ ଚାକିରିରୁ ତଡ଼ା ଖାଇଛି । ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ, ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ସେ ଲେଖାଟାକୁ ରଖିଦେଇ ପାଖଘରକୁ ପଶିଗଲା । ସେଇଠୁ ସେ ଦୁଃଖ ଓ ଅନୁଶୋଚନାରେ ମୁଣ୍ଡପୋତି ବସି ରହିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ତା' ପାଖରେ ଆସି ବସିଲା । ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା, କହିଲା ଆମର ଗୋଡ଼ହାତ ଚଳୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦାନାକନାର ଅଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲେ କ'ଣ ଚଳିବ ? ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଅ ନାହିଁ, ଭଗବାନ ଜଗନ୍ନାଥ ସବୁଠିକ୍ କରିଦେବେ । ଦୁଃଖରେ ରାତ୍ରି ପାହିଯିବ, ଖୋଜିଲେ ପୁଣି ଚାକିରି ମିଳିବ । ଚିନ୍ତା କ'ଣ, କାହିଁକି ? ଆସ ମୁହଁହାତ ଧୋଇ ଖାଇପିଇ ବିଶ୍ରାମ ନେବ । ଗୋକୁଳ ସ୍ତ୍ରୀର ସବୁକଥା ଶୁଣି ନୀରବରେ ବସି ରହିଲା । ସେ ନିଜ କାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲା । ଉତ୍ତର ନଦେବା ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ନଥିଲା ।

ପରଦିନ ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ନେଇ ଚାକିରି ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଗୋକୁଳ ଦାସ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଗୋକୁଳ ସାତଦିନ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଚାକିରି ମିଳିଗଲା । ଦରମା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ଚାକିରିଠାରୁ ଅଧିକ । ତା' ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ତା' ଜୀବନରେ ଏକ ବିରାଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇଦେଲା । ଗୋକୁଳର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ ସତେ ଯେମିତି ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ।

ଗୋକୁଳ ଦାସ ଆଜିକାଲି ମଦୁଆ, ଗଞ୍ଜଡ଼ କିମ୍ବା ହିରୋଇନ୍ ସାଷ୍ଟ ଖାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଘୃଣା କରୁନାହିଁ । ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ଦୟନୀୟ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚେଷ୍ଟାକରି ରକ୍ଷା କରିବାର ପ୍ରୟାସ ରଖୁଛି । ସେ ନିଜେ ମନେମନେ ଭାବୁଛି ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଅନ୍ୟ ସଚେତନ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଦେଉଛି, ମଦ ତଥା ନିଶା ଖାଇବାଟା ପାପ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ମଦୁଆ ନିଶାଶକ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖରାପ ରାସ୍ତାରୁ ଉଦ୍ଧାର ନକରିବାଟା ମହାପାପ ।

ବୋଧହୁଏ ଗୋକୁଳଦାସର ଏଭଳି ଚିନ୍ତା ତଥା କଥା ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ସତ ।

ସମନ ଆସିଛି ସୁଦର୍ଶନ ପାଖକୁ

ସୁଦର୍ଶନ ଆଖିରେ ତିନିଦିନ ତିନିରାତି ନିଦ ନାହିଁ । ଭୋକ କେଉଁ ଅଜଣା ରାଜଜରେ ଯାଇ ବସା ବାନ୍ଧିଛି । ସୁଦର୍ଶନର ବୟସ ମାତ୍ର ବଡ଼ିଶବର୍ଷ । ତା'ର ବିବାହ ମାତ୍ର ଚାରିବର୍ଷତଳେ ପାଖ ଗାଁର ଗୁଡ଼ିଆ ଘରର ଝିଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀସହ ହୋଇଥିଲା ।

ବାହାଘର ପରେ ପରେ ସୁଦର୍ଶନ (ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାସ୍ଥିତ) ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସି ସାଲିଆସାହିର ମିସ୍ତ୍ରୀ ବସ୍ତିରେ ଦୁଇବଖରା ଆଜବେଷ୍ଟ ଘର ଭଡ଼ାନେଇ ରହିଥିଲା । ସାଙ୍ଗରେ ସୁନ୍ଦରୀ ପତ୍ନୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆଣିଥିଲା । ସୁଦର୍ଶନ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ସୁଉକ ଅଙ୍ଗାଳିକାଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୋଜିତ ହୋଇ ମିସ୍ତ୍ରୀକାମ କରେ । ଏ ସହରରେ ବଡ଼ବଡ଼ିଆଙ୍କ ଅଭାବ ନାହିଁ । ଟଙ୍କାପଇସାର ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ନାହିଁ । କେବଳ ଟଙ୍କାକୁ ଭିଡ଼ି ଧରିବାର କଳା ଶିକ୍ଷା କରିପାରିଲେ ହେଲା । ମିସ୍ତ୍ରୀ ଅଭାବ ସାଙ୍ଗକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀର ଅଭାବ ବହୁ ସମୟରେ ଦେଖାଦିଏ । ନିତିଦିନିଆ ଘରଚଳଣି ପାଇଁ ଆଲୁ, ପିଆଜକୁ ଭରସାକରି ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ଅଭାବର ସାମ୍ନାକରି ଆକାଶଛୁଆଁ ଦରଦାମକୁ ଦେଖି ଘର ସଂସାର ଚଳେଇବାକୁ ପଡ଼େ ।

ରବିବାର ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଘରେ ପଖାଳ ଆଉ ଆଲୁ ବାଇଗଣ ଭରତା ଖାଇ ସୁଦର୍ଶନ ବାହାରି ଯାଇଥିଲା ପାଖ ଆଇ.ଆର.ସି. ଭିଲେଜରେ ଥିବା ତାଙ୍କର ଅବିନାଶ ବାବୁଙ୍କର ଘର ପାଚେରୀ ପଲସ୍ତର କାମ କରିବାକୁ । ଘରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁହାଳିଆ କୁଜିନେତା ଲୋକନାଥ ଆସି ଘରଆଗରେ ଚିଲ୍ଲାଇଲା, ସୁଦର୍ଶନ.....ସୁଦର୍ଶନ ଆରେ ! ଘରୁ ବାହାର, ଦେଖ କୋର୍ଟରୁ ଲୋକ ଆସିଛନ୍ତି, ତୋ ପାଖକୁ ସମନ ଆସିଛି ।

ରୋଷେଇ ଖଟା ଛାଡ଼ି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ଦୁଆର ମୁହଁକୁ । ଲୋକନାଥ ବଡ଼ପାଟିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ କହିଲା ସୁଦର୍ଶନକୁ ତାକ ! ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା ସେ ନାହାନ୍ତି, କାମକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଫେରିବାବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଯିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀର କଥା ନ ସରୁଣୁ ଲୋକନାଥ ଉପରେ ପଡ଼ି କହିଲା, ତା' ହେଲେ ତୁ ଆସ, କୋର୍ଟକୁ ଆସିଥିବ ସମନଟା ଧର । ସୁଦର୍ଶନ ଆସିଲେ କହିବୁ କୋର୍ଟରୁ ସମନ ଆସିଛି ମୋତେ ଦେଖାକରିବ ଯଦି ଅଦାଲତ ଅବମାନନା କରି ଗାଲେଇ ବସି ରହେ ତେବେ ତା' ନାଁରେ ଝାରେଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ସିଧା ଚକି ପେଶିବାକୁ 'ଜେଲ୍' ଘର ଯିବ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଳିକିଆ ସମନ କାଗଜଟିକୁ ଧରି ଘର ଭିତରକୁ ବୁଲିବାକୁ ଚାଲିଗଲା । ସମନରେ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବାରୁ ଅପାଠୋଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କିଛି ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ତା'ମନରେ ଖାଲି ଗୋଟିଏ କଥା ଗୋଳାଇଘାଣି ହେଲା । ମୋର ସ୍ବାମୀ ତ' ସାଧାରଣ ମିସ୍ତାଟିଏ, ମଲା ମାଛକୁ 'ମ' ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ନାମରେ ପୁଣି 'କୋର୍ଟ' କେସ୍ । ଅଶାନ୍ତିର ଘୂର୍ଣ୍ଣବଳୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିପକାଉଥାଏ । ଭୟର ଅନୁକୋଟି ସମ୍ଭାବନା ଲକ୍ଷ୍ମୀର ମନରେ ବସାବାନ୍ଧି ରହିଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆକାଶ ସୁନେଲି ସୁରୁଜବୋଲା ଜଷତ ଲାଲବର୍ଷ ସୁଦର୍ଶନ ଘର ଦୁଆର ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିଲା । ସୁଦର୍ଶନ ଘରକୁ ପଶି ଗୋଡ଼ହାତ ଧୁଆଧୁଇ ସାରିବା ସମୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୁଲିବାକୁ ଯନ୍ତବର ସୁଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଖାଇବା ବାଡ଼ିଦେଲା । କୋର୍ଟରୁ 'ସମନ' ଆସିଥିବା କଥା କହିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ମୁହଁ ଲେଉଟୁ ନଥାଏ । ମଉଳା ମନଆଉ ମୁହଁ ମୁକୁଳା ହୋଇ ଥିବା ସୁଦର୍ଶନକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଗଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ସୁଦର୍ଶନ ଜାଣି ପାରିଲା, କ'ଣ ଗୋଟାଏ ଘଟିଛି । ନଚେତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କାହିଁକି ଏମିତି ଗୁମସୁମ୍ ହୋଇ ମନ ଓ ମୁହଁକୁ ଶୁଖାଇ ତା' ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ? ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଚଳଚଞ୍ଚଳ ପ୍ରକୃତି ଆଜି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । କଥାର ଉଛୁଳା କଳସୀ ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଜି ନୀରବ ନିଶ୍ଚଳ କାହିଁକି ।

ସୁଦର୍ଶନ ମୁହଁ ଫିଟାଇ ପଚାରିଲା, କଥା କ'ଣ କିଲୋ ? ତୁ କ'ଣ ମୁହଁଟାକୁ ସେତାପକାଇ ରଖୁଛୁ । ମୋତେ ସତ କଥା କ'ଣ ଖୋଲିକରି କହିପକା ।

ମୁଁ କାମକୁ ଯିବାପରେ ଆଜି କ'ଣ ଅଘଟଣ ଘଟିଛି କିଲୋ ? କହ ଶୀଘ୍ର କହ କ'ଣ ହୋଇଛି ?

'ସମନ' ରୂପକ ତାଙ୍କ ଭୟଙ୍କର ଅସ୍ତର ସାମାନ୍ୟ ସୂଚନାରୂପକ କ୍ଷତର କ୍ଲାଳାରେ ଆହାକାର ହେଉଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆକୃଳ ବେଦନାର ଅତରଙ୍ଗ ଆତ୍ମଲିପି କହିବାକୁ ଯାଇ, 'ଭୋ' କିନା କାହିଁ ପକାଇ 'ସମନ' କାଗଜଟିକୁ ଘରଭିତରୁ ଆଣି ସୁଦର୍ଶନ ହାତରେ ଧରାଇ ସାଲିଆସାହିର ଲୋକନାଥ କହିଥିବା କଥାତକ କହିପକାଇ ଆଖିର ଲୁହକୁ କାନିରେ ପୋଛିଲା ।

ମିସ୍ତ୍ରୀ ସୁଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀପାଠ ଅବା ଅକ୍ଷର ପଢ଼ି ଜାଣେ ନାହିଁ । 'ସମନ' - 'କୋର୍ଟର କେସ୍' ତା' ବିଷୟ ସେ ଅବା କ'ଣ ଅଧିକ ବୁଝିପାରିବ । କେବଳ ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଲା ଯଦି କୋର୍ଟର ହାଜର ନ ହୁଏ ତେବେ ତାକୁ ପୋଲିସ ଆସି ବାନ୍ଧି ନେଇଯିବ । ଭୂମିଲଗ୍ନ ନାରିହ ସୁଦର୍ଶନ-ଅପାଠୁଆ, ଅପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାମାନ୍ୟ ମିସ୍ତାଟିଏ ସତ ! କିନ୍ତୁ ଆଜିର ନାତିଭ୍ରଷ୍ଟ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପାଠୁଆ ଅବା ନେତୃଙ୍କଠାରୁ ଡେର ଭଲମଣିଷଟିଏ, ବାସ୍, କଥା ତ

ଏତିକି ! ସୁଦର୍ଶନର ହୋସ ଉଠିଗଲା । ‘ସମନ’ ଟାକୁ ଧରି ଉଭୟରେ ତା’ ହାତଗୋଡ଼ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସତେ ଯେମିତି ନିଦା ପୃଥ୍ବୀଟା ତା’ ପାଦତଳୁ ଖସିଯିବାକୁ ବସିଛି । ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ଯାଇ ପାଣି ଗିଲାସେ ପିଇଲା । ‘ଓଡ଼ିଶା ସରକାର’ଙ୍କର ଲୋଗୋ ଥିବା ‘ମୋହର’କୁ ଚାହିଁ ବୁଝିଲା ଯେ, ଏ କୋର୍ଟ କଚେରୀର କୌଣସି ମାମଲା । ସେ ତ ଜୀବନରେ କେବେ ବି କୋର୍ଟ ବାରଣ୍ଡା ସୁଦ୍ଧା ମାଡ଼ି ନାହିଁ । ତା’ପରେ ସବୁଠୁ ବଡ଼ ସତ୍ୟ ଯେ, ସେ କୌଣସି ଦେଆଇନ୍ କାମ ମଧ୍ୟ ବିଗତଦିନ ସବୁରେ କରିନାହିଁ, ତା’ ଉପରେ ଏ ବକ୍ତୃତ୍ତ କାହିଁକି ପଡ଼ିଲା ? ଶୁଣିଛି, ଆଇ.ଆର.ସି ଭିଲେଜରେ ରହୁଥିବା ତାଙ୍କ ଗାଁର ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ ମଧ୍ୟ ଏବେ ନିକଟରେ ଚିଟଫଣ୍ଡ କେଲେଙ୍କାରୀରେ ବଡ଼ ପୋଲିସବାଲାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଜେଲ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଏମିତି ଏମିତି ଦୁଃଖିତାରେ ରାତ୍ରି ପାହି ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ସାଲିଆସାହିରେ ଥିବା ସୁଦର୍ଶନର କୁଡ଼ିଆ ଆଗରେ ପଡ଼ିଲା । ତା’ ପରଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସୁଦର୍ଶନ ସ୍ତ୍ରୀ ହାତରୁ ପାଣି ଗିଲାସେ ପିଇଦେଇ ସିଧାଯାଇ ଲୋକନାଥ ନାମକ କୁଜିନେତା ପାଖରେ ହାଜର । ବସ୍ତିରେ ଥିବା ଓକିଲଙ୍କ ପାଖକୁ କୁଜିନେତା ଲୋକନାଥ ଧରିନେବା ପରେ ଅନେକ ଡର୍କମାକରି ସମନଟିକୁ ଦେଖେଇ ପଡ଼ି ବୁଝାଇବା ଢଙ୍ଗରେ ଓକିଲ କହିଲେ, ଏ ତ SDJM କୋର୍ଟର ସମନ ତୋ ନାମରେ Un Imoportant ମୋଟରଯାନ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଛି । ଏଣୁ ତୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଠିକ୍ ଲୋକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛୁ । ଲୋକନାଥ ସୁଦର୍ଶନକୁ ଫସେଇଦେଇ ଦୁଇହଜାର ଟଙ୍କା ନେଇ ସମାଧାନ କରିଦେବ ବୋଲି କହିଲା । ଅବିକଳ ସତକଥା ସୁଦର୍ଶନଠାରୁ ଅପହଞ୍ଚ ଦୂରରେ । ସେତ ଅନ୍ୟାୟ କରିପାରେନା ଝାଳବୁହା ଅର୍ଜିତ ଟଙ୍କା ତା’ର ନିଜର ସର୍ବସ୍ଵ । ସୁଦର୍ଶନ ଦୁଇହଜାର ଟଙ୍କା ଓକିଲବାବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲୋକନାଥକୁ ଦେବାପରେ ଘରକୁ ଫେରିଆସିଲା ।

ତା’ ପରଦିନ ସୁଦର୍ଶନ ସେମିତି ଭୋକିଲା ପେଟରେ ପାଣିଗିଲାସେ ପିଇ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସାଲିଆସାହି ନିକଟରେ ଆଇ.ଆର.ସି. ଭିଲେଜରେ ରହୁଥିବା ଜଣେ ପୁରୁଣା ଜଣାଶୁଣା ଓକିଲ ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ସେ ଆଗରୁ ଛୋଟିଆ ମୋଟିଆ ମିଷ୍ଟାକାମ କରିଛି ତାଙ୍କଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଓକିଲବାବୁ ନିଜର ଚ୍ୟାମ୍ବରରେ ବସିଥାନ୍ତି, ସୁଦର୍ଶନ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଓକିଲ ହୋଇ ନଇଁପଡ଼ି ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଠିଆହେଲା । ଆଇ.ଆର.ସି. ଭିଲେଜରେ ପୁରୁଣା ଓକିଲ ସୁଦର୍ଶନକୁ ଚିହ୍ନିପାରି ପଚାରିଲେ କ’ଣ କିରେ ! ବହୁତ ଦିନପରେ ଆଜି ଆମଆଡ଼େ କାହିଁକି ଆସିଛୁ ?

ସୁଦର୍ଶନର ଦୁଇଦିନର ଭୋକିଲା ପେଟରୁ ଗରଳଭଳି ରହିଥିବା କଥାତକ ମୁହଁରୁ ବାହାରିପଡ଼ିଲା । ଓକିଲ ସୁଦର୍ଶନଠାରୁ ସମାନର ଜେରକ୍ କପିଟିକୁ ଦେଖିଲେ ତା’ ସହ ସୁଦର୍ଶନର

ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା ତଥା ତିନିଦିନର ଭୋକିଲା ପେଟ ଭିତରେ ଥିବା ବେଦନାକୁ ଅନ୍ତରର ସହ ଉପଲବ୍ଧ କଲେ ।

ପ୍ରଥମେ ତୁ ଆମଘରେ ଦୁଇମୁଠା ଖାଇସାର ତା' ପରେ ତୋତେ କେସ ବିଷୟରେ କହିବି । ଓକିଲଙ୍କର ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ ମାନବିକତା ଆଗରେ ମିସ୍ତ୍ରୀ ସୁଦର୍ଶନ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଓକିଲଙ୍କ ଘରେ ଖାଇସାରିବାପରେ ଓକିଲଙ୍କୁ ପୁଣିଯାଇ ତ୍ୟାୟରରେ ଦେଖାଦେଲା । ବିବେକବାନ୍ ଓକିଲ ସୁଦର୍ଶନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ ଦେଖ ଏ ସମନରେ ଥିବା ନାମ ବାପର ନାମ, ତୋ ନାମ ତଥା ବାପର ନାମ ସହ ଆଦୌ ମେଳ ଖାଉନାହିଁ । ତା' ଛଡ଼ା ଏତା ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱ ରଖୁ ନଥିବା ମାମଲା । ଏଥିରେ ତୋ ନାମ ନଥିବାରୁ ତୋର କିଛି ବି କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁ ଡରନା ତୋର କିଛି ବି ସାମାନ୍ୟ କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ତୁ ଖାଇପିଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ତୋ କାମରେ ଲାଗିପଡ଼ । ମୁଁ କୋର୍ଟ ଗଲେ ତୋର କଥା ବୁଝିବି । ତା' ଛଡ଼ା ତୋର ନାମରେ କୌଣସି ମଚରଗାଡ଼ି, ଏପରିକି ଦୁଇଟକିଆ ମଚର ସାଇକେଲଟିଏ ନାହିଁ । ତୁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ଶିଖୁ ନାହିଁ ତୋର ତ ଗାଡ଼ି କହିଲେ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଧଧଡ଼ା ସାଇକେଲଟିଏ ମାତ୍ର ଅଛି ।

‘ସମନ’ ଜନିତ ପାହାର ରକ୍ତାକ୍ତ କ୍ଷତରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜର୍ଜରିତ ସୁଦର୍ଶନର ମନରେ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରଲେପ ଲାଗିଲା । ଘରକୁ ଏକ ମୁହଁ ହୋଇ ସୁଦର୍ଶନ ଫେରିଲା ।

ଠିକ୍ କଲା ସେ ନିରାହ, ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଦୋଶ । ଏଣୁ ଶୋଚନା କରିବ ନାହିଁ । ସେ ଅର୍ଥପିପାସୁ ଅନ୍ୟାୟୀ ରାଜନେତା ନୁହଁ କି ଦୁଃର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଡକାୟତ ଅବା ନରହତ୍ୟାକାରୀ ଆତତାୟୀ ଆସାମୀ ଅବା ଦୋଷୀ ନୁହେଁ ।

ସେଦିନ ରାତିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସୁଦର୍ଶନଠାରୁ ଉତ୍ତମପୁରୁଷ ଦ୍ୱିତୀୟ ଓକିଲ ବୁଝାଇ କହିଥିବା କଥା ସବୁ ଅନର୍ଗଳ ଗପି କହିଗଲା । ନିରାହା ‘ଲକ୍ଷ୍ମୀ’ ଆଉ ନିରାହା ‘ସୁଦର୍ଶନ’ ଦୁହେଁ ଭଗବାନ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ କୋଟିକୋଟି ପ୍ରଣାମ କଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସୁଦର୍ଶନଙ୍କୁ ତାକି ଅତି ସରାଗରେ କହିଲା ଯାଅ ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ଖାଇଦିଅ ରୁଚିତକ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ଯେ ।

ସୁଦର୍ଶନ ଖାଇସାରି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଖଟିଆ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତହୋଇ ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ବାହାର ଆକାଶରେ ସତ୍ୟର ସ୍ୱରୂପ ଆଉ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ନାରିହ ଅପାଠୁଆ ମିସ୍ତ୍ରୀ ସୁଦର୍ଶନର ଘର ଅଗଣାରେ ଓ ଘରଛାତ ଉପରେ । ନୂଆ ସପନର ନକ୍ସା ଆଉ ପରଦିନର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଖଟଣି । ଆସନ୍ତା କାଲି ସୁଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସାଜତା ହୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଚରିତ୍ରହୀନ

ବୟସର ଫଗୁବୋଳା ସମୟରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଆଉ ସମିତା ଦିନେ ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଏକ ବିବାହ ଭୋଜିରେ । ରାମଙ୍କର ଭଉଣୀର ବିବାହ ଉତ୍ସବକୁ ସମିତା ଆସିଥିଲେ । ନିଜର ବାପା ମାଁଙ୍କୁ ସାଥରେ ଭୋଜି ଖାଇବାକୁ । ରାମ ସେ ସମୟରେ ଏମ୍.ବି.ଏ. ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ସ୍ନାତକତର ଶ୍ରେଣୀର ଶେଷ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର । ମୋଟା ଅଙ୍କର ଦରମା ସହ ନିଶ୍ଚିତ ଚାକିରି ମାତ୍ର ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ । ରାମଙ୍କର ନଜର ପଡ଼ିଥିଲା ନିଜର ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭୀଷେଇଙ୍କ ଝିଅ ସମିତା ଉପରେ । ସମିତା, ରାମଙ୍କର ନଜର ରାଜ୍ୟର ରାଣୀ ରୂପେ ବିଭିଷିତ ହେବାପରେ ସୁମିତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ରାମଙ୍କର ମନରେ ରହିଯାଇଥିଲା ।

ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ଅବଶ୍ୟ ଭାଗ୍ୟର କରୁଣାରୁ ରାମ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଗଲା । ଘରର ବଡ଼ପୁଅ ଅନ୍ୟମାନେ ସାନ ଏଣୁ ରାମଙ୍କର ପିତାମାତା ଚାହିଁଲେ ପୁଅର ବିବାହ କିପରି ଶୀଘ୍ର ସମ୍ପାଦନ କରି ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ପରିପୁରଣ କରିବେ । ସମିତା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତା ଓଡ଼ିଆରେ ରେଭେନ୍ସା ଯୁନିଭରସିଟିରୁ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ସମିତାଙ୍କର ପରିବାରରେ ସେ ପିତାମାତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସନ୍ତତି । ସମିତାଙ୍କ ତଳେ ଦୁଇପୁଅ ସେମାନେ ଅଧ୍ୟୟନରତ । ସମିତାଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀ ରାଜ୍ୟସରକାରଙ୍କର ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ପରିବହନ ବିଭାଗରେ । ସେ ଯାହା ବି ହେଉ ସମିତା ଓ ରାମଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଜକୁ ପରିଶବର୍ଷତଳେ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟଟି ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ରୀତିନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା । ଦୀର୍ଘ ପଚିଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ସ୍ବାମୀଙ୍କର କୌଣସି ବଦଗୁଣ ସମୀତା ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ସ୍ବାମୀ ରୂପକ ଶବ୍ଦର ସାର୍ଥକତା ସତରେ କେଉଁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ପୁରଣ କରେ ତା'ର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାର ଅବକାଶ ମଧ୍ୟ ସମିତା କେବେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ହିଁ କରି ନାହାନ୍ତି । ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷିତା ହେବା ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକ ସତ୍ୟ ହେବା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଜରୁରୀ ବୋଲି ସମୀତା ସବୁବେଳେ ସ୍ଥିର କରିଥାନ୍ତି । ଆଉ ସମାଜପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଅତି ନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ମଧ୍ୟ ବିଧେୟ । ନିଜେ ଓ ନିଜ ଚାରିପାଖରେ ଉଭା ହେଉଥିବା ଚରିତ୍ର ସବୁ ଭିତରେ କିଏ ଭଲ କିଏ ଖରାପ ତା'ର ତୁଳନା ସମିତା ଚଟାପଟ୍ କରିଦିଅନ୍ତି ବୋଲି ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରିଦିଅନ୍ତି ।

ଦିନକର ଘଟଣା, ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଶେଷକରି ସାରିଥିଲେ । ଗିରି ଭୋଜନ ହେତୁ ଓ ତତ୍ତ୍ୱଜନିତ ପରିତୃପ୍ତି ଲାଭ ଯୋଗୁ ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ତନ୍ମୁଳସ ଭରି ଯାଇଥିଲା । ରାମ ନିଜ ମୁହଁରେ ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ଚାପିଧରି ତହିଁରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ

ଏବଂ ସିଗାରେଟ୍ ଧୁଆଁ ଛାଡୁ ଛାଡୁ ନିଜର ଅଳସ ଦେହକୁ ଗତି ଉପରେ ଲତାଇ ଦେଲେ । ସମିତା ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର କେଶଗୁଚ୍ଛରେ ଅଙ୍କୁଳି ଚାଳନା କଲା ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟେ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ । ସେ ଅଳସରେ ହାଜ ମାରୁ ମାରୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କହିଲେ, ଆଉ ସବୁ ଖବର କ’ଣ ? କୁହ ଶୁଣିବା, ସମିତା କହିଲେ, ଆଉ ପୁଣି ଖବର କ’ଣ ଯେ ତୁମକୁ କହିବି ? ତେବେ ହଁ, ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣିଛ ? ମୋର ବାଲ୍ୟ ବାନ୍ଧବା ଯିଏ ଆମ ସାହିରେ ରହୁଛି, ଯାର ନାମ ରୋଜାଲିନ୍ ସିଏ ଏବେ ଯାହାକୁ ବାହାହୋଇଛି ସିଏ ଗୋଟାଏ ଲଫଙ୍ଗା, ବଜାରୀ ତଥା ବଦମାସ୍ ଟୋକା । କେତେ ଖରାପ କଥା ଦେଖିଲ ? ଆରେ ଏଥିରେ ପୁଣି ଖରାପଟା କ’ଣ ? ଓଲଟି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୂର୍ବର ଶ୍ରୀଶୟରରେ କହିଲେ ଏଥିରେ ଖରାପ କିଛି ହେଲା ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନି ।

ଆରେ ଏ କଥା ଜାଣିନା ? ରୋଜାଲିନର ସ୍ବାମୀ ! ତା’ ନାଟା କ’ଣ ଟି ? ହଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା, ସେଇ ଲଫଙ୍ଗା ନିଶାକର । ନିଶାକରଟା ନିହାତି ବଦମାସ୍ ଧରଣର ଲୋକ । ପୁରା ଠକଟିଏ ପୁରା ନ୍ୟାୟ, ଧର୍ମ-ଅଧର୍ମ କିଛି ହେଲେ ମାନେ ନାହିଁ । ତା’ ଛଡ଼ା ଲୋକଟା ନିହାତି ଚରିତ୍ରହୀନା ହେଇ ଦେଖୁନା, ବୟନିକାରେ ଚାକିରି କରୁଥିଲା । ରାଜ୍ୟସରକାରଙ୍କର ହସ୍ତତନ୍ତ ଓ ବୟନଶିଳ୍ପ ସଂସ୍ଥା । କିଛି ହେଉଥିଲେ କଲା । ଚାକିରିରୁ ତଡ଼ା ଖାଇଲା ପରେ ରେଳବାଇରେ ପଶିଲା । ସେଇଠି ଚୋରି କରୁଛି । ତା’ ଭଉଣୀ ପାଖକୁ ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ଚୋରାଇ ନେଲା ଲୋକଟା ଯେମିତି ପାଜି ସେମିତି ବଦବାସ, ଚୋରଟିଏ ହେଲା । ଏପରି ଲୋକକୁ ନେଇ କ’ଣ ଘରସଂସାର କରାଯାଏ ? ରୋଜାଲିନ୍ ଭଳି ସରଳଗୁଣର ଝିଅ କପାଳରେ ପୁଣି ଏଇଯା ଥିଲା । ଦେଖିବାରୁ ଯେତେ ଗୁଣର ହେଲେ ବି ମୁଁ ତା’ ମୁହଁ ଚାହିଁ ନଥାନ୍ତି । ମୋ କପାଳରେ ଏମିତି ଏକ ଚରିତ୍ରହୀନା ସ୍ବାମୀ ଯଦି ଜୁଟିଯାଇଥାନ୍ତା ତେବେ ମୁଁ ଯେ କ’ଣ କରିଥାନ୍ତି ତା’ ମଧ୍ୟ ଭାବି ପାରୁନାହିଁ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଛାଡ଼ି ତ ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ନତୁବା ପଡ଼ିଶା ଘରେ ଥିବା ଓକିଲବାବୁଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରି ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇଥାନ୍ତି । ସମିତା ଏତିକି କହି ସାରିବା ପରେ ଉଚ୍ଚେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେ ଆଉ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିବ୍ରତ ହେବା ସହ କହିବାକୁ ଯାଇ କହି ପକାଇଲେ, ନିଶାକରଟା ତ ବଦମାସ୍ ତା ଠାରୁ ଶହେ ଗୁଣରେ ବଦମାସ୍ ହେଉଛି ସେହି ଲୋକ ଯିଏ ରୋଜାଲିନ୍ ଭଳି ଭଲଝିଅ ସହ ନିଶାକରର ବାହାଘର ଠିକ୍ କଲା । ସ୍ବାଙ୍କ ଏମିତି ମତିଗତି ଦେଖି ସ୍ବାମୀ କହିଲେ, ଓଃ, ତୁମେ କହୁଛ ନିଶାକର ଭଳି ଲୋକକୁ କେବେହେଲେ ବିବାହ କରି ନଥାନ୍ତ, ଏଇଆ ନାଁ ? ଆଛା, ଏଇନେ ଯଦି ତୁମକୁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଏ ଯେ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିଶାକର ପରି ଗୋଟିଏ ଖରାପ ଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ମିଛୁଆ ଆଉ ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି । ମୁଁ ଚୋରି

ମଧ୍ୟ କରେ କନ୍ଧୁ ସ୍ବାକାର କରେ ନାହିଁ । ସମିତା ଉତ୍ତେଜନାରେ ଫାଟିପଡ଼ି କହିଲେ, ମୁଁ ଯଦି ଜାଣନ୍ତି ଯେ, ତୁମେ ନିଶାକର ପରି ଚରିତ୍ରହୀନ, ଚୋର, ଡାହାହେଲେ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବି ତୁମ ସାଙ୍ଗରେ ଚଳି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଜଣେ ସାଧୁ ସଚରିତ୍ରକୁ ହିଁ ମୁଁ ଭଲ ପାଇପାରେ । ଯଦି ଜାଣେ ନିଶାକର ଯାହାସବୁ କରିଛି ତହିଁରୁ ସାମାନ୍ୟ କିଛି ଅଂଶ ବି ତୁମେ କରିଛ ବୋଲି ଜାଣିଲେ ତମଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର କହିଲେ, ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଏମିତି ହେବ, ଏକଥା ମୁଁ କଷ୍ଟନା କରିପାରି ନଥିଲି । ମୋର ଧାରଣା ଥିଲା, ତୁମେ ମୋତେ କଦାପି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଦୂରେଇ ଦେବ ନାହିଁ । ସମିତା ସତ କୁହ ତ ତୁମେ ଛଳନା କରୁଛ ? ସମିତା କହିଲେ, ମୁଁ ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଏବଂ ପେଟରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା କହେ ନାହିଁ । ତୁମେ ତୁମର ଦୁଃଚରିତ୍ର କଥା ମାନିଯାଅ ଦେଖିବ ମୁଁ କ'ଣ କରୁଛି ? ମୋ କଥା କ'ଣ ତୁମେ ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ, ମୋ ମୁହଁରୁ ମୁଁ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଯାଇ ତୁମେ ଜାଣିବ ? ତମେ ମୋର ବିଷୟରେ ସବୁକଥା ଭଲଭାବରେ ଜାଣ । ତୁମେ ଠିକ୍ ଜାଣିଛ ଯେ, ନିଶାକର ଅପେକ୍ଷା ମୁଁ ଆହୁରି ଅଧମ । ସେ ଯଦି ପକେଟମାର୍ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ମୁଁ ଚମ୍ପଲ ଉପତ୍ୟକାର ଦୁର୍ଦ୍ଦାତ୍ତ ତାକୁ । ପାର୍ଥକ୍ୟ ଭିତରେ ସେତିକି । ଟିକିଏ ଭାବି ପାରୁନାହିଁ କେମିତି ? ତୁମେ କ'ଣ ଆମ କଥା ଜାଣ ନାହିଁ ? ଆଜ୍ଞା କହିଲ ଦେଖୁ ମୋ ଦରମା କେତେ ? ହଁ ତା' ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁମେ ମାସକୁ ତିରିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଆନ୍ତି କହିଲେ । ସ୍ବାମୀ ପୁଣି କହିଲେ, ଏକମାସ ଦରମା ପାଇବାପରେ ମୁଁ ତୁମପାଇଁ ଯେଉଁ ହାରଟି କିଣି ଆଣିଥିଲି ତା' କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା । ପୁଣି ତୁମପାଇଁ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କା । ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗାଁକୁ ପଠାଇଥିଲି ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କା । ସବୁତକ ତ ସରିଗଲା । ତେବେ କହିଲ ଦେଖୁ ତୁମବାପାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଲି ତୁମକୁ ନେଇ ତୁମ ଘରକୁ ଯିବା ସମୟରେ ସେ ଟଙ୍କା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ?

ଛାଡ଼ ସେ ସବୁକଥା । ଦରମା ଟଙ୍କାର ହିସାବ ପଡ଼ିଛି । ପୁଣି ଆମର ଭଡ଼ାଘର, ମାସକୁ ତିନିହଜାର ଟଙ୍କା । ଡାକ୍ତର ଫିସ୍, ତୁମର ସ୍କୋ ପାଉଡ଼ର, ମୋ ସିଗାରେଟ୍ ଖର୍ଚ୍ଚ, ଏଇ ତ ଏକମାସ ତୁମେ ନୂଆ ଏଲ.ଇ.ଡି ଟିଭି ପାଇଁ ଜନଶ୍ଳେଷମେଷ ବାବଦକୁ ଏକହଜାର ଟଙ୍କା ଡାଉନ୍ ପେମେଣ୍ଟ କରିଛ । ଏତିକି କହି ସାରିବା ପରେ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ କହିଲି ଶୁଣେ, ଏତେ ଟଙ୍କା ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? ଅନ୍ୟାୟ ପଦ୍ଧା ନ ଧରିଲେ ଏତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାନ୍ତା ? ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରୁଥିବ ସେହିପାଳି ବଦମାସ ନିଶାକର ଠାରୁ ମୋର ପାପକର୍ମ ସବୁ କେତେ ନଗଣ୍ୟ ।

ଏହାପରେ ସ୍ବାମୀ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ, ତୁମେ କହିଥିଲ ନାଁ ମୋତେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବ ବୋଲି ? ଏବେ ମୋତେ ତୁମର ଶାନ୍ତିପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଉଛି । ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ଅବା ସୁଖରେ ରହିପାର । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯିବାପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି । ଭବିଷ୍ୟତରେ କେବେ କାହାକୁ ଅପଥା ଗାଳି ଦେବ ନାହିଁ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଗଲେ । ଶୋଇବାଘର ଛାଡ଼ି ଘର ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ବଗିଚାରେ ବୁଲିବାଲି କିଛି ସମୟପରେ ପୁଣି ଶୋଇବାଘରକୁ ଆସିଲେ । ଦେଖିଲେ ସୁମିତା ହସି ହସି ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ଆସ, ବିଶ୍ରାମ ନିଅ ।

ନାମ୍ ବଡ଼ା କାମ୍ ଥୋଡ଼ା

ତ୍ରିପୁରାରୀ ମହାପାତ୍ରବାବୁ ବିରକିଶୋରପୁର ସବଡ଼ିଭିଜନର ଜଣେ ଜଣାଶୁଣା ତଥା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର । ପ୍ରାୟ ବିଗତ ପଚାଶବର୍ଷ ଧରି ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଡାକ୍ତରଖାନା, ବିଦ୍ୟାଳୟ ଆଉ ସବଡ଼ିଭିଜନର ଆଖପାଖରେ ସବଡ଼ିଭିଜନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରାୟ ଅଢ଼େଇଶହ ଗ୍ରାମକୁ ରାସ୍ତା ତିଆରି ସହ ଗୃହନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସୁଚାରୁରୂପେ କରି ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ଜଣେ ସମ୍ମାନ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କର ବଡ଼ ଦୁଇଭାଇ ରାଜ୍ୟସରକାରଙ୍କର ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀ, ଜଣେ ପୋଲିସ ବିଭାଗରେ ଏସ.ପି ରୂପେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଜିଲ୍ଲାରେ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇ ଏକବର୍ଷ ହେବ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜର ସନ୍ତାନସନ୍ତତିଙ୍କ ସହ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଏକ ଦୁଇମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଘରକରି ସପତ୍ନୀକ ଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଭାଇଜଣକ ଆଇନ୍ ବିଭାଗରେ ଅଫିସର ରୂପେ କଟକରେ ଅବସ୍ଥାପିତ । ସେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପରିବାର ଧରି କଟକରେ ମିଳିଥିବା ସରକାରୀ ବାସଭବନରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପୁଅଅମୀନେ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ରହି ଅଧ୍ୟୟନ ରତ । ସବୁଦିନ ସମାନ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ବିଶ୍ୱ ନିଅନ୍ତା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଛାର ମଣିଷର ଗତି ପ୍ରଗତି ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ହୁଏ । ସବୁ ଦୃଶ୍ୟାଦୃଶ୍ୟ ପଟଳ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଗତି କରେ । ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ଜଣାଶୁଣା କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ଆଉ ତାଙ୍କର ପିତୃପୁରୁଷଙ୍କ ଅମଳରୁ ଥିବା ପଚାଶ ଏକର ଜମିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ତ୍ରିପୁରାରୀ ମହାପାତ୍ରଙ୍କର ପିତା ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗତ ଶ୍ରୀ ଧନେଶ୍ୱର ମହାପାତ୍ରଙ୍କର ଥିଲା । ସେତେକାଳେ କ୍ୟାମ୍ପରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସବୁ ଜମିର ମାଲିକାନା ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନାମରେ କରି ଘରବାରୀ ଆଉ ଚାଷଜମି ଦୁଇଭାଗରେ ସମାନ ସମାନ ଅର୍ଥାର୍ ପଚାଶ ଏକର ଜମି ଚାଷ ଉପଯୋଗୀ ଆଉ ପଚାଶ ଏକର ଜମି ଘରବାରୀ କିସମର ମିଳିଲା । ଉପଯୋଗୀର କର୍ମାଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ । କର୍ମାଫଳ ସତ୍କାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ତମ ଆଉ ନିନ୍ଦନୀୟ ତଥା ପାପକର୍ମର ଫଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକୃଷ୍ଟ ତଥା ବିଷମୟ ହୋଇଥାଏ । ଧନେଶ୍ୱର ବାବୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠ, ନିଷ୍ଠାପର ତଥା ସର୍ବୋପରି ସହୃଦୟବାନ ସୁପୁରୁଷ ଥିଲେ । ସେ ନିଜର ତିନି ପୁଅଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ାଇବାରେ ଆଦୌ ହେଳା କରି ନଥିଲେ । ନିଜେ ଅଧିକ ପାଠ ପଢ଼ି ନଥିଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ନିଜର ପୁଅମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ଭଲ ମଣିଷ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ନିମିତ୍ତ ସମସ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ସେ କରିଥିଲେ । ସମୟର ହିସାବ ନିକାଶରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ତଥା ପାଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଠି ସମାନ ନୁହେଁ କିଭଳି ସାନପୁଅ ତ୍ରିପୁରାରୀ କିନ୍ତୁ ପିଲାଟି ଦିନରୁ କୁସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯିବା ସମୟରେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାନ ନ ପକାଇ ହଲରେ ନୁନ୍ ଶୋ ଆଉ ମ୍ୟାଟିନ୍

ଶୋରେ ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହ ମଉଜ ମଜଲିସ୍ କଲା । ବାପାଙ୍କୁ ନାନା ପ୍ରକାର ବାହାନା କରି ଟଙ୍କା ନେଇ ବଦଖର୍ଚ୍ଚରେ ଉଡ଼ାଇଲା । ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ହୋଟେଲରେ ଖୁଆଇ ସିନେମା ହଲରେ ସିନେମା ଦେଖାଇ ଟଙ୍କା ଉଡ଼ାଇଲା । କଷେ ମଷେ କମ୍ ନମ୍ବର ରଖି ମ୍ୟାଟ୍ରିକ ପରୀକ୍ଷା ଦୁଇ ଦୁଇଥର ଦେଇ ପାଶକଲା । ଭଲ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇ ନ ପାରି ସହରରେ ଥିବା ଏକ ଅନାମଧେୟ କଲେଜରେ ଆବୁ ପାଠରେ ପୁସ୍ତକରେ ସିଟ୍ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଲା । ସହଜରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା ଏଥିରେ ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟାଭାସ ସହ ଧୂଶକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହେଲେ ଭଲ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହେବ । ଦୀବା ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଫଳହୀନ ହେବ । ତ୍ରିପୁରାରୀ କୁସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ପାଶ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ବାପାଙ୍କୁ କହି କିଛି ମୂଲଧନ ଧରି ସେ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରୀ ଲାଇସେନ୍ସିଏ ସି କ୍ଲାସର ବାହାର କରିଦେଲା । ତ୍ରିପୁରାରୀ ସିନା ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଜଣେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ପ୍ରତିଭାଧାରୀ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବଳିଷ୍ଠ ଚେହେରା ସାଙ୍ଗକୁ ସୁସ୍ଥ ଶରୀରର ବରଦାନ ଭଗବାନ ତା ପାଇଁ ଦାନ କରିଥିଲେ । କିଛିଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପରିଶ୍ରମ କରି ବିଭିନ୍ନ ସେକ୍ସରରେ ନିଜକୁ ଜଣେ ସିଭିଲ୍ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରର ରୂପେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସୁଚାରୁରୂପେ ତୁଲାଇ ଜଣେ ଭଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରର ରୂପେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଣାଶୁଣା ହୋଇଗଲା । ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁ ସମୟ ସହ ତାଳଦେଇ ଖୁବ୍ ଧନ ଅର୍ଜନ କଲେ ନିଜର ପତ୍ନୀ ଆଉ ଦୁଇ ସନ୍ତାନକୁ ନେଇ ସେ ଭବିଷ୍ୟତର ଚିତ୍ରକୁ ରଙ୍ଗୀନ କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇ ସନ୍ତାନ ଜଣେ ପୁଅ ଆଉ ଜଣେ ଝିଅଙ୍କୁ ମୋଟା ଅଙ୍କର ତୋନେସନ ଦେଇ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ଏକ ନାମକରା ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇଲେ । ବିରକିଶୋରପୁର ସବଡ଼ିଭିଜନରେ ଗୋଟିଏ ପୁର କିଣି ସେଠାରେ ଘର କରି ରହିଲେ । ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ଅଜସ୍ର ଧନରାଶି ଆଉ ବ୍ୟାଙ୍କ ବାଲାନ୍ସ ତା' ସହ ନୀତି ପ୍ରତିଦିନର କାର୍ଯ୍ୟଭାର ଜନିତଚାପ ଏତେ ବଢ଼ିଗଲା ଯେ ଦିନେ ଦିନେ ଖାଇବା ପିଇବାରେ ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତି ରହିଲା ନାହିଁ । ଫଳରେ ଉଚ୍ଚ ରକ୍ତଚାପ, ଡାଇବେଟିସ୍ ସହ ଆଣ୍ଡ୍ରୋଷ୍ଟି ବାତ ତାଙ୍କୁ ଶାରୀରିକ ସ୍ତରରେ ଦୁର୍ବଳ କରିଦେଲା । ନିରାପଦ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଶୁଦ୍ଧାକ୍ରିତ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ କଷ୍ଟକର ହୋଇଗଲା । ଏ ସବୁର ସିଧା ପ୍ରଭାବ ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ଚିକିତ୍ସା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅଗ୍ରଗତି ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ଏଣେ ବୟସ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତଳି ପେଟରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରି ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁ ମାତ୍ର ପଚାଶବର୍ଷ ବୟସରେ ବିଛଣା ଧରିଲେ । ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ନିଜର ସାନଭାଇଙ୍କୁ ଡକାଇଲେ । ଦୁଇ ଦେଢ଼ଶହରୁ ମଧ୍ୟ ଖବର ଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ରିତ ହେବାପରେ ସ୍ଥିର କଲେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସାଳୟ ଏଟସ୍ରେ

ଚିକିତ୍ସା କରାଇବେ । ମାତ୍ର ପଚାଶ ହଜାର ଟଙ୍କାର ଚିକିତ୍ସା ଖର୍ଚ୍ଚେ ହେଲୁଡେସ୍‌ରେ ପଇଠ କଲାପରେ ଏଟସର ଅଭିଜ୍ଞ ସ୍ୱେଶିଆଳିଷ୍ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏଣ୍ଡୋସ୍କୋପିଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏକ୍ସ-ରେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ପରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେଲା ତଳି ପେଟରେ ବଢ଼ିଥିବା ଖାଦ୍ୟନଳୀ ନିକଟରେ ମାଂସପେଶୀକୁ ତୁରନ୍ତ ଅପରେଶନ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବଶ୍ୟ ଅପରେଶନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବିନା ପଇସାରେ ହେବ କିନ୍ତୁ ଯାହା ମେଡ଼ିସିନ୍ ଦରକାର ହେବ ତାକୁ ବଜାରରୁ କିଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭୁବନେଶ୍ୱର ବରମୁଣ୍ଡା ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡଠାରୁ ମିଛୁଆ ମୌଜାରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏଟସ୍ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହସ୍ପିଟାଲଟି ପାଖାପାଖି ପନ୍ଦର କିଲୋମିଟରରୁ ଅଧିକ ହେବ । ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଯେତେବେଳେ ଏହି ହସ୍ପିଟାଲକୁ ଆସିଲେ ଭାବିଥିଲେ ସବୁକିଛି ସହଜ ସୁଲଭ ହେବ । ଦେହଶୂରମାନେ କାମର ବାହାନା ଦେଖାଇ ସାଙ୍ଗରେ ଆସି ନ ଥିଲେ । କେବଳ ସାନଭାଇ ସାଙ୍ଗରେ ଆସି ହସ୍ପିଟାଲରେ ସବୁକାମରେ ଭଉଣୀକୁ ଆଉ ଭିଶେଇଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଠିକ୍ ସମୟରେ ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷାକରି ଶରୀରର ସମସ୍ତ ପରୀକ୍ଷା ସରିବାପରେ ଅପରେଶନ୍ ପୂର୍ବରୁ ଦରକାର ପଡୁଥିବା କେତେକ ମେଡ଼ିସିନର ତାଲିକା ଧରି ଯେତେବେଳେ ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଶଳା ବାହାରିଲେ ଭାବିଥିଲେ ଏଟସର ଏହି ପ୍ରକାଶ ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଜଲାକାରେ ଥିବା ଡାକ୍ତରଖାନାର କ୍ୟାମ୍ପସ ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ ସରକାର ଔଷଧ ଦୋକାନ ଖୋଲିଥିବ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅନୁମାନ ଭୁଲ୍ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ସେ ହସ୍ପିଟାଲର ସୁପରିଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଆଉ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଯୋଗୁଁ ଡାକ୍ତରଖାନା ପରିସରରେ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଖୋଲିବେ ଯଦିବ ଟେଣ୍ଡର ଡକାହେବ । ତାକୁ କେବଳ ଧର୍ମକୁ ଆଖିଠାର ସାଦୃଶ୍ୟ ହେବ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରର କୌଣସି ନୀତିନାୟକ ଏଠାରେ ଚଳିବ ନାହିଁ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ନିୟମକୁ ନେଇ କଠୋର । ଶେଷରେ ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଏଟସ୍ ହସ୍ପିଟାଲ କ୍ୟାମ୍ପସରେ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଖୋଲିପାରିଲା ନାହିଁ । ବିଚରା ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦିନେ ଅପରେସନ୍ ପରେ ରାତ୍ରିପ୍ରାୟ ଦୁଇଟା ସମୟରେ ବହୁତ ବିଚିତ୍ରି ଗଲା । ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ଶଳା ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡକାଇଲେ ଡାକ୍ତର ଏମରଜେନ୍ସି ଡ୍ୟୁଟିରେ ଥିଲେ ତୁରନ୍ତ ଆସି ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ଲାଇଫ୍ ସେଭିଙ୍ଗ୍ ଜନସୁଲିନ୍ ଦରକାର ଯାହାକି ହସ୍ପିଟାଲ କ୍ୟାମ୍ପସ ବାହାରେ ପାଖାପାଖି ତିନିକିଲୋମିଟର ଯିବାପରେ ପଡୁଥିବା ଆଇଗିଶିଆ ଛକରେ ଥିବା ମେଡ଼ିସିନ୍ ଦୋକାନରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ । ଡାକ୍ତରବାବୁଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରେସକ୍ରିପସନ୍ ଧରି ଶାଳକ ମହାଶୟ ରାତ୍ରିର ଦ୍ୱିପ୍ରହରରେ କୌଣସି ଅଟୋ କିମ୍ବା ଟ୍ୟାକ୍ସି ନ ପାଇ ଚାଲି ଚାଲି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଔଷଧ ଦୋକାନ ପାଖରେ । ଦୋକାନୀ କବାଟ କିଲି ଶୋଇପଡ଼ିଥିଲା ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ଉଠିଲା ସେତେବେଳକୁ ଘଣ୍ଟାଏ ତେରି ହୋଇ ସାରିଥିଲା ।

ଦୋକାନର ଆକରେ ଖୋଜାଖୋଜି କରି ଜନସ୍ଥଳିନ୍ ଜଞ୍ଜେକସନ୍ ବାହାର କରିବା ସମୟରେ ଆହୁରି ଅଧଘଷା ଗତ ହୋଇଗଲା । ରାତ୍ରି ଚାରିଟା ପାଖାପାଖି ହେବ ତ୍ରିପୁରାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଶାଳକ ଜଞ୍ଜେକସନ୍ ଧରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁଙ୍କ ଶୋଇଥିବା କ୍ୟାବିନରେ । ତାଙ୍କର କାଳବିଳମ୍ବ ନକରି ଔଷଧ ଜଞ୍ଜେକସନ୍ ଦେଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ବହୁ ଡେରି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁ ଜୀବନର ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ସାରିଥିଲେ । ପ୍ରଶାସନିକ ଅଧିକାରୀ, ନିୟମ, ରାଜ୍ୟସରକାରଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ସଭିଏଁ ଏଠି ନୀତିକ୍ରମ । ସାଧାରଣ ମଣିଷଟିଏର ଜୀବନ ଆଜି ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଓ ବିପଦ ଶଙ୍କୁଳ । ନିଜର ନିରାପତ୍ତା ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଜିଦ୍ କୁହ ଅବା ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଏ ସବୁର ପରିଣାମ ଭୋଗିଲେ ବିଚରା ତ୍ରିପୁରାରୀବାବୁ । ମୃତ୍ୟୁପଥର ଯାତ୍ରା ହୋଇ ତାଙ୍କ ଅନ୍ତେ ତାଙ୍କର ନିରିହା ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଏବେ ବିରୋକ୍ତିଶୋରପୁର ସବଡ଼ିଭିଜନରେ ଏକାକୀ ରହି ଯେତେବେଳେ ଚିତ୍ତି ଦେଖନ୍ତି ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ାନ୍ତି କାରଣ ଚିତ୍ତିର ପ୍ରାୟ ଅନେକ ବ୍ୟାଧିରେ ଏତେ ହସ୍ତିତାଳର ପ୍ରଶଂସା ସହ ବିଜ୍ଞାପନ ଭାସି ଆସୁଥାଏ ।

ଝିଅପାଇଁ

ସହରଟା ଆଗେ ଏପରି ନଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଛୋଟ ଗାଁଟିଏ ହୋଇଥିଲା । ଦୁଇ ପାଖରେ ଦୁଇଟା ନଦୀ-କାଠଯୋଡ଼ା ଓ ମହାନଦୀ । ନାଠକୁ ଯୋଡ଼ି ଲୋକେ ନଈ ପାରି ହେଉଥିଲେ ବୋଲି ନଦୀର ନା ରଖିଥିଲେ “କାଠଯୋଡ଼ି” । ଦୁଇ ପାଖରେ ଦୁଇ ନଦୀ ଆଉ ମଝିରେ କେତୋଟି ଘର । କୋଠାବାଡ଼ି, ରାସ୍ତାଘାଟ, ଦୋକାନ ବଜାର କିଛି ନାହିଁ । ବିଜୁଳି, ପାଣିକଳ କ’ଣ ଜଣାନାହିଁ । ସେଇଥିଲା ସେଦିନର “କଟକ” ।

ପରେ ପରେ କୁଆଡ଼େ କେଶରୀ ବଂଶର ରାଜାମାନେ କଟକରେ ଆସି ରହିବାକୁ ଜନବସତି ବଢ଼ିଲା । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ସାହି, ଗଳି, ଛକ କେତେ କ’ଣ ହୋଇଗଲା । ଜାତି ଜାତିକା ଲୋକ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଲୋକ ଘର କରି ରହିଲେ । ସହରରେ ବେପାରୀ ସାହି, କେଉଟ ସାହି, ଗୁଡ଼ିଆ ସାହି ଆଦି ଦେଖାଦେଲା । ଦାସ ସଞ୍ଜାଧାରୀ ନୀଚ ବର୍ଣ୍ଣର ଲୋକମାନେ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏକାଠି ରହିବାରୁ ସାହିର ନାମ ହେଲା ‘ଦାସ ସାହି’ ।

ଦାସ ସାହିର ଅନ୍ୟତମ ବାସୀନ୍ଦା ସନାତନ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ସେ ସକାଳ ପହରୁ ପଞ୍ଜାଳ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇ ପରଦୁଆରେ ମୁଲ ଲାଗିବାକୁ ଯାଏ । ମୁଲ ନମିଳିଲେ ଚିକ୍କା ଟାଣେ । ଯାହା ଅର୍ଜନ କରେ ତହିଁରୁ ଅଧେ ମଦ ଭାଟିକୁ ଦେଇ ଅନ୍ୟ ଅଧକ ଘରକୁ ଆଣେ । ସେ ଘର ତଳାଏ ।

ସନାତନ ଘରେ ନପାରିଲା ବାପା ମା’ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସନାତନ ପାଇଁ ପାତ୍ରୀ ଖୋଜା ପଡ଼ିଛି । କେତେ ଜାଗାରୁ କେତେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିଲାଣି । ହେଲେ ସନାତନର ପସନ୍ଦ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସନାତନର ବାପା ମା ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଦିନେ କିନ୍ତୁ ସେ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇଗଲା । ସନାତନ ତା’ର ଭାବି ପତ୍ନୀକୁ ଚିକ୍କାରେ ବସାଇ ନିଜ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଗଲା । ବାପା ମା’ କୁ କହିଲା ତୁମର ପସନ୍ଦ ହେଲେ ଯାକୁଳ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ପସନ୍ଦ କର ।

ସୁନ୍ଦରୀ ସୁବତୀ ଝିଅଟିଏ ମୁଗୁନି ପଥର ପରି ନିଦା ଦେହ । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ଭାତ ଢାଳି ଶାଗଭଳି ଭାଜି ରାନ୍ଧି ପକାଇଲା । ବୁଢ଼ୀ ଖୁସି ହୋଇ ପଚାରିଲା ତୋ ନା କ’ଣ ? ଝିଅଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା ତୁ ଆମ ସନାତନକୁ ବାହା ହେବୁ ? ବାହା ହେବି ଯେ ମଦ ଛାଡ଼ିଲେ... ସନାତନ ସେଦିନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗରେ ଶପଥ କଲା ଆଉ କେବେ ହେଲେ ମଦ ପିଇବି ନାହିଁ ।

ଆଉ ସେହି ଦିନ ଠାରୁ ଦାସ ସାହିରେ ଶାନ୍ତି ବିରାଜିଲା । ସାହି ସାହିରେ ବାହାରୁ ଆସି ଘର କରି ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଜାତି ଓ ସଂପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେବି ଶାନ୍ତି ଓ ନିରାପଦରେ ରହିଲେ । କହିଲେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନାତନକୁ ଖାଲି ବିବାହ କରିନାହିଁ ଯେ, ସାରା ସାହିକୁ ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଆଣି ଦେଇଛି ।

ସନାତନ ଘରବାଡ଼ିକୁ ଲାଗି ଘର କରିଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଝିଅ ମାମି କ୍ରମେ ଭୁଲିଗଲା ଯେ, ସନାତନ ନିଜ ଦାସଘରର ଲୋକ । ସନାତନ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ହସ ଖୁସି ଦେଖି ସାରା ସାହି ଲୋକ କହିଲେ ସ୍ବାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହେବତ ସନାତନ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରି । ପରସ୍ପର ଭିତରେ କେତେ ସ୍ନେହ, କେତେ ବୁଝାମଣା ! ଏମାନଙ୍କ ଚାଲିଚଳନ ଆଚାର ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ଉଚ୍ଚ ବର୍ଣ୍ଣ ପୁଅ ଝିଅ ମାନେ ମଧ୍ୟ ଏମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ଆସିବାକୁ ସଂକୋଚ କଲେନାହିଁ ।

ଦିନେ କିନ୍ତୁ ଦାସସାହିର ସୁନ୍ଦର ମାନଚିତ୍ର ଅତି ଅଗାଧ ଭାବରେ ବଦଳି ଗଲା । ଶାନ୍ତ, ନୀରବ ଦାସସାହିରେ ଭୀଷଣ ପାଟିତୁଣ୍ଡ, ଧସ୍ତା ଧସ୍ତି ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ମାମି ଦେଖିଲା, ସନାତନର ଘର ମୁହଁରେ ଅସମ୍ଭବ ଲୋକ ଭିତ୍ତ ଲାଗିଛି । କ'ଣ ହେଇଛି ସନାତନ ଘରେ ?

ଲୋକମାନେ ଦେଖିଲେ ସନାତନ ଧାରୁଅ ଛୁରାଟିଏ ଧରି ଅକଥ୍ୟ ଭାଷାରେ ଗାଳିଗୁଲଜ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛି । ସନାତନ ସଜ୍ଜତାନ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ମଦଖାଇ ମାତାଲ ସାଜିଛି । ଆଖିବୁଜାଟି ରକ୍ତ ରଙ୍ଗ ଧରିଛି ।

ବୁଝୁ ବୁଝୁ ଜଣା ପଡ଼ିଲା, ସନାତନର ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଝିଅଟିଏ ଜନ୍ମ କରିଛି । ଝିଅ ହୋଇଛି ବୋଲି ଜାଣିବା ପରଠୁ ସନାତନର ରାଗ ପଞ୍ଚମକୁ ବଢ଼ିଗଲା । ଭାଟିରୁ ପେଟେ ଦେଖାମଦ ପିଇ ଛୁରା ଧରି ହାଜର ହେଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ କହିଲା, ପୁଅ ଜନ୍ମ କରି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ? ଝିଅ ଜନ୍ମ କଲୁ ? ଝିଅ ଜନ୍ମ କରି ତଷ୍ଟି ଚିପି ମାରିଦେଇନାହିଁ କାହିଁକି ? ଏହା କହି ରାଗି ରୁଷି ନବଜାତ କନ୍ୟାକୁ ଜୀବନରେ ମାରିଦେବାକୁ ଧାଇଁଲା । ଏହା ଦେଖି ବାପମାଁ ସନାତନକୁ ଆୟତକୁ ଆଣିବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ସନାତନ ମଦ ପ୍ରଭାବରେ ବୁଦ୍ଧି ହରାଇ ବୁଢ଼ାବାପକୁ ମାରେ ନ ମାରେ କଲା । ତା'ର ଛୁରା ବାଜି ବୁଢ଼ାବାପର ବୁଢ଼ାଆଙ୍ଗୁଳି କଟିଯାଇ ରକ୍ତ ବାହାରିଲା । ତଥାପି ସନାତନ ଶାନ୍ତ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରି ସାହି କମ୍ପାଇଲା ।

ରୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଲୋକ ମାନେ ସନାତନକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବୁଝୁନାହିଁ । କହୁଛି, ସବୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଦୋଷ । ସେ ପୁଅଟିଏ ଚାହୁଁଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଝିଅ ଜନ୍ମ କଲା ।

ସାହିଲୋକ ମାନେ ମେଳିହୋଇ ମାତାଲ ସନାତନକୁ ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ନିବୁଜ ଘରେ ପକାଇ ଦେଲେ । ସନାତନ ରାଗରେ ଛାଟିପିଟି ହୋଇ କିଛି ସମୟ ପରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ସାହି ଲୋକମାନେ ଯିଏ ଯାହା ବାଟରେ ଚାଲି ଯିବା ପରେ ପଡ଼ିଶା ଘରର ମାମି ସନାତନ ଘରକୁ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ତାର ଶିଶୁକୁ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇ ଗଲା ।

ପରଦିନ ଦେଖାଗଲା ସନାତନର ଶରୀର ଚାପ ଆଉନାହିଁ । ନବଜାତ ଶିଶୁ ପାଖରେ ବସି ନାନାବାୟା ଗୀତ ଗାଉଛି । ତାକୁ ମାପ୍ କରିଦେବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗରୁ ନେହୁରା ହେଉଛି ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ବି ସନାତନକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ପଡ଼ିଶା ଘରର ଝିଅ ମାମିର ସେହି ଦୁଃଖଦ ଘଟଣାଟି ତା'ର ଆଖି ଆଗରେ ନାଟିଯାଏ । ସନାତନକୁ ପଚାରେ, ମଦଭାଟିକୁ ଆଉ ଯାଉ ନାହୁଁତ ?

ସନାତନ କାନମୁଣ୍ଡା ଆଉଁସି କହେ, ଆଉ ଯିବି ମଦ ଭାଟିକୁ ? ଜୀବନରେ ଆଉ କେବେ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ସେ ହସିହସି ଝିଅର କେତେକ କଉତୁକିଆ କଥା କହେ । କହେ, ଝିଅକୁ ବହୁତ ପାଠ ପଢ଼ାଇବ । ସାହି ସ୍କୁଲରେ ମାଷ୍ଟରାଣୀ କରିବ । ଭଲ ଘର, ଭଲ ପୁଅଟିଏ ଯୋଗାଡ଼ କରି ବିବାହ କରାଇବ । ଏହିପରି କେତେ କ'ଣ ।

ଆଉଦିନେ କିନ୍ତୁ ସବୁ କଥା ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଗଲା । କଟକ ସହରର ଦାସ ସାହିରେ ପୁଣିଥରେ ଏକ ନାହିଁ ନଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ।

ସେତେବେଳେ ମାମିର ବାହାଘର ହୋଇ ସାରିଥାଏ । ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ବାପ ଘରକୁ ଆସି କଟକ ସହର ବୁଲିବାକୁ ବାହାରିଥାଏ । ଘର ଆଗରେ ସନାତନ ପୁଣି ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରି ସାହି ଫଟାଇ ଦେଉଥାଏ ।

ସେଦିନ ବି ସନାତନ ପେଟେ ମଦ ପିଇ ବକର ବକର ହେଉଥିଲା ଓ ଘରର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅକଥ୍ୟ ଭାଷାରେ ଗାଳିଗୁଳାଇ କରୁଥିଲା । ହାତରେ ଠେଙ୍ଗାଟିଏ ଧରି ମାଟି ଉପରେ ଦୁଲଦାଲ କଚାଡ଼ି କରି ରଡ଼ି ଛାଡୁଥିଲା, ମୋ' ଝିଅ କାହିଁ ? ମୋ ଆନନ୍ଦିନୀ କାହିଁ ? ତା'ର କ'ଣ ହୋଇଛି କହ । ତାକୁ ଆଣିକି ଦେଖାଅ ନହେଲେ କାହାରିକୁ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରି ସାବାଡ଼ କରିଦେବି ।

ସନାତନର କଥା ଶୁଣି ମାମି ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ମନକୁ ତାର ପାପ ଛୁଇଁଲା । ଭାବିଲା, ଆନନ୍ଦିନୀ କାହାକୁ ନକହି କେଉଁ ପର ପୁରୁଷ ସହ ପଳେଇ ଯାଇନି ତ ? ପୁଣି ପରକ୍ଷଣରେ ଭାବିଲା, ସନାତନର ଝିଅ ଆନନ୍ଦିନୀ ତ ସେମିତି ଝିଅ ନୁହେଁ । ତାକୁ ସେ ପିଲାଦିନୁ ଦେଖିଛି । ସେ ସେପରି କରିବ ନାହିଁ । ତଥାପି..... ।

ମାମିର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଆଗ ଥରକ କଥା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଝିଅ ଜନ୍ମ କରିଥିଲା ବୋଲି ସନାତନ ମଦ ପିଇ ତାକୁ ହାଣିବାକୁ ବସିଥିଲା । ଏବେ ସେଇ ଝିଅ ଆନନ୍ଦିନୀ ନାହିଁ ବୋଲି ମଦ ପିଇ ପାଟି କରୁଛି । ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହି ସେ ସନାତନର ଘର ଭିତରେ ପଶିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କଲା ।

ମାମିକୁ ଦେଖି ସନାତନ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଅଲଗା ଛିଡ଼ା ହେଲା । ମାମି ସନାତନର ମାଁଙ୍କୁ ଦେଖି ପଚାରିଲା, କଣ ହେଉଛି କି ମାଉସି ?

ସନାତନର ମା' କହିଲା, ତା' କଥା କହନା ଝିଅ । ଏଇଟା ଝିଅ ପାଇଁ ବାଜିଆ ହେଲାଣି । ଝିଅ ଯାଇଛି ତା' ମାମୁଁ ଘରକୁ, ଆଜି ସକାଳେ ଫେରିବା କଥା । କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହେଇଥିବ ଯେ ରହିଯାଇଛି । ଝିଅକୁ ନ ଦେଖି ଏଇ ପାଗଳଙ୍କ ପରି ପେଟେ ମଦ ପିଇ ଆସି ବକର ବକର ହେଉଛି ।

ଅବଗୋଷ

ପୌଷମାସର ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ । ରାଜଧାନୀରେ ଭୀଷଣ ଥଣ୍ଡା ସାଙ୍ଗକୁ କାଲୁଆ ପବନର ହିଲୁଳ । ସକାଳପ୍ରହରରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବତାଙ୍କର ଆଗମନ ନାହିଁ ଦୀର୍ଘ ଦ୍ଵିଜଡିନିଦିନ ଧରି । ଆଜିର ଥଣ୍ଡା ସବୁଦିନମାନଙ୍କଠାରୁ ବଳିଯାଇଛି । କଳାମେଘ ଆକାଶକୁ ଆଛନ୍ଦୁ କରି ରଖିଛି । ଥଣ୍ଡାପବନ ସାଙ୍ଗକୁ ଠୋପା ଠୋପା ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁ ବିନୋଦର ଅଟୋ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ରାସ୍ତାର ବତୀଖୁଣ୍ଟର ଆଲୁଅ ମଧ୍ୟ ନିଃସ୍ଵଭର ରଶ୍ମି ବିଛାଡ଼ି ଦେଇଛି ସାରା ରାଜଧାନୀର ରାଜରାସ୍ତା ଉପରେ । ବିନୋଦ ତେଲଟା ଛକ ଅଟୋ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଅଟୋଟିକୁ ଲଗାଇଦେଇ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ଅଟୋ ଭିତରେ ସାଙ୍କୁଡ଼ି ହୋଇ ବସି ରହିଛି । ରାତ୍ର ୭ଟା ବାଜିଲାଣି କୌଣସି ଜଣେ ହେଲେ ଭଡ଼ାଟିଆ କୁରୁ ନ ଥିଲେ । କ୍ରମେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଭୀର ହୋଇ ମାଡ଼ିଆସୁଥିଲା । ସହରର ବଡ଼ିଖୁଣ୍ଟ ସବୁ କ୍ରମେ ଅଧିକ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠୁଥାଏ । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ କେହି ଜଣେ ବିନୋଦ ପାଖରେ ଆସି ଠିଆ ହୋଇ କହିଲା, ଏ ଅଟୋବାଲା ! ଯିବୁ ? ବିନୋଦ ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ ଉଠିଲା ଦେଖିଲା ଅଫିସର ଭଳି ଦେଖାଯାଉଅଛି । ଭଲଦାମୀ ରେମାଣି କପଡ଼ାର କୋଟ ପିନ୍ଧିଛି । ଅଫିସର ଜଣଙ୍କ ପାଟି କରି ପଚାରିଲେ, ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲୁ କି ? ପଚାରୁଛି ପରା ଯିବୁ ? ବିନୋଦ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା । ଅଫିସର ଜଣଙ୍କ ଅଟୋର ପଛସିଟରେ ବସିଲେ । ଅଟୋ ଗଡ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ତୁଷାରଜଣା ସବୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ବିନୋଦ କାଟକୁ ପୋଛି ଆଗକୁ ଅଟୋ ଗାଡ଼ିର ବେଗ ବଢ଼ାଇଲା । ଅଫିସର ଜଣଙ୍କ ଦାଗିଦ୍ କଲା ଭଳି ସ୍ଵରରେ ବିନୋଦକୁ କହିଲେ, ଠିକ୍ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଛୁ ତ ? ଜଣାପଡୁଛି ତୁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇବାରେ ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ । ଆରେ, ବାମରୁ ଦେଖି ସତର୍କତାର ସହ ଗାଡ଼ିଚଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଅଫିସର ଯାତ୍ରୀ ଜଣକ ବିନୋଦକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ଵରରେ ଗାଳିଦେଲା ଭଳି ପାଟି ମଧ୍ୟ କରିଥିଲା । ବିନୋଦକୁ ବହିଷ୍କୃତ ହୋଇ ଅଫିସରକୁ ରାସ୍ତା ମଝିରେ ଓହ୍ଲାଇଦେଇ ଚାଲିଯିବ ବୋଲି ଭାରୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ି ନୀରବ ରହିଲା । ଅଫିସର ଡିମା ଡିମା ଆଖିରେ ବିନୋଦକୁ ଚାହୁଁଥାଏ । ତଥାପି ବିନୋଦ ପ୍ରତିବାଦ ନ କରି ଗାଡ଼ିଚଲା ରାସ୍ତାରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲା । ରାଜଧାନୀର ବର୍ତ୍ତମାନ କମିଶନରେଟ୍ ପୁଲିସ୍‌ଙ୍କର ରାଜତ୍ଵ ଯଦି ଅଫିସର ଜଣଙ୍କ ୧୦୦ ନମ୍ବରକୁ ମୋବାଇଲର ତାଏଲ କରେ ତେବେ ବିନୋଦ ଆଡୁଆରେ ଫଣିଯିବାଟା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟ ନୁହେଁ । ତେଲଟାକୁ ଓଲଟୁ ବସଣ୍ଡା ଆଉ ଏହି ଛକଦେଇ ଷ୍ଟେସନ ସ୍କୋୟାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନୋଦକୁ ଅଟୋ ଚଳାଇ ଯିବାର ଅଛି । ରାସ୍ତାରେ

କେତେ ଲୋକ ଗୁଁ ହିଲର ଧରି ଅଙ୍କାବଙ୍କା ଠାଣରେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥାନ୍ତି । ଶୀତ ଯୋର ଧରିଥିବାରୁ ମାତାଲ୍ ଟୋକାଏ ମଧ୍ୟ ହିରୋହୋଷାଗାଡ଼ିକୁ ଅଟୋ ସାମ୍ନାରେ କଟିଂମାରି ଚଳାଉଥାନ୍ତି । ଅଫିସର କହିଲେ, ଏ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ବଦମାସ୍ ଧରଣର ମନେ ହେଉଛି । ଏମାନେ ମିଳିମିଶି ତୁମ ସଙ୍ଗେ ଥିବା କରୁଛନ୍ତି । ବିନୋଦ ସବୁଶୁଣି ପୁନଶ୍ଚ ନୀରବ ରହିଲା । ବିନୋଦର ନିଜସ୍ବଚିନ୍ତା ନିଜକୁ ବ୍ୟଥିତ କରୁଥିଲା । ସେ ଭାବିଲା, ଏ ଅଫିସରବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜର ଦୁଃଖକଥା ଗପିଦେଲେ ଟିକିଏ ଆଶୁକ୍ତି ମିଳିବ । ଏଣୁ ସେ ଅଫିସର ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲା, ବୁଝିଲେ ଆଜ୍ଞା, ମୋ ପୁଅ ଅବିନାଶ ଏଇ ସପ୍ତାହରେ ମରିଗଲା । ତାକୁ କ'ଣ ହୋଇଥିଲା ? ଅଫିସର ପଚାରିଲେ, ବିନୋଦ କହିଲା, କ'ଣ ହୋଇଥିଲା, କିଏ ଜାଣେ ? ତାଙ୍କର କହିଲେ, ମଞ୍ଜିଷ୍ଟ ଜ୍ବର ହୋଇ ମରିଗଲା । ତାଙ୍କରଖାନାରେ ଡିନିଂନ ଧରି ଟିକିସିତ ହେଉଥିଲା । ତା' ପରେ ମରିଗଲା । ଭଗବାନ ଜାଣନ୍ତି, କ'ଣ ହେଲା ? ଏହା ଶୁଣିବାପରେ ଅଫିସର ଯାତ୍ରୀ ଜଣକ କହିଲେ, ଆରେ ଟିକେ ଶାନ୍ତ ଚଳ । ଗପିଲେ ଗାଡ଼ି ଡେରିରେ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିବ । ମୋର ଟ୍ରେନ୍ ୭.୪୫ ମିନିଟ୍ରେ । ମୋର ଟ୍ରେନ୍ ଫେଲ୍ ହେଲେ ମୋର ସବୁ ପରିଶ୍ରମ ବୃଥାଯିବ । ଅଫିସର ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ଏତକ କହିଦେଲେ । ଏହା ଶୁଣି ବିନୋଦ ଅଟୋର ବେଗ ବଢ଼ାଇଦେଇ ଯଥାଶୀଘ୍ର ରେଳଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଅଫିସର ଚଟାପଟ୍ ଅଟୋରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଚାଶ ଟଙ୍କା ଆ ନୋଟ୍ସିଏ ବିନୋଦକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା । ପୁଣି ବିନୋଦ ଗାଡ଼ି ଲଗାଇଲା । ଅଟୋ ଭିତରେ ପୁଣି ରୂପଚାପ୍ ବସି ରହିଲା । କିଛି ସମୟ ବିତିଗଲା । ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁରେ ମ୍ରିୟମାଣ ବିନୋଦର କଥା ଶୁଣିବାକୁ କେହିହେଲେ ଜଣେ ଚିହ୍ନା ପରିଚିତ ଲୋକ ଷ୍ଟାଣ୍ଡକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ ।

କିଛି ସମୟପରେ ତିନିଜଣ ଲୋକ ନିଜ ଭିତରେ ଝଗଡ଼ାଲାଗି ଆସି ଅଟୋପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଦୁଇଜଣ ମୋଟାରୋଟା ଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଜଣକ ସାମାନ୍ୟ ବାଙ୍ଗରା ଥିଲା । ସର୍ତ୍ତା ଶୀତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବୋଧହୁଏ ଦୁଇଚାରି ପେର୍ ମଦ ପିଇଥିଲେ । ବାଙ୍ଗରା ଲୋକଟି କହିଲା, ଆରେ ଅଟୋବାଲା ଦୟାନଦୀ ବ୍ରିଜ୍ ପାଖକୁ ଯିବୁ ? ବିନୋଦ ହଁ ଭରିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଭଡ଼ାଟଙ୍କା ଛିଡ଼ିଲା ତାହା ଆଦୌ ଏ ଡିଜେଲ ମହଙ୍ଗା ଯୁଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା । ତେବେ କିଛି ମିଳିଯିବ ଭାବି ବିନୋଦ ଅଟୋ ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲା । ତିନିଜଣ ଏକ ସଙ୍ଗେ ଠେଲାଠେଲା ହେଲାଭଳି ଅଟୋ ଭିତରେ ବସିଲେ । କିଏ ମଝିରେ ବସିବ ବୋଲି ତିନିଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଶେଷରେ ନିଷ୍ପତି ହେଲା ଗେଡ଼ା ଲୋକଟି ମଝିରେ ବସିବ । ବାଙ୍ଗରା ଲୋକଟି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଯେତେଯାକ ରାଗ ଥିଲା ସବୁ ଛିଣ୍ଡାଇଲା ବିନୋଦ ଉପରେ । ରୁଷଗଲାରେ ବିନୋଦକୁ ବାରମ୍ବାର କହିବାକୁ ଲାଗିଲା କିରେ

ଏମିତି କଣ ଚଳାଉଛୁ ? ମାଲ୍ ମାରି ଦେଇଛୁ କି ? ଆବେ ! ଶାନ୍ତ ଚଳା । ବିନୋଦ ଅଟୋର ଏକ୍ସେଲେଟର ଭଲକରି ମୋଡ଼ି ଘୁଁ....ଘୁଁ ଶବ୍ଦରେ ରାସ୍ତା କମ୍ପାଇଲା । ବିନୋଦ ସବୁ ଜାଣିଶୁଣି କରୁଥିଲା । ତିନିଜଣ ଯାକ ଏକସଙ୍ଗରେ ଚିତ୍କାର କଲାଭଳି କହିଲେ, ଶଳା ଆଜି ଆମକୁ ମାରିବୁ ନା କ’ଣ ? ତୋ ପାଖରେ ରମା ଥିଲା ତ । ଜଣେ ଆରୋହୀ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କହିଲା ମିଛ କଥା । ତାହା ମିଛ ଆମେମାନେ କ’ଣ ଆଜିକାଲି ନୁଆ ପିଉଛେ । ଶଳା ବିଗତ ପଚାଶବର୍ଷର ପୁରୁଣା ମଦୁଆ ଆମେ । କାଲି ଯାହା ଟିକେ ପଞ୍ଚହୋଇ ହୋଇଯାଇଥିଲା ରମା, ହିଁସ୍ ଆଉ ତା’ ସହ ବିଅର ଟିକେ । ନାଲରେ ନାଲ ଭାଇମାନେ, କାଲିର ନିଶା ଥିଲା ଆମଦଳ ବଜେପି ହାରି ଯିବାର ଦୁଃଖ ଭୁଲାଇବାର ନିଶା । ଟିକେ ଅଧିକ ପିଇବାଟା ନିଷ୍ଠିତ ! ଗେଡ଼ା ଲୋକଟା କହିଲା । ଗେଡ଼ାର ବାମପାଖରେ ଥିବା ଲୋକଟା ଆବେ ତୋର ନିଶା ବଢ଼ିଗଲାଣି ବୋଧେ ଆମେ କେବେ ବିଜେପିରେ ଥିଲୁ ଯେ ବିଜେପି ହାରିଲାବୋଲି ଦୁଃଖରେ ଗମ୍ ଭୁଲାଇବାକୁ ଯାଇ ରମ୍ ହିଁସ୍ରେ ମିଶାଇ ପିଇଥିଲୁ ? ଅନ୍ୟ ସହଯାତ୍ରୀ ୦୦-୦୦ ହୋଇ ମଦୁଆ ହସ ହସିଲା । ବିନୋଦ ସେମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି-ତର୍କ, ବଚସା ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲା । ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କରାଯାଉଥିବା ବ୍ୟଙ୍ଗ ପରିହାସ ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲା । ବିନୋଦ ଭାବିଲା ସେ ନିଃସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ତା’ପାଖରେ ଲୋକମାନେ ଅଛନ୍ତି । ବାଙ୍ଗରା ଲୋକଟି ମଝିରେ ମଝିରେ ଦାଗିଦ କଲାଭଳି ବିନୋଦକୁ ଅଟୋର ବେଗ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ କହୁଥିଲା । ବିନୋଦ ନାରିବ ନ ରହି ମନର କେଇପଦ କଥା ସେ ଆରୋହୀଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ କହି ମନକୁ ଲାଘବ କରିବ ବୋଲି ଭାବି ଶେଷରେ କହିଲା, ଆଜ୍ଞା, ମୋ ପୁଅ ଏଇ ସପ୍ତାହରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମରିଗଲା । ବିନୋଦ ଭାବିଥିଲା ତା’ର ପୁଅ ବୟସ କେତେ ଥିଲା ? ସେ କେମିତି ମଲା ? ତୋର ପୁଅ ଝିଅ କେହି ଅଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? କିମ୍ବା ମନ ଦୁଃଖ କରନାହିଁ ଯାହା ଭରବାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ତାହା ହିଁ ହୋଇଛି ଏଭଳି କିଛି ଶାନ୍ତନୁମୂଳକ କଥା ଆରୋହୀ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ହେଲେ କହିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମିତି କିଛି ବି ହେଲା ନାହିଁ । କେବଳ ବାଙ୍ଗରା ଲୋକଟା କହିଲା ଆରେ ସେଥିରେ କ’ଣ ଅଛି ? ତାପରେ କହିଲା ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ନିଷ୍ଠୁର ମରିବା । ପରେ ପରେ ସ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପୁଣି ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ଏମିତି ଯିବା ଅପେକ୍ଷା ଚାଲିଚାଲି ଯିବାଟା ବେଶ୍ ଭଲ । ବିନୋଦ କାନରେ କଥାଗୁଡ଼ାକ ବାବୁଲି ପିଟିଦେଲା ପରି ପିଟି ହେଉଥିଲା । ତଥାପି ମନେ ମନେ ସେମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କାମନା କରି ସିରିଡ଼ିଶାଇଙ୍କର ‘ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁରୀ’ କଥାକୁ ମନେ ପକାଇ ନାରିବ ରହିଲା । ଆରୋହୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ପ୍ରଶ୍ନକଲା କିରେ ! ତୋର ବାହାଘର ହୋଇଛି ତ ?

ମୋର ବାହାଘର କଥା ପଚାରୁଛ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଛି ଏବଂ ମୋର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ମଶାଣୀରେ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇ ସାରିଲାଣି ? ସେ ଏଇ ସପ୍ତାହରେ ମରିଗଲା ମୁଁ ଯାହା ଜାଣିତ ଅଛି । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଘଟଣା ଦେଖିଲ ! ବୋଧହୁଏ ମୋ ବଦଳରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୋର ପୁଅକୁ ନେଇଗଲା । ଏହାପରେ ବିନୋଦ ତା'ର ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଷାଦପୂର୍ଣ୍ଣ କାହାଣୀ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ବାଙ୍ଗରା ଲୋକଟି ପାଟିକଲା ହେଇ ଆମେ ଆସି ଦୟାକ୍ରିୟ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଆରୋହାମାନେ ଓହ୍ଲାଇଯିବା ପରେ ସନ୍ତାନହରା ବିନୋଦ ପୁଣି ଏକାକୀ ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁ ଦୁଃଖକୁ ସେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା, ତାହା ପୁଣି ଥରେ ତା'ର ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଚକିତ କାହାଣୀରେ ତା'ର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗତଗତ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲା ଅନ୍ତତଃ ଜଣେ ହେଲେ କେହି ତା'ର କରୁଣ କାହାଣୀ ଶୁଣିବାପାଇଁ ତା' ପାଖକୁ ଆସନ୍ତା କି ? କିନ୍ତୁ ରାଜଧାନୀର ବାସିନ୍ଦାମାନେ ତା' ଆଡ଼କୁ ଥରକପାଇଁ ବି ଆଖି ନ ପକାଇ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ । ତା' ହେଲେ ସେ କାହା ଆଗରେ ତା'ର କରୁଣ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବ ? ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ଛାତି ଫଟେଇ ତା'ର ସବୁ କରୁଣ କାହାଣୀ ନିଗାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତା କି ? ଯଦି ଥରଟିଏ ତା'ର ଦୁଃଖର ଝରଣା ବୋହିବା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତା । ତେବେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ପ୍ଳାବିତ କରି ଦିଅନ୍ତା । ତା' ମନରେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଥିବା ସ୍ଥଳେ କେହି ତା' କଥା ଶୁଣିବାକୁ ନାହାନ୍ତି । ଦୟାନଦୀ ବ୍ରଜରୁ ଗାଡ଼ି ବୁଲାଇ ଭୁବନେଶ୍ୱର ରାଜଧାନୀ ଅଭିମୁଖେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇଲା । ଆଗ ମୌଜାରେ ଦୁଇତିନୋଟି ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଅଛି । ସେହି ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟର କେହି ବାସିନ୍ଦାଙ୍କର ଘରୋଇ ଚାକରଭଳି ଦେଖାଯାଉଛି । ତା' ସାଙ୍ଗରେ ଦୁଇପଦ ସୁଖଦୁଃଖ ହେବ ବୋଲି ଭାବି ପାନବୋକାନ ପାଖରେ ବିନୋଦ ଅଟୋକୁ ସାଇଡ଼କରି ରଖିଲା ଆଉ ପ୍ରଥମେ ନିଜପଟରୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ଭାଇ, କେତେ ସମୟ ହେବ ? ନଅଟା ବାଜି ଯାଇଛି । ଏଇଠି ଗାଡ଼ି କାହିଁକି ଠିଆ କଲୁ ? ଚାଲିଯା, ଡେରି ହେଲେ ଯେତେଲିଁ ଗାଡ଼ି ଧରିବ । କମିଶନରେଟ୍ ପୋଲିସ୍ ବୁଝିଲୁ ନା ନାହିଁ ? ବିନୋଦ ଆଉ କ'ଣ କହିବ, ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଆସି ଗାଡ଼ିକୁ ଷ୍ଟାର୍ଟକରି ବେଗ ବଢ଼ାଇଦେଲା ଓ ନିଜର କାରୁଣ୍ୟ ଭିତରେ ନିଜେ ହଜିଗଲା । ସେ ଅନୁଭବ କଲା ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ଆଉ ଲାଭ ନାହିଁ । ସେ ତା'ର ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଚାହୁଁଥିଲା । ଏମିତି ଏମିତି ବିନୋଦର ସପ୍ତାହେ କଟିଗଲା । ଘରେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ଆରେ ସେ ନିଜର ବିଶାଦ କଥା କ'ଣ ଅବା କହିବ ସ୍ତ୍ରୀ ତ ସବୁକଥା ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇଅଛି । ବାହାରେ ଶୀତଦିନର ଥଣ୍ଡା । ଡେଲଟା ଛକର ଅଟୋଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଆଜିକାଲି ଭଡ଼ା ପ୍ରବଳ । ବିନୋଦର ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଅଟୋ

ଚାଳାକମାନଙ୍କ ସହ ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ବୁଝାମଣା କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ଯିଏ ଯାହା କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ, ସତେଯେମିତି କାହା ପାଖରେ ଆହା ପଦେ କହିବାପାଇଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିଏ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ସେ ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ କାହାକୁ ଅବା ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁ ଜନିତ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କଥା ବିସ୍ତାରୀ କହିବା ପୁଅକୁ କେମିତି ଜର ହେଲା । ସେ କେମିତି ବ୍ୟସ୍ତହୋଇ ତାଙ୍କର ପାଖକୁ ନେଲା । ତାଙ୍କର ଲମ୍ବାଟିଠା ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷା କର ଅମୃତ ପରୀକ୍ଷା କର । ସବୁପୁଣି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ପ୍ରାକ୍ତେଜ୍ ଲ୍ୟାବ୍‌ରେ ହେବାର ଅଛି । ସ୍କାନିଂଠାରୁ ଏଣ୍ଡୋସୋପି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାବତୀୟ ପରୀକ୍ଷା ପୁଣି ଦାମୀ ଔଷଧର ଟିଠା । ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତା'ର ପୁଅକୁ ବଞ୍ଚାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ପୁଅ ମରିବାପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏମିତି ଦିନ ମାସ ବର୍ଷ ବିତିବାରେ ଲାଗିବ । ବିନୋଦ କଥା ଦିନେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯିବ । ବିଶାଦ କ'ଣ ପୁରୁଣା ହୁଏ ନା ଅତୀତକୁ କ'ଣ ଭୁଲିହୁଏ ? କିନ୍ତୁ ପରର କାମରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ?

ଜାଅନ୍ତା ଗବ

ତପନ ସାମଲ, ଆଜକୁ ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ହେବ ଓଡ଼ିଶାର ଗୋଟିଏ ସୁନାମକରା ସରକାରୀ ଯୁନିଭରସିଟିରେ ଜୁନିଅର୍ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ପଦବୀରେ ରହି ଆସିଛନ୍ତି । ଅନେକ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଆଉ ସାଂସାରିକ ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟରେ ସେ ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ ରଖି ସବୁ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତି ସାମ୍ନାକରି ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ ରଖିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଯେହେତୁ ପୋଖରୀ ତଥା ପୁରୁଣା କର୍ମଚାରୀ ସରକାରଙ୍କର ସବୁ ନିୟମକାନୁନ୍ ଯାହା ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ ସେ ବିଷୟରେ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଗତ । କ'ଣ ନିୟମ ଅର୍ଦ୍ଧଗତ ଏବଂ କ'ଣ ନିୟମ ବର୍ହିଭୂତ ସେ କଥା ସେ ଠିକ୍ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ସେ ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ଯୁନିଭରସିଟିରେ ବିନା ବଦଳିରେ ଗୋଟିଏ ଆସନରେ ଆସ୍ଥାନ ଜମାଇ ସାରିବାପରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କେଉଁ ସମୟରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ର ତଥା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଥିବା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଛାତ୍ର ତଥା ଅଭିଭାବକମାନେ ଆସି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ର ତଥା ଅଭିଭାବକମାନେ ଆସି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଭିଡ଼ ଜମାନ୍ତି । କାହାର କିଏ ବନ୍ଧୁ କିମ୍ବା ପରିଚିତଙ୍କ ସହାୟତାରେ ଯୁନିଭରସିଟିର କିରାଣୀଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଅଫିସରଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧରି କେବଳ ଧରାଧରି କରି ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କର ମାର୍କ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ କଳବଳ କୌଶଳ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି । ତପନବାବୁ ଠିକ୍ ଜାଣିଛନ୍ତି ମାର୍କକୁ କାରସାଦି କରି କିପରି ଫେଲ୍ ଛାତ୍ରକୁ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ କରିହେବ । ସେ ଠିକ୍ ଜାଣିଛନ୍ତି କେଉଁ କୌଶଳ ଅବଲମ୍ବନ କଲେ ନିଜର ଆସ୍ଥାନ ନିରାପଦ ରହିବ, ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

କର୍ମରେ ନିଷ୍ଠା ଆଉ ସଜୋଗ ପଣିଆ ରଖି କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା ନ କରି ବେଶ୍ କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ପରେ ସେ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ, ଏଠି ଅର୍ଥର (ଟଙ୍କାର) ଆବଶ୍ୟକତା ତଥା ଅହେତୁକ ଲୋଭ ଗୋଟିଏ ପଟେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଧୁଲିସାତ୍ କରେ ଆଉ ଯଦି ସଜୋଗ ନିର୍ଲୋଭୀ ହେଇ ତେବେ ସମାଜରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ କିରାଣୀ ଚାକିରିଆ ଜୀବନଟିଏ ପାଳଟିଯିବ ।

ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଅଭିଭାବକମାନେ ପହଞ୍ଚି କିଭଳି ଯୁନିଭରସିଟିରେ ମାର୍କ ବଢ଼ାଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ଖାତାର ପୁର୍ନମୂଲ୍ୟାୟନ ସମୟରେ ଅସତ୍ ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ ପୂର୍ବକ ତପନବାବୁଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ତଥା ଅଫିସରମାନଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଜ ଦେଇ ଅନିତା ଆଉ ଦୁର୍ନୀତି କରିଥାନ୍ତି । ତପନବାବୁଙ୍କ ପାଖ ଚ୍ୟାରରେ ବସୁଥିବା ଆଉ ଦୁଇ ତିନିଜଣ କିରାଣୀ ଭତି ମଧ୍ୟରେ ସହରରେ ଉଚ୍ଚାଦରରେ

ଜମି କିଣି କୋଠା ତିଆରି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଲେଣି । ତପନବାବୁ ଯେଉଁ କିରାଣୀକୁ ସେଇ କିରାଣୀ ଆଉ ଘର କହିଲେ ଯାହା ଗାଁରେ ଚାରିବଖରା ପକ୍କାଘର ଯାହା ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ଅମଳର ଘର । ଯୁନିଭରସିଟି କ୍ୟାମ୍ପସରେ ଗୋଟିଏ ଟୁ-ଆର ସରକାରୀ କ୍ଲାଚର ଛଡ଼ା ତପନବାବୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବର୍ଗପୁଟର ଜାଗା ମଧ୍ୟ ଏ ସହରରେ ସେ କିଣିପାରିନାହାନ୍ତି । ଦରମା ମାତ୍ର ସାତହଜାର ଟଙ୍କା, ସେଥିରେ ମହଙ୍ଗା ବଜାରରେ ସେ, ଧର୍ମପତ୍ନୀ, ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପୁଅ, ଦୁହେଁ କଲେଜରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଏଇମିତି ଚାରିପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବ ସହ ନିଜର ବିଧବା ମାଁ ମଧ୍ୟ ତପନବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରୁହନ୍ତି । ଦୁର୍ନିତି ଆଜିକାଲି ଯେମିତି ସାଧାରଣ ଘଟଣା ହେଲାଣି । ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଲାଞ୍ଜନେବା ଘଟଣାରେ କେତେବେଳେ କିରାଣୀ ତ କେତେବେଳେ ଅଧିସର ଧରା ପଡ଼ନ୍ତି ଭିଜିଲାନ୍ସ ବିଭାଗ ହାତରେ । ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ସସପେଣ୍ଡ ହେବାପରେ ଅଧା ଦରମାପାଇ କେଶ୍ ଲଢ଼ନ୍ତି, କେତେଜଣ ବୋକ୍ସମୁକ୍ତ ହୋଇ ପୁଣି ଚାକିରିରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏମିତି କେତେ ଘଟଣା ବିଗତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯୁନିଭରସିଟିରେ ଘଟିଯାଇଛି । ସବୁ ଘଟଣାର ଟିକିନିଶ୍ୱ ବିବରଣୀ ରହିପାରେ ନାହିଁ ତପନବାବୁଙ୍କ ହୃଦୟର ତାଏରା ଭିତରେ । ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଅଧିସର ପହଞ୍ଚିବା ଆଉ ଅଧିସକାମ ଠିକ୍ ରୂପେ ସମ୍ପାଦନକରି ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଅଧିସ୍ ଛାଡ଼ନ୍ତି ତପନବାବୁ । ସେ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ ସଙ୍କଳ୍ପ ଯେ ସେ ସର୍ବଦା ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ରହି ସଚୋଟ ରହିବେ ।

ଭଗବାନ ଯେତେବେଳେ ଜଣକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ତା'ର ବିବେକରୂପକ ଗନ୍ତାଘରଟିକୁ ଖାଲିକରି ଦିଅନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ଦୁଃଖର୍ମକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ଠିକ୍ ବୋଲି ବିଚାର କରିବ । ଏଭଳି ଘଟଣା ଘଟିଲା ତପନବାବୁଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ । ସେ ବର୍ଷ ମହାବାତ୍ୟା ହେଲା ଯେ, ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ଗାଁ ଗଣ୍ଡା ନିଚିହ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଧୂଳିରେ ଅନେକ ଘରଦ୍ୱାର ମିଶିଗଲା ଆଉ ଗାଁମାନଙ୍କର ଭୌଗୋଳିକ ସ୍ଥିତି ତଥା ନକ୍ସା ସବୁ ବିଚିତ୍ରିଗଲା । ମହାବାତ୍ୟାରେ ତପନ ବାବୁଙ୍କ ପୈତୃକ ଘର ଚାରିବଖରା ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଝଡ଼ ତ ଗାଁରେ ଆସିଥିଲା କିନ୍ତୁ ତପନ ବାବୁଙ୍କ ପକେଟ୍ ଆଉ ସଞ୍ଚୟଖାତା ପାସବୁକ୍ରେ ଥିବା ସବୁ ଧନରାଶି ଅର୍ଥର (ଟଙ୍କାର) ଆବଶ୍ୟକତା ଜନିତ ଦୁର୍ଘଟଣାର ମୁକାବିଲା କରି ଗାଁ ଘରଟିକୁ ପୁନଶ୍ଚ ଠିଆ କରିବେ ।

ହୃଦୟ ଆଉ ଆତ୍ମାକୁ ବାରମ୍ବାର ପଚାରି ପଚାରି ସେ ସ୍ଥିର କଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀ, କିରାଣୀଙ୍କ ଭଳି ମଣିଷ ହେବେ । ଆଜି ସୁଦ୍ଧା ସେ ଆଦୃତ୍ୱସ୍ଥି ପାଇପାରି ନାହାନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଲାଞ୍ଜ ନେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ଆୟର ପରିସୀମା ବଢ଼ାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ଗୋଟିଏ ମୁଖାପିଣି ମଣିଷ ପାଳନ୍ତିଯିବେ । ତାଙ୍କର ଅସଲ ଚେହେରା ଅନ୍ୟମାନେ ଚିହ୍ନିପାରିବେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଟଙ୍କାର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରି ଗାଁର ଘରଟାକୁ ମୋଜାଇକ୍, ମାର୍ବଲ୍ ଖଚିତ ପକ୍କାଘର ତଥା ଆଖୁଦୁଶିଆ କରିବେ ।

ସେଦିନ ଶନିବାର ଆଉ ମାତ୍ର ମଝିରେ ସାତଦିନ ରହିଲା, ଆସନ୍ତା ଶନିବାର ସ୍ବାତକ ପରାକ୍ଷାର ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷା ଫଳ ବାହାରିବ । ଆଖପାଖ ଗାଁରୁ ନିଜ ସହରରୁ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଛାତ୍ର ତଥା ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କର ଆସିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଲାଞ୍ଚର ସୁଅ ଛୁଟିଲା । ଏଭଳି ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ହେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ତପନବାବୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ରହି ଯାହା କରିବା କଥା କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏଥର ସେ ଲାଞ୍ଚନେବାକୁ ପଛଛୁଆ ଦେଲେ ନାହିଁ । ଭୟ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଆଉ କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ମଣିଷକୁ ସଜୋଟ ମଣିଷ ଭଳି ରଖେ । ଯେଉଁଦିନ ଅନୀତି ତଥା ଦୁର୍ନୀତି ପ୍ରତି ଭୟ ଲୋପଯାଏ ସେଦିନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟେ ସେ ପାଲଟିଯାଏ ‘ଜୀଅନ୍ତା ଶବ’ ।

‘ଜୀଅନ୍ତା ଶବ’ ଜୀଅନ୍ତା ମଣିଷଙ୍କ ଭଳି ସବୁ ଆଚରଣ ବ୍ୟବହାର ତଥା ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ ସତ କିନ୍ତୁ ତା’ ଭିତରର ମଣିଷପଣିଆଟା କେଉଁଆଡ଼େ ଅଜ୍ଞାତବାସ କରି ରହିଥାଏ । ସେ ଯେତେବେଳେ କାନ୍ଦେ ତାକୁ ଅନ୍ୟମାନେ କହନ୍ତି ଏଇଟା ‘କୁଝାର କାନ୍ଦଣା’ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କୃତିମ କାନ୍ଦର ସ୍ବର ଭାସି ଉଠିଲା ଭଳି ପ୍ରତୀକ୍ଷମାନ ହୁଏ ।

ମଣିଷ ଅଭାବରେ ରହି ସଜୋଟ ତଥା ନ୍ୟାୟବନ୍ତ ରହିଲେ ଦୁଃଖ ଆସେ ସତ, କିନ୍ତୁ ଯେତେ, ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସହଜରେ ହଜମ କରିବାର ଶକ୍ତି ବିଶ୍ବନିଆ ଅଗବାନ ତାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଦୁଃର୍ଦ୍ଦିନରେ ସଜୋଟ ମଣିଷ ଦୋହଲିଯାଏ ସାମୟିକ ଭାବରେ, କିନ୍ତୁ ଭୁମିରେ ଚଳିପଡ଼େ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ‘ଜୀଅନ୍ତା ଶବ’ ସାମାନ୍ୟ ଆଘାତ ପାଇଲେ ଯୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ପାଲଟି ଯିବାଟା ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ତପନ ସାମନ୍ତ ସେଦିନଠାରୁ ଲାଞ୍ଚ ନେଇ ମାର୍କି ବଡ଼ାବଡ଼ି ତ କଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମାନସିକ ଚଳନ ଘଟିଲା, ସେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ସବୁବେଳେ ଭୀତବ୍ରତ ରହିଲେ । ସେ ବର୍ଷ ରେଜଲ୍ ଠିକ୍ ସମୟରେ ବାହାରିଲା, ପରେ ଅନେକ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ଆସିଲା । କେତେକଣ କଲେଜଛାଡ଼ି ତପନ ବାବୁଙ୍କୁ ହାତଗୁଞ୍ଜା ମନମୁତାବକ ଦେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଶାନ୍ତରୁପ ଭଲମାର୍କି ପାଇ ନଥିବାରୁ ଅଭିଯୋଗ ଆଉ କେତେକଣ ଫେଲ୍ କାହିଁକି ହେଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ କରି ତପନ ବାବୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଅଫିସ ଚ୍ୟାରରୁ ଭିଡ଼ିଆଣି କଲର୍ ଧରି ବିଧା ଗୋଇଠା ତଥା ଗାଲକୁ ଜୋରରେ ଚଟକଣି ମାରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତଳେ କଟାଡ଼ିହୋଇ ପଡ଼ିବାପରେ ତାଙ୍କ ବେକରେ ପାଦରଖି ମାରିଦେବାକୁ ଧମକ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ । ତପନବାବୁ ଆଗରୁ ଏଭଳି ଘଟଣା ବିଗତ କେତେ ବର୍ଷଧରି ପାଖ ଚ୍ୟାରରେ ବସିଥିବା ସହକର୍ମୀ କିରାଣୀ ତଥା ଅଫିସର ସମସ୍ତେ ପାଇଚନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ସେ ନୀରବ ଦ୍ରଷ୍ଟା ସାଜୁଥିଲେ । ଆଜି ତାଙ୍କର ଏ ଦୁଃର୍ଦ୍ଦିନରେ କେହିହେଲେ ପିଠିରେ ପଡ଼ୁନାହାନ୍ତି । ତପନବାବୁ ଅନୁଭବ କଲେ ସେ ସ୍ବାତନା ଅବା କାହା, ସମବେଦନା ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହନ୍ତି ।

ରବିବାର ଦିନ ସରକାରୀ ବାସଭବନରେ ସେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜ ଦୁଃଖ୍ମର୍ମର ଅଧିକ ପ୍ରଚାରିତ ତଥା ବିଜ୍ଞାପିତ ଆଉ ଅଧିକ ଅପମାନିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ଗାଁ ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଗଲେ । ଗାଁକୁ ଦିନ ଗୋଟାଏ ବେଳେ ଗୋଟିଏ ବସ ଯାଏ । ସେଥିରେ ସେ ବିନା ରାସ୍ତାରେ ଗାଁର ପାଞ୍ଚ କିଲୋମିଟର ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ପଡ଼େ । ବସ କିଛି ସମୟପାଇଁ ସେଠାରେ ଅଟକେ । ତପନବାବୁ ବସରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗାଁକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଥର ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରନ୍ତି । ସେଦିନ ମଧ୍ୟ ଓହ୍ଲାଇଲେ, ଲାଞ୍ଚରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଟଙ୍କା ଥଳିଟିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଆସିଥିଲେ । ଯେଉଁମାନ ଲାଞ୍ଚଦେଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ତ ସେ ଟଙ୍କା ସେ ଫେରାଇପାରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରର ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସେ ଟଙ୍କାରେ ଦରିଦ୍ର ନରନାରାୟଣ ଦୁଃଖ୍ମାନଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ନିମିତ୍ତ ଅନୁମତି ମାଗିଲେ ପୂଜକ ମହାଶୟଙ୍କୁ ।

ପୂଜକ କିଛି ସମୟ ଚିନ୍ତାକରି ତପନବାବୁଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ବୁଝିବା ପରେ କହିଲେ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ତାହାପୁଣି ସତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମିତ୍ତ । ଏଣୁ ଏହା ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ମୋର ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମେ ଦେଇଥିବା ଏ ଅର୍ଥରେ ଦରିଦ୍ର ଭୋକିଲା ଭିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ନଭୋଜନ ଦେବି ।

ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ଆଉ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ନିଃଶ୍ବାସ ମାରିବାପରେ ତପନବାବୁ ଗାଡ଼ିରେ ଚଢ଼ି ଆସି ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ବାପାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ଗାଁର ଚାରିବର୍ଗରା ଘର ତ ମହାବାତ୍ୟାରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ସେଇ ଘରଆଗରେ ଦିନ ଚାରିଟାବେଳେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖନ୍ତି ତ, ଗୋଟିଏ ସରକାରୀ ଜିପ୍ ଆଉ ତହସିଲଦାର ସେଠାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି, ପଚାରି ବୁଝିବାରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ, ତାଙ୍କୁ ଘରଭଙ୍ଗା ତଥା ବାତ୍ୟାବିପନ୍ନ ସହାୟତା ରାଶି ଏକଲକ୍ଷଟଙ୍କା ଟେକଟିଏ ମିଳିବ ।

ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେ ଯେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ରୂପକ ମଞ୍ଜି ଇଚ୍ଛା ବୃକ୍ଷଭଳି ସରକାରୀ ସାହାଯ୍ୟର ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରୁଛି । ଧର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ସତକର୍ମ ଜୀବନର ମାପକାଠି, ଅର୍ଥ ଆଜି ନାହିଁ ଆସନ୍ତାକାଲି ଆସିବ କିନ୍ତୁ ଚରିତ୍ର ଥରେ ନଷ୍ଟ ହେଲେ ତାକୁ ସଜାଡ଼ିବା କଠିନ ବ୍ୟାପାର । ମଣିଷପଣିଆ ଏ ଦୁନିଆଁରେ ସହଜ ଲଭ୍ୟ ନୁହଁ ଏ ଦୁନିଆଁରେ ଝଡ଼ବତାସ ଆଗରେ ଥରେ ଚରିତ୍ରର ସ୍ଫୁଲ୍ଲନ ଘଟିଲେ ତାହାକୁ ସତଚରିତ୍ରରେ ପରିଣତ କରିବା ଦୁଃଲ୍ଲଭ ହୋଇଥାଏ ।

ଶକ୍ତଚଳାର ଅଜ୍ଞାତବାସ

ସମୟ ସମୟରେ ଏମିତି ବି ହୁଏ, ଅତୀତର ଘଟଣା ସବୁ ନିଜ ସାମ୍ନାରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି । ତାକୁ ଅତୀତର କୁହୁଡ଼ିଭରା ଦିବସର କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଭାବି ଏଡ଼ାଇ ଦେଇ ହୁଏ ନାହିଁ । ତା'ର ପଦଧ୍ବନି ମନରେ ଗଭୀର ଶବ୍ଦର ଗୁଞ୍ଜନ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଅତୀତର ଝାପସା ଝାପସା ଜଳଛବି ସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ବୟସରେ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଉଭାହୁଏ । ସମୟ କ୍ରମେ ପିଲାବେଳର ଅବୁଝା ବୟସରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାରେ ଥିବା ଚରିତ୍ରମାନେ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠନ୍ତି । କେତେକ ତ ଥିଲେ ଆଉ ଅଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । କେତେକ ଯେ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ହେଲା ତା'ର କୌଣସି ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ନା ନିଜ ପାଖରେ ଥାଏ ନା ଆଉ କେହି ପରିଚିତ ସେ ବିଷୟରେ କହିପାରନ୍ତି ।

ବାପା ମୋ ନାମରେ ମୁଁ ନାବାଳକ ଥିବା ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ବର ପାଟଣାରେ ଖଣ୍ଡିଏ ୧୦୦ ଡେସିମିଲରେ ଜାଗା କିଣି ଦେଇଥିଲେ । ମୋର ପାଠପଢ଼ା ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ବରପାଟଣା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଭୁବନ ସହରରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ବାପା ରେଳବାଇ ବିଭାଗରେ ସେକସନ ଅଫିସର ପଦବୀରେ ଥିଲେ । ଆମ ପରିବାରରେ ମୁଁ ଥିଲି ସବା ସାନ । ମୋ ଉପରେ ଦୁଇଭଉଣୀ ଆଉ ଜଣେ ଭାଇ । ଭାଇ ବଡ଼ ସେ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଦୀକ୍ଷା ମାମୁଁ ଘରେ ନେଉଥିଲେ । ଭୁବନ ସହରରେ କେବଳ ମୁଁ ଆଉ ପରିବାରର ଅନ୍ୟ ପରିବାରରେ ଚାରି ସଦସ୍ୟ । ଏହିଭଳି ପାଞ୍ଚଜଣିଆ ପରିବାରର ମୁଁ ସବାସାନ ଥିବାରୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ ବାପା - ମାଁ ତଥା ଭଉଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ପାଇଥିଲି । ମୁଁ ଏ କାହାଣୀ ଜଣେ ଆଦିବାସୀ ମହିଳା ଶକ୍ତଚଳା ବିଷୟରେ କହୁଛି । ବାପା, ପିଲାବେଳେ ସାଇକେଲରେ ବସେଇ ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ବରପାଟଣା ଗଲେ ଶକ୍ତଚଳା ସହ ଭେଟ ହୁଏ । ଗରିବ ଆଦିବାସୀ ମହିଳା ଶକ୍ତଚଳା ଫୁଲବାଣୀ ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ଅକ୍ଷାତପଲ୍ଲୀର ମହିଳା । ସେ ଆମ ପଡ଼ୋଶୀ ଘରେ ଚାକରାଣୀ ରୂପେ କିଛିଦିନ ରହିବା ପରେ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କର ଦୂରସ୍ଥାନକୁ ବଦଳି ହୋଇଯିବାକୁ ଶକ୍ତଚଳା ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ଗୁହାରି କରିଥିଲା, ବାବୁ ମୋର ସ୍ବାମୀ, ଶାଶୁ, ଶ୍ଵଶୁର ସଭିଏଁ ମିଶି ଅକଥନାୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତଥା ଆଉ ଦାଉ ସାଜିବାରୁ ମୁଁ ଭୁବନ ସହରକୁ ପଳେଇ ଆସିଛି । ଏବେ ଯିବି କୁଆଡ଼େ ? ତୁମେ ମୋତେ କିଛି କାମଦିଅ କିଛି ନହେଲେ ଘରେ ବାସନମଜାମଜି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାମ କରିବାକୁ ଦିଅ ଘରବାହାରେ କୁଡ଼ିଆଟିଏ କରି ପଡ଼ରହିବି ।

ବାପା ଚିନ୍ତାକଲେ ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱର ପାଟଣାରେ କିଣିଥିବା ପୁଟରେ ତ ପାଟେରୀ ଉଠେଇବା ସହ ଘରଟିଏ କରିବାର ଅଛି । ଚିତାୟତ୍ତମେଷ୍ଟ ପରେ ସେଠାରେ ଯାଇ ରହିଲେ ହେବ । ଏଣୁ ଆଜି ଦୁଇବଖରା ଆଜବେଷ୍ଟସ ଘର କରିଦେଇଥିଲେ ସିମେଣ୍ଟ, ରଡ଼ ଆଉ ଘରଟିଆରିର ସରଞ୍ଜାମ ସବୁ ରଖିବାପାଇଁ । ଏଣୁ ସେ ଦୁଇବଖରା ଘରର ଚାବିଦେଇ ମାସିକ ତିନିଶହ ଟଙ୍କାଦେବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱର ପାଟଣାସ୍ଥିତ ଘରକୁ ଶକୁନ୍ତଳାକୁ ପଠାଇଦେଲେ । ଶକୁନ୍ତଳାକୁ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ସମସ୍ତେ ଶକୁ ବୋଲି ସମୋଧନ କରି ତାକୁ ଡାକନ୍ତି ।

ମୁଁ ହାଲସ୍କୁଲରେ ଷଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀରେ ଅଧ୍ୟୟନରତ ଥିବା ସମୟରେ ମୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ସୁଶାନ୍ତ ସହ ଦିନେ ଦିନେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହି ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱରପାଟଣା ଆଡ଼େ ଯାଇ ବୁଲାବୁଲି କରି ଫେରିବା ପାଇଁ । ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ଶକୁ ମାଉସୀ ସହ ଭେଟହୁଏ । ଶକୁମାଉସୀ ପ୍ରତି ମୁଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ଦୁଇଟି କାରଣ ଥିଲା । ପ୍ରଥମତଃ ସେ ଥିଲା ଅତି ସ୍ନେହୀ, ମମତା ଭରା ଛଳଛଳ ନାରୀଟିଏ । ପାଖରେ ପାଇଲେ ସ୍ନେହରେ ପାଖକୁ ଡାକି ବସାନ୍ତି ଆଉ ଆଦର କରନ୍ତି । ଦଶବାର ବର୍ଷ ବୟସରେ ମୋ ମନ ମଝିରେ ମଝିରେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥିଲା ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱରପାଟଣା ଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ଆୟତୋଟା ମଝି ମଝିଆ ଆମ ପୁଟଟି । ସେଠି କୁଅଟିଏ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଶକୁମାଉସୀର ସ୍ନେହ ଆଉ ତା'ର ହାତରନ୍ଧା ପଖାଳଭାତ ସହ ଶାଗ କିମ୍ବା ଆଳୁଚକଟା ଥିଲା ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣ । ଶକୁ ମାଉସୀ ସାଂଘାତିକ ଗରିବ ସେ । ସାତଟିଆଣ ନଅ ଭଜା ଅବା କେଉଁଠାରୁ ଆଣନ୍ତା ଯେ ଆମକୁ ଦିଅନ୍ତା ? ଶକୁ ମାଉସୀ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣଟି ହେଲା ତା'ର ରୂପ । ସେ ଥିଲା କଳାବର୍ଣ୍ଣର । ତା'ର ଚେହେରା ଦେଖିବାକୁ ଆକର୍ଷଣୀୟ ନଥିଲା ସତ କିନ୍ତୁ ତା' ମୁହଁ, ହାତ ଗୋଡ଼ରେ ଆଦିବାସୀ କଳାର ନିଦର୍ଶନ ଚିତାକୁଟା ସବୁଥିଲା ଆକର୍ଷଣୀୟ । ସେ ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ପୁରୁଷ ସମାଜର ଲୋଲୁପଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବା ପାଇଁ ଆଦିବାସୀମାନେ ଯେଉଁ ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରୁଥିଲେ ସେଇ ଧାରାରେ ସେ ସାମିଲ ହୋଇଥିଲା । କଳା ଚେହେରା ସାଙ୍ଗକୁ ଗୋଲ ଛୋଟ ମୁହଁ । ଛୁରୀ ପରି ଧାରଥିବା ନାକ ଓ ବଡ଼ବଡ଼ ପୋଟଳଚିରା ଆଖି, ମଧ୍ୟମ ଉଚ୍ଚତା । କଳା ଘୁମର ଗହଳ କେଶରେ କେଉଁ ମାସକରେ ଥରେ ତେଲଟିଏ ଲାଗୁଥିଲା କି ନାହିଁ ତା'ର ବି ମୋ ପାଇଁ ଥିଲା ଅଜଣା ।

ମୋତେ ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ଶକୁ ମାଉସୀର ଫୁଲବାଣୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଅଖ୍ୟାତପଲ୍ଲୀରେ ଘର । ସେଠି ତା'ର ସ୍ୱାମୀ ଥିଲା । ଶାଶୁ, ଶଶୁର ଆଉ ସାନନଶୟିଟିଏ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ତଥାପି ନିଜ ଘରପରିବାର ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଏ ଭୁବନ ସହରକୁ କ'ଣ ପାଇଁ ଶକୁ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲା ?

ସମୟର ସ୍ରୋତ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଲା ସମୟରେ ମୁଁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ରାସ ଚାଲିଗଲି । ସେଠାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂରେ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ପୁନଃ ନିଜର ଭିତ୍ତିମୂଳ ଭୁବନ ସହରରେ ଆସି ନିଜର ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଖୋଲି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଅତିବାହିତ ହେଇଗଲାଣି । ଶକୁମାରୀୟା ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱରପାଟଣା ଛାଡ଼ି କେଉଁ ଅଜ୍ଞାତ ସ୍ଥାନରେ ଅଜ୍ଞାତବାସ କଲାଣି ।

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପୂର୍ବରେ ଦୁଇମହଲା ପକ୍ଷୀଘର କରି ସପରିବାର ରହୁଛି । ମୋ ପାଖରେ ମୋର ବୃଦ୍ଧା ମାଁ ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଦିନେ ହଠାତ୍ ମୋ ମାନସପଟରେ ଶକୁମାରୀୟାର ଜୀବନ୍ତ ଚିତ୍ର ଉଦୟିତ ହେଲା । ମୁଁ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହେଲାଭଳି ମୋର ମାଁକୁ ପଚାରିଲି ମାଁ ତୋର ମନେପଡୁଛି ନା ଶକୁମାରୀୟା କଥା । ସେ ଆମ ଘରଛାଡ଼ି କେଉଁଆଡ଼ ଗଲା କ’ଣ ହେଲା ତା’ର ? ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି ?

ଏତେ ବର୍ଷପରେ ମୋ ମାଁ ଶକୁମାରୀୟା ବିଷୟରେ ପଚାରିବି ବୋଲି ହୁଏତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ ? ସେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ କହିଲେ ତୁ ପାଠପଢ଼ିବାକୁ ଯିବାପରେ ବାପା ଘରକାମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ଦୁଇଟା ବର୍ଷରେ କୋଠା ତିଆରି ହୋଇଗଲା । ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ୱରପାଟଣାରେ । ତାପରେ ଦିନେ ଶକୁମାରୀୟା ନିଜେ ଆସି ତା’ ଆଡୁ କହିଲେ, ବାବୁ, ତୁମେ ମୋତେ ମୋର ଅଦିନରେ ସାହାଉରସା ହୋଇ ଘରେ ରଖିଲ ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମପାଖରେ ରଣି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଆଉ ଏଠି ରହିପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ପୁଣି ଗାଁକୁ ଫେରିଯିବାର ଅଛି । ଏଣୁ ମୁଁ ଯାଉଛି ।

ବାପା ମଧ୍ୟ ତାକୁ କିଛି ନକହି ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଦେଲେ । ସେ ଆଜକୁ ଅଠବର୍ଷ ହେବ ଗାଁକୁ ଗଲା କହି ଯାଇଛି ଯେ ତା’ର ଆଉ କୌଣସି ଠିକଣା ମଧ୍ୟ ଆମପାଖରେ ନାହିଁ ।

ଛାଡ଼ି ସେ କଥା । ତୁ ଆଜି କାହିଁକି ତା’ ବିଷୟରେ ପଚାରୁଛୁ ? ମାଁ ଏତକ କହି ମୋ ମୁହଁକୁ ପ୍ରଶ୍ନୀଳ ବୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ କହିଲି ମାଁ କୁହତ କାହିଁକି ସେ ଫୁଲବାଣୀରୁ ନିଜ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଏ ଭୁବନ ସହରକୁ ସେତେବେଳେ ତା’ର ଘର ସଂସାର ପରିବାର ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଥିଲା ? ମାଁ ପୁନର୍ବାର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲେ, ସେ ତ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ପାପ ପଙ୍କରେ ଭରା ମଣିଷର ବିକୃତ ମାନସିକତାର କାହାଣୀ । ଯଦି ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ତ ତେବେ ଶୁଣ ।

ମାଁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଅତୀତର ସେହି ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ମାନବୀ ସୀତାର ଅକୁହା କାହାଣୀ । ଶକୁ ଗାଁରେ ଭଲରେ ଥିଲା । ତା’ର ସ୍ୱାମୀ ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ ଦିନେ କାମ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ସହରକୁ ଆସିଛି ଘରେ ଶଶୁର ଆଉ ଶାଶୁ ଥିଲେ । ନିଶ୍ଚୟ ବିଲକାମରେ

ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲା । ଶାଶୁ ଗାଁ ଘରେ ବାଡ଼ିପାଖ ଆଗୁ ଘରେ ଗଭୀର ନିଦରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଶକୁ ଘରେ ରହି ଧାନହାଣ୍ଡିରେ ଧାନମାପି ରଖୁଥିଲା । ଆସନ୍ତକାଲି ବଜାରକୁ ନେଇ ତା' ବଦଳରେ କିଛି ତେଲ, ଲୁଣ, ଅଟା ଆଉ ପରିବା ଆଣିବ । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଶଶୁର ନିଜଆଡୁ ଡାକପକାଇ ଶକୁ ଆଲୋ ଶକୁ ବୋଲି ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା । ଶଶୁର କାହିଁକି ଡାକୁଛନ୍ତି କ'ଣ ଦରକାର ହେଲା ବୋଲି ଭାବି ନିରାହା ଶକୁ ଶଶୁରଙ୍କ ଘରଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଥିଲା । ଏକୁଟିଆ ପାଇ ଶଶୁର ଅସୁର ପାଲଟି ଗଲା । ଶକୁର ସର୍ବସ୍ବ ଲୁଟିନେଲା । ଶକୁ ରାକ୍ଷାସଭୂତ ଶଶୁରଠାରୁ ଯେତେ ମୁକୁଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ମଧ୍ୟ ପାରିଲା ନାହିଁ ? ପାପ ଆଉ ପାଣବିକତାର ନଗ୍ନ ରୂପ ଶକୁ ପାଇଁ ସେଠାରେ ବଞ୍ଚିବାର ଆଶା ଟିକକ ମଧ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଗଲା । ତେଣୁ ସେ ଫୁଲବାଣୀର ଗାଁ ଛାଡ଼ି କାହାକୁ କିଛି ନକହି ଭୁବନ କାମଧରା ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ।

ମାଁ ଏତିକି କହିସାରି ମୋତେ କହିଲେ ଶକୁ ଏ କଥା ଏକାନ୍ତ ଗୋପନୀୟ ରଖିବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା ସେ ସମୟରେ । ତା' ଘରୁ ସେ ଅଜ୍ଞାତବାସ କଲା ପରେ ଆମ ଘରେ ସମୟଚକ୍ରରେ ପଡ଼ି ରହିଲା କିନ୍ତୁ ବିଧିର ବିଧାନ ସେ ପୁନର୍ବାର ଆମ ପାଖରୁ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାତବାସରେ ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲାଣି । ଶକୁ ମାଉସୀର କାହାଣୀ ଏତେ ବିଭୀଷିକାପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ମର୍ମହୃଦ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ମୁଁ କଷ୍ଟନା ସୁଦ୍ଧା କରିପାରି ନଥିଲି ।

ମହାବାତ୍ୟା - ପଲ୍ଲବୀ ଆଉ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ଦ୍ଵୟ

ଦିନ ଥିଲା ସ୍ଵାମୀର ସ୍ନେହାଲିଙ୍ଗନରେ ରୁନୁ, ଝୁନୁ ଆଉ ଚୁନାକୁ ନେଇ ପଲ୍ଲବୀ ଗାଁରେ ହସୁଥିଲା । ମନେ ହେଉଥିଲା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ହସୁଛି । ତା'ର ଛୋଟ ସଂସାରରେ ତା'ର ସ୍ଵାମୀ ରୂପକ ଦେବତା ଥିଲା । ଦିନ ମଜୁରିଆ । ଦିନର ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ପରେ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ନେହଶିଳ୍ପ ହସ୍ତଦ୍ଵାର କୋମଳ ସ୍ପର୍ଶରେ ସେ ଶରୀରର ସବୁ ବାଧା, ବ୍ୟଥା ତଥା ବେଦନା ଭୁଲି ଯାଉଥିଲା । ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ଵାମୀ ଦିନମଜୁରିଆ ହିସାବରେ ତା'ର କଣ୍ଟାକୂରଠାରୁ ଦିନରେ ଅନେକ ଥର କଟୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶୁଣେ । ଠିକାକାମ ନେଇ କଣ୍ଟାକୂର, ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ଵାମୀକୁ ଶୁଣାଏ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗାଳି, କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ରୁନୁ, ଝୁନୁ ଚୁନାଙ୍କର ମିଠାମିଠା କଥାରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ଭୁଲିଯାଏ ।

ସବୁ ଦରଦାମ ବଜାରରେ ହୁହୁ ହୋଇ ବଢ଼ି ଚାଲିବାର ଶତାବ୍ଦୀ ଇଏ । ଦିନ ମଜୁରିଆର ମଜୁରୀ କିନ୍ତୁ ତା' ସହ ତାଳ ଦେଲେ ବଢ଼ିପାରେ ନା । ଆର୍ଥିକ ଅଭାବ ଅନାଟନରେ କିନ୍ତୁ ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ଵାମୀର ସ୍ନେହ ଶୁଷ୍କା ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା । ସ୍ନେହଶିଳ୍ପ ସୁନ୍ଦର ପରିବାରଟି ଜଗତସିଂହପୁର ଜିଲ୍ଲାର ଛୋଟ ଗାଁରେ ମଲ୍ଲୀଫୁଲ ପରି ଫୁଟିଥିଲା ।

ପଲ୍ଲବୀର ମାଆ-ବାପା ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ଆରପୁରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ଵାମୀର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ସାହା ଏସଂସାରରେ ଥିଲା । ସେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଷେ ହେବ ଆରପାରିର ବାସିନ୍ଦା । ପଲ୍ଲବୀର ସଂସାରରେ ତିନୋଟି ଆଗାମୀ ଦିନର ସଙ୍କେତ ସ୍ଵାକ୍ଷର । ଝିଅ ଦିଓଟି, ପୁଅ ଗୋଟିଏ । ସାନପୁଅ ଚୁନାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୟସ ୪ ବର୍ଷ । ଚୁନା ଉପରର ଦୁଇ ଝିଅ ମାତ୍ର ୬ ବର୍ଷ ଓ ୫ ବର୍ଷ । ଏ ସଂସାରରେ ଏମାନେ ହିଁ ହସର ଫୁଆର ହୋଇ ଆନନ୍ଦର ଅବିର ବୋଲି ଚାଲିଥିଲେ ପଲ୍ଲବୀ ସ୍ଵାମୀ ଘରକୁ ଫେରିଲା । ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିବା ଚାଉଳ ୨ କେଜି ଆଉ ତାଳିତକ ପଲ୍ଲବୀଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇବା ସମୟରେ ପଲ୍ଲବୀର ବଢ଼ିଲା ପେଟ ଉପରେ ହାତଟାକୁ ଆଉଁସି ଆଣିଲା । ପୁଲକିତ ହେଲା ପଲ୍ଲବୀ । ପେଟରେ ଆଠମାସର ଶିଶୁଟିଏ ବଢୁଛି । କେବେ ଯେ ଭୂମିଷ୍ଠ ହେବ ତା'ର ତାରିଖ ଜଣାନାହିଁ । ସେ ହେବ ଏ ସମାଜର ଉଚ୍ଚମ ପୁରୁଷ । ସେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତ । ପଲ୍ଲବୀର ସ୍ଵାମୀ ସବୁବେଳେ ତା'ର ଭବିଷ୍ୟତ ଉପରେ ସ୍ନେହଶିଳ୍ପ ହସ୍ତ ହିଁ ସଞ୍ଚାଳନ କରିଥାନ୍ତି । ଏଣୁ ପଲ୍ଲବୀ ସର୍ବଦା ନିର୍ଭୟରେ କାଳାତିପାତ କରିଚାଲେ । ଯେଉଁ ମାଆ ବାପାଙ୍କ ସହ ତା' ଜୀବନର ଦୀର୍ଘ ୨୫ ବର୍ଷ କଟାଇ ତା' ସ୍ଵାମୀ

ଘରକୁ ବୋହୂ ହୋଇ ଆସିଥିଲା । ଏ ସ୍ବେଦ ଆଉ ନିର୍ଭୟତା ପାଇଁ ହିଁ ସେ ତା'ର ନିଜ ମାଆ-ବପାଙ୍କୁ ହରାଇ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ କେବେ ବି ଅସହାୟ, ଦାନ, ଦରିଦ୍ର ବୋଲି ଭାବିନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ସବୁକିଛି ସମୟର କୁର ପରିହାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଛଳନାମୟ ଆତଙ୍କ ଜର୍ଜରିତ ମହାବାତ୍ୟା ତା'ର ଜୀବନର ଗତିପଥକୁ ବଦଳାଇ ଦେଲା । ସ୍ବାମୀ ତା'ର ଭାସିଗଲେ ସମୁଦ୍ର କୁଆରରେ । ତିନୋଟି ପିଲାଙ୍କୁ ଆବୁଡ଼ି ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ଦୀର୍ଘ ଦୁଇଦିନ ଚାଳଘରର ଭିତର ବଖରାରେ ପଡ଼ି ରହିଥିଲା ପଲ୍ଲବୀ ।

ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଦୁଃସ୍ବପ୍ନ ଭଳି ଅକ୍ଟୋବର ୨୯, ୧୯୯୯ ମସିହା ମହାବାତ୍ୟାରେ ଘର ଆରିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ରହିଥିଲା । ଦୁଲୁକା ଦୁଲୁକା ଘନଘଘୌର ପବନ ସଙ୍ଗେ ଅନର୍ଗଳ ବର୍ଷା । ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆକାଶକୁ ଦେଖି ହେଉନଥାଏ । ପିଲା ତିନୋଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ସେ ଦୁଇଦିନ ସେମିତି ଗମ୍ଭୀରିଘର ଭିତରେ ରହିବା ପରେ ପ୍ରବଳ, ବର୍ଷା ତଥା ବାତ୍ୟା ପ୍ରଶମିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଅକ୍ଟୋବର ୩୧ ତାରିଖ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପଡ଼ିବାବେଳକୁ ପଲ୍ଲବୀର ଦୁର୍ବଳ ଶରୀରର ଚକ୍ଷୁଯୁଗଳ ମଧ୍ୟ ଖୋଲିପାରୁ ନଥାଏ । ସ୍ବାମୀ-ପିଲାଝିଲାଙ୍କ ତା'ର ମନେପଡ଼ିଲା । ସେ ଭାବିନେଲା ଏକ ଅତିଭୟଙ୍କର ଦୁଃସ୍ବପ୍ନ ସତେ ଯେମିତି ତାକୁ ଦୁଇଦିନ, ହେବ ଏ ଘର ବାନ୍ଧି ରଖୁଥିଲା ଶକ୍ତ ଶିକୁଳାରେ ।

ପଲ୍ଲବୀର ଦୁଇଝିଅ ସୁକୁସୁକୁ ହେଉଥିଲେ । ମୁନ୍ଦା ମୁନ୍ଦା ପାଣି ପାତ୍ରରେ ଯୋଗାଡ଼ି ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ଛାଟିଲା । ପିଲା ଦୁହେଁ ଅଖୁଆ ଅପିଆ ପଡ଼ି ରହିଥିଲେ । ଆଖି ଖୋଲି ମାଆକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ମହାବାତ୍ୟାରେ ଭାସି ଯାଇଥିଲା ।

ପଲ୍ଲବୀ କିନ୍ତୁ କାନ୍ଦିପାରି ନଥିଲା । ତା'ର ଲୁହତଳ ଉଭେଇ ଯାଇଥିଲା, ବାତ୍ୟା ଓ ଓଳି ଉପରେ ପେଟକୁ ମାଡ଼ି ପଡ଼ି ରହିଥିଲା । ପଲ୍ଲବୀ ପ୍ରଥମେ ଭାବିଲା, “ବୋଧ ହୁଏ ପୁଅର ଜୀବନ ନାହିଁ” । ନାଡ଼ିରେ ତା'ର ହାତ ମାରିଲା- ନାକ ପୁଡ଼ାକୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ନେଇ ପରଖିଲା । ବୁଝିପାରିଲା, “ପୁଅ ତା'ର ମରିନି” । ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଲା ।

ଏତିକିବେଳେ ବାହାରେ ଦୁଇତାରି ଜଣଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିଲା । ସେ ତା'ର ସ୍ବାମୀକୁ ଖୋଜିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖିଲା, ଗାଁର ପଦନୀ ବୋଉ, ସନା ବାପା, ପଡ଼ୋଶୀ ରମାବାରୁ ଆଉ ଗାଁ ସରପଞ୍ଚ ଅବନୀ ବାରୁ ତା'ର ସ୍ବାମୀର ଶବଦାକୁ ଆଣି ଉକୁଡ଼ା ଘର ଆଗରେ ଲମ୍ବକରି ଶୁଆଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ପଦନୀ ବୋଉ, ପଲ୍ଲବୀ ପାଖକୁ ଧାଇଁ ଆସି ଭୋ କିନା ରଡ଼ି ଛାଡ଼ି କାନ୍ଦି ପକାଇଲା । ପଲ୍ଲବୀର ହାତରେ ଶେଷ ସତ୍ତକ ସ୍ବରୂପ ଦୁଇଟି ଚୁଡ଼ି ଥିଲା । ତାକୁ ପଦନୀ ବୋଉ ଆଉଁସି ଆଉଁସି ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ଏତିକିବେଳେ

ପଲ୍ଲବୀ କିନ୍ତୁ ନିଜେ କଟାଗଛ ପରି ଦୁଇକିନା ତା' ସ୍ବାମୀର ଶବ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ତୁଟି ଦିଓଟି ଆପେ ଆପେ ଭାଙ୍ଗି ଚୂରମାର ହୋଇଗଲା ।

କତି ମଧ୍ୟରେ ସାତଦିନ ବିତିଯାଇଛି । ଦୁଇଦିନ ହେଲା ପଲ୍ଲବୀ ଜାଣିପାରୁଛି ଯେ, ଗାଁକୁ ଆସିଥିବା ସ୍ବେଚ୍ଛାସେବୀ ସଙ୍ଗଠନର କର୍ମଚାରୀମାନେ ତା'ର ଓ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିଛନ୍ତି । ତା' ପରିବାରର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଣି ଉଚ୍ଚା ହିଡ଼ ବନ୍ଧ ଉପରେ ପଲିଥିନ୍ ଘରେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଣିଷର ମଲା ଶବ ସବୁ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନେ ବୋହିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସେ ତା' ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ବକୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅସ୍ବାକାର କରୁଥିଲା । ଭାବୁଥିଲା, ସେ ବି ଆରପୁରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଶବସବୁ ପଡ଼ି ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥାଏ । ଭୋକର ଜ୍ୱାଳା ଏବଂ ଆଉ ତିନି ପିଲାଙ୍କର ଆକୂଳ ଆବେଗ ଭରା କ୍ରନ୍ଦନ ଦେଖି ସେ ଅଥୟ ହେଉଥାଏ । ପୁଣି ନିଜ ପେଟରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଆଣିବାପରେ ସେ ଚିନ୍ତାକଲା ସେ ବଞ୍ଚିବ । ତାକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'କୁ ମିଳିଥିବା ଶୁଖିଲା ରୁଟି, ଡାଲମା ଓ ପଲିଥିନ୍ ପ୍ୟାକ୍ ପାଣି ପିଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ଖାଇଲେ ପିଇଲେ ଯାଇ ପେଟରେ ବଢୁଥିବା ପିଲାଟି ବଞ୍ଚିବ ।

କତି ମଧ୍ୟରେ ଆହୁରି ଦଶଦିନ ବିତିଯାଇଛି । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ବତୀଆ ହିଡ଼ ଉପରେ ପଲ୍ଲବୀ ତା'ର ତିନିପିଲାଙ୍କୁ ନେଇ ରହିଛି । ଅନ୍ୟ ୫-୬ ଟି ପରିବାର ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଚିନ୍ତାକଲେ, ଆଉ ଏଠିକି କେହି ସେବକ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଅଧିକ ରିଲିଫ୍ ସାମଗ୍ରୀ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉପକରଣ ଆଣିବା ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏଣୁ ଏଠି ପଡ଼ିରହି ଲାଭ ନାହିଁ । ବଞ୍ଚିବାର ଅନ୍ୟ ପନ୍ଥା ଧରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଜଗତସିଂହପୁର ସ୍ବେଚ୍ଛାସେବୀ ସଙ୍ଗଠନମାନଙ୍କର କ୍ୟାମ୍ପ ଲାଗିଛି । ତା' ଗାଁର କେତେ ଲୋକ ସେଠାକୁ ଚାଲିଗଲେଣି । ଏଣୁ ପଲ୍ଲବୀ ତା'ର ତିନି ପିଲା ଆଉ ପେଟରେ ବଢୁଥିବା ଶିଶୁକୁ ନେଇ ଜଗତସିଂହପୁର ବାହାରିଲା । ବାଟରେ ଗୋଟିଏ ଖୋଲା ଜିପ୍ ଯାଉଥିଲା । ପାଦ ଥକି ପଡୁଥାଏ ଜିପ୍ ଭିତରୁ ଜଣେ ସାର୍ବପେଣ୍ଡ ପିନ୍ଧା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇବାକୁ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ଗାଡ଼ି ବନ୍ଦକଲା । ପଲ୍ଲବୀ ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ପଚାରିଲେ, ମାଁ ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ? ରାସ୍ତା ଅବସ୍ଥା ଅତି ଶୋଚନୀୟ । ତୁମେ ତିନି ତିନୋଟି ପିଲାଙ୍କୁ ଧରି ଚାଲିଚାଲି ଯିବା ବଡ଼ କଷ୍ଟ ହେଉଥିବ, ଗାଡ଼ିରେ ବସ ।

ପଲ୍ଲବୀ ତା' ସ୍ବାମୀ ମୁହଁରୁ ଅନେକଥର ଶୁଣିଛି, ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର କଥା । ସେଠି କୁଆଡ଼େ କି ଧନୀ କି ଗରିବ, ସଭିଏଁ ଚଳିବାର ପନ୍ଥା ଅଛି । ଗାଁରେ ମଜୁରିଆ କାମ

କରି କରି ବାତସ୍ତୁହ ହେଲେ ତା'ର ସ୍ବାମୀ କହିଥାଏ, ଆଉ ଏ ଗାଁରେ ରହିବା ନାହିଁ ପଲ୍ଲବୀ । ଚାଲିଯିବା ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର । ସେ ସିନା ଏମିତି କହନ୍ତି, ଗାଁ ଭିଟାମାଟି ଛାଡ଼ିଯିବା କ'ଣ ଏତେ ସହଜ ?

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ପୁଣି ଯିବାକଥା ପଚାରିଲେ । ପଲ୍ଲବୀ କହିଲା, ଆଜ୍ଞା, ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଏଁ ଯିବୁ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଗାଡ଼ିରେ ବସିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ତିନିଘଣ୍ଟା ପରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ମାଷ୍ଟର କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍ ପାଖରେ ଗାଡ଼ି ଆସି ଅଟକିଗଲା । ବାତ୍ୟାର ସାତଦିନ ପରେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହର ଶ୍ରୀହୀନ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ରାସ୍ତା ସାରା ବଡ଼ବଡ଼ ଗଛ ସହ ବିଜ୍ଞାପନ ଫଳକ ସବୁ ଛିଡ଼ି ପଡ଼ିଥାଏ । ମହାନଗର ନିଗମ ଲୋକମାନେ ଗଛକଟା, ରାସ୍ତାସଫା କାମରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ପଲ୍ଲବୀ ମାଷ୍ଟରକ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍ ଛକରେ ଓହ୍ଲାଇଲା । ଏହାପରେ ଜିପ୍ ସହ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ପଲ୍ଲବୀ ପ୍ରଥମେ ରାଜରାସ୍ତାକୁ ଅନାଇଲା । ଆଣ ନିଃଶ୍ୱାସୀ ମଣିଷମାନେ ସହରର ବୁକୁ ଚିରି ରାସ୍ତାରେ ପାଗଳ ପ୍ରାୟ ନିଜ ନିଜର ମଟରସାଇକେଲ୍ ଗାଡ଼ିମଟର ଧରି ଧାଇଁଛନ୍ତି । ପଲ୍ଲବୀର କିନ୍ତୁ ଧାଇଁବାର ଶକ୍ତି ଟିକେ ନଥିଲା । ହାତରେ ତା'ର ପୁରୁଣା ଲୁଗାପୁଟୁଳା, ପଛରେ ତିନିଛୁଆ ଓ ପେଟରେ ତା'ର ଅନାଗତ ଶିଶୁକୁ ନେଇ ସେ ବଞ୍ଚିବାପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରୁଥିଲା ।

କିଛିବାଟ ଯିବାପରେ ରାଜମହଲ ଛକ ପୂର୍ବରୁ ପଲ୍ଲବୀର କାନିଟାଣି ମାଁ ମୋଡେ ଭୋକ କଲାଣି.... ମାଁ ଭୋକ.... ବୋଲି ପୁଅ ତା'ର ବିକଳ ହୋଇ କହିଲା । ପଲ୍ଲବୀ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଆଉ ବୁଜିଝିଅ ମଧ୍ୟ ପାଟି ନ ଫିଟାଇ ଠିକ୍ ସେଇଆ କହୁଥିଲେ ବୋଲି ପଲ୍ଲବୀ ଅନୁଭବ କଲା । କ'ଣ କରିବ ? ପାଖରେ ତ ତା'ର ଖାଇବାକୁ କିଛି ନାହିଁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସୁଛି । ସେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ଥିବା ମାରି ବସି ରହିଛି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ସେ ଗର୍ଭକଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କଲା ପ୍ରସବ ପୂର୍ବ ବେଦନାର ପଲ୍ଲବାକୁ ଚାରିଆଡ଼ା ଅନ୍ଧକାର ଦେଖାଗଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ସଦୃଶ ଏକ ରିକ୍ସା ଚାଳକ ପଲ୍ଲବୀ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ତା'ର କଥା ବୋଧହୁଏ ବୁଝିଲା । ପଲ୍ଲବୀକୁ ସେ ତା' ରିକ୍ସାରେ ବସାଇଲା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିସ୍ତୁର୍ଣ୍ଣ ଆଣି ଖାଇବାକୁ ଦେଲା । ପଲ୍ଲବୀ କରୁଣ ଚାହାଣିରେ ରିକ୍ସାଚାଳକକୁ ଚାହୁଁଥିବା ଦେଖି ରିକ୍ସାଚାଳକ କହିଲା, ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା ମାଁ.... ମୁଁ ତୁମକୁ ଠିକଣା ଜାଗାକୁ ନେଇଯିବି ।

ରିକ୍ସା ଅଟକିଲା ଆୟୁର୍ବେଦ ହାସପାତାଲ ସମ୍ମୁଖରେ । ଲମ୍ବା କୋଠାଘର । ପଲ୍ଲବୀ ପରି କୋଠା ଆଗରୁ ଦେଖିନଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ରିକ୍ସାବାଲାକୁ ଆଉଥରେ ଅନାଇଲା

କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ । ରିକ୍‌ସାବାଲା କହିଲା, ମାଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା..... କୋଠା ଭିତରକୁ ଯାଅ । କେଉଁ ନର୍ସିଂହ ଦି ଥିବେ ଦେଖା କର । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ, ମୁଁ ରହିଲି ।

ରିକ୍‌ସା ଫେରିଯବା ପରେ ପଲ୍ଲବୀ ରିକ୍‌ସା ଚାଳକର ଫେରିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ହାସପାତାଳ ଭିତରୁଆଡ଼େ ଘୁହାଁଇଲା । ଆଖି ତା'ର ଅନ୍ଧାରୁଆ ଦିଶୁଥାଏ । ପେଟର ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟ ଅସହ୍ୟ ମନେ ହେଉଥାଏ, ସତେ ଯେପରି ତା' ପାଦତଳୁ ପୃଥୁବାଟା ଖସିଯିବ ଏହି ସମୟରେ କିଛି ସେ କହିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆଉ ନଥାଏ । ଜଣେ ନର୍ସିଂହ ଆସିବା, ଆଉ ଆୟୁର୍ବେଦ ହାସପାତାଳ ଘଣ୍ଟାରେ ଠକ୍ ଠକ୍ ହୋଇ ଆଠଟା ବାଜିବାର ସୂଚନା ସେ କେବଳ ପାଇଲା ।

ତା'ପରେ ସେ ଆଉ କିଛି ଜାଣିନି । ବାତ୍ୟା ପରର ପୃଥୁବାଟା କ'ଣ ଘରୁଛି ବା ଘଟିଛି ସେସବୁ ଜାଣି ନାହିଁ । ଏବେ ପଲ୍ଲବୀ ତା'ର ଚାରି ଚାରିଟି ପିଲାଙ୍କୁ ଧରି ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଅଛି । ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ତା'ଭଳି ଅନେକ ଅସହାୟ ମହିଳା ଅଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ହସୁଛନ୍ତି, ଖେଳୁଛନ୍ତି ଆଉ ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀ, ଘର, ସଂସାର ହରାଇ ପଲ୍ଲବୀ ନୂତନ ପୃଥୁବାରେ ନୂତନ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟା ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ତା' ଆଖି ଆଗରେ ଆଗାମୀ ଶତାବ୍ଦୀର ନୂଆ ସୂର୍ଯ୍ୟ । ତା'ର ନବଜାତ ଶିଶୁଟି ଏବେ ମାଁ...ମାଁ... ତାକିବା ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ସତେ ଅବା ଜୀବନ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ବୃକ୍ଷର ଗହଳ ଶାଖାରେ ପଲ୍ଲବୀର ଆଶାର କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲ ଫୁଟି ଆସୁଛି ।

ଯୌତୁକ କୌତୁକ

ଚାରିଜଣ ଯୁବକ ଅନନ୍ତପରରୁ ରାଜଧାନୀରେ ଝିଅ ଦେଖି ଯୌତୁକ ଠିକଣା କରିବାକୁ ଆସି କନ୍ୟାପିତାଙ୍କ ପୂର୍ବ ନମ୍ବର ଠିକ୍ରେ ନ ପାଇ, ଡାକ୍ତର ଦାସବାବୁଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । “ଦାସବାବୁ ନମସ୍କାର !” ସମ୍ବୋଧନ ଶୁଣି ମାନସିକ ବିକାର ଗ୍ରସ୍ତ ରୋଗୀଙ୍କ ସେବା ସାରି ସଦ୍ୟ ଫେରିଥିବା ଡାକ୍ତର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମସରୁଲ୍ ଦାସ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ଭାବିଲେ, ଗତ ମାସରେ ବାହାରେ ଦେହଶହ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଘର ମୁହଁରେ ମାରିଥିବା ସାଇନ୍ ବୋର୍ଡ଼ଟା ଆଜି ଠିକ୍ କାମ ଦେଲା ।

ଦାସବାବୁ ବୟସ୍କ ଓ ଅଭିଜ୍ଞ ଲୋକ ! ସେ ଚିନ୍ତା କଲେ, ଘରୋଇ ଚିକିତ୍ସାଟା ଭଲ ହେବ । ଏବେ କେଜକଣ ମାନସିକ ରୋଗୀ ଆସିଛନ୍ତି । ନାକତଳକୁ ଖସିଯାଇଥିବା ଚଷମାଟାକୁ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଆଉ ଜିଲା ପେଣ୍ଟାକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଉପରକୁ ଉଠାଇ କହିଲେ, “ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ । ବସନ୍ତ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହାସପାତାଲରୁ ଫେରିଲି । ଚିକିତ୍ସା ଅପେକ୍ଷା କଲେ..... ।

ଯୁବକ ଚାରିଜଣ ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ହେଲେ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା, ଠିକ୍ କାମ ଦେଇଛି । କହୁଥିଲି ନା, ଆମ ଧୁବ କେବେ ହେଲେ ମିଛ କହିବ ନାହିଁ । କରିଛି, କାମ କରିଛି । ଆସିଛି, ଦେଖୁଛି, ଚିହ୍ନିଛି, କହିଛି । ତା’ ପରେ ଯାଇ ଆମକୁ ଖବର ଦେଇଛି । ନଚେତ୍ ଏ ସହରରେ ଆମକୁ ନ ଚିହ୍ନି ମଧ୍ୟ ବାବୁ କେମିତି ଭିତରକୁ ସିଧା ତାକି ନେଲେଣି । ବୁଝିଲୁ, ରିକ୍ବାବାଲା ଆମଠାରୁ ଆହୁରି ଝଡ଼େଇ ଥା’ନ୍ତା । ଚାରିଜଣ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ, ସେମାନେ ଅନେକ୍ଷଣ କରୁଥିବା ଘରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ଜଣେ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ମୋ ସହ ପଡୁଥିବା ସହପାଠୀ, ଶ୍ରୀ ନିରଞ୍ଜନ ବିଶ୍ୱାସ ରାୟ... ।

ଡାକ୍ତର ବାବୁ କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା, ଆଜ୍ଞା, କେତେବେଳେ ବାହାରୁଛି ?

ଯୁବକ ଚାରିଜଣ ବୁଝିଲେ, ତାଙ୍କ ଗାଁରୁ ବସ୍ କେତେବେଳେ ବାହାରେ ସେଇକଥା ଉଦ୍ରଲୋକ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ହୋଇ ଡାକ୍ତର ଦାସଙ୍କର ଝିଅର ଯିବା ଆସିବା କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ରହିବ ନାହିଁ ବୋଲି କହିବାକୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, ‘ସପ୍ତାହରେ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳ ୭ଟାରେ ଓ ସଂଧ୍ୟା ୬ଟାରେ । ଆଉ ବେଳେ ବେଳେ ଅନ୍ୟକିଏ ଚାହିଁଲେ ଖରାବେଳେ ମଧ୍ୟ ବାହାରେ ।

ଦାସବାବୁ ବୁଝିଲେ, ଉପରୋକ୍ତ ସମୟ ହେଉଛି, ମାନସିକ ରୋଗ ବାହାରିବାର ପ୍ରକୃତ ସମୟ । ତେଣୁ ସେ ମନକୁ ମନ ରୁପ୍ତ ଚାପ୍ ବିଚାର କରି ପଚାରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, “କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ସେ ?

ଯୁବକମାନେ ବୁଝିଲେ, ଦାସବାବୁ ରୋକ୍‌ଠୋକ୍ ପଚାରିବାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖନ୍ତି । ଏଣୁ ଯୌତୁକ ବିଷୟ ବୋଧହୁଏ ମୁହାଁ ମୁହଁ ପଚାରି ବୁଝିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ଯୁବକ ଚାରିଜଣ ଯାକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଘର ଉପରେ ହେଲିକପ୍ଟର ନ ହେଲେ, ଏରୋପ୍ଲେନ୍ ଦେଖୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ସବୁ କିନ୍ତୁ...” ।

“ଆଜ୍ଞା, ଆଜ୍ଞା ବୁଝିଗଲି” । ଦାସବାବୁ ଆଉ ଅଧିକ ନ ପଚାରି ନିଜର ଡାକ୍ତର ପଣିଆକୁ ନେଇ ବିଚାର କଲେ, ରୋଗ ସାଂଘାତିକ । ଏଣୁ ସେ ଜଣେ ଯୁବକକୁ ଭିତର ବଖରାକୁ ଡାକି ନେଲେ । ସେଠାରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ସକ୍ ମେସିନ୍ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ସେ ଠିକ୍ ସକ୍ ଦେବା ନିମିତ୍ତ ସମସ୍ତ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନା କଲେ । ଦୁଇଟି ଅନୋଡ଼ ଏବଂ କ୍ୟାଥୋଡର ଲମ୍ବା ନଳୀ ଯେତେବେଳେ ଧରି ଯୁବକ ଆଗକୁ ଆସିଲେ, ଯୁବକ ବୁଝିଲେ, ଯୌତୁକର ଆଭାସ୍ ପାଇ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଦାସବାବୁ ସବୁ ବୁଝି କିଭଳି ତା’ର ଅବସ୍ଥା ଖରାପ କରିବେ ସେ ଚିନ୍ତାରେ ଏତିକି କାମ କରୁଛନ୍ତି.... ।

ଅଗତ୍ୟା ପୈତୃକ ପ୍ରାଣଟିକୁ ଅନ୍ତତଃ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସେ ପ୍ରାଣ ପଣେ ଉଦ୍ୟମ କରି ସେ ସ୍ଥାନ ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ଡାକ୍ତରଙ୍କ କ୍ଲିନିକ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ।

ଏଣେ ଦାସବାବୁ ପାଟି କରୁଥାନ୍ତି, “ଧର ଧର । ବଡ଼ ମାରାତ୍ମକ ବ୍ୟକ୍ତି ଛଏ । ଯା ହାତରେ ସମାଜର ପ୍ରଭୃତ କ୍ଷତି ହେବ । ଯାକୁ ଚଞ୍ଚଳ ଧରିବାକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ନଚେତ୍ ସର୍ବନାଶ” ।

ଦାସବାବୁଙ୍କ ଚିକ୍ତାରରେ ଯୁବକମାନେ ଆହୁରି ତହଲ ବିକଳ ହୋଇ ସହରର ରାସ୍ତା ଉପରେ ଏଣେ ତେଣେ ଦଉଡ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ଦାସବାବୁଙ୍କ ବଢ଼ିଲା ଝିଅଟା ପରଦା ଆବୁଆଳରେ ସବୁକଥା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା । ସେ ଦାସବାବୁଙ୍କୁ ଘର ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେଉ ନେଉ କହିଲା, “ବାପା, ଏମିତି ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ପ୍ରାକ୍‌ଟିସ୍ ଭଲ ନୁହେଁ । ରୋଗୀଙ୍କ ପିଛା କରିବାଟକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲ” ।

ଭାମଣା ପ୍ରବେଶ

ସେଦିନ କୋର୍ଟରୁ ଘରକୁ ଫେରି ଆଡ଼ଭୋକେଟ୍ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ସାହାସ୍ୟ ବସନରେ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ଶହେ ଟଙ୍କା ନୋଟ୍ ବଢ଼ାଇ କହିଲେ, “ଭଉରକା” । ମୁଁ ପାଇଗଲି । ସେ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ଆଜିଠିଆ ସବୁକୁ ଯଦି ବ୍ୟାଗ୍ କିମ୍ବା ଟୋକେଇରେ ସଜାଡ଼ିବ, ତେବେ ଘରେ ଥିବା ସବୁ ବ୍ୟାଗ୍, ଟୋକେଇ ଆଉ ତୁମର ପରିବା ତାଲା ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଉଛୁଳିବ” ।

ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଜାଣିଛି, ଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କର ପରିବା ତାଲାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଦରକାର ନିମିତ୍ତ ନେଇଯାନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର କହିବା ପରେ ଯାଇ ପରିବା ତାଲାଟିଏ ମାର୍କେଟରୁ କିଣି ହୋଇଆସେ । ତଳେ ପଡ଼ି ପରିବା ଏମିତି କେତେ ଯେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି ତା’ର ଠିକଣା ନାହିଁ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ଭାବୁଥିଲେ, ଗୋଟିଏ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିବେ । ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ହେବେ । ତା’ପରେ ବିଧାନ ସଭାରେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରି ନିଜେ ଅନେକ କିଛି କରିବେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ / ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ ଦଳପତି ହେବେ । ଶେଷରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଆସନଟା ତାଙ୍କର ହେବ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବାବୁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କହି ଗୋଟିଏ ଲିଷ୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କହିଲେ । ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଭାବିଲେ, ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତଟା ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ହେବ ଭାବିଲେ, । କାରଣ ସେ ହେବ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ । ମନଟା ଭାରି ଜୋରରେ ଡେଉଁଥାଏ । କୁତୁକିତ ସ୍ୱାଦରେ ମନଯା ପୂରା ଚହଲି ଉଠୁଥାଏ । ଯାହାହେଉ, ତାଙ୍କର ପତିଦେବ ବାହାପରଠାରୁ କେବେ ବି ଏମିତି ମିଠା କଥା କହିନାହାନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ରସଗୋଲା, ମାଲପୁଆ, ମିଠା ଲଡୁ ଆଉ ମହାସୁର ପାଗର ଦଶଗୁଣ ମିଠା ଭରି ରହିଛି ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ରୁକୁନ୍ ଆଉ ପିକୁନ୍‌ଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସାଇ ସ୍ନେହରେ ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡଟିମାନ ଆଉଁସି କହିଲେ, ଆମେ ଏ ଦୁହିଁଙ୍କ ଆଖିରେ ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତର ସବୁଜ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛେ । ତାକୁ ସାକାର କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମର ଏ ବାଦାମଖୁଆ ଓକିଲାତି ଛାଡ଼ି ସିଧା ବିଧାନସଭା ଭିତରକୁ ପଶିବାକୁ ହେବ । ଦେଖ, ଓକିଲାତି ପଡ଼ିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଏ ଲାଇନ୍‌ରେ ପଶିବାକୁ ଆସିବି ଚାହୁଁନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଭିତରକୁ ପଶିଲେ ଯାଇ ଜାଣିହେବ ଯେ, ପ୍ରକୃତ ଜିନିଷଟା କ’ଣ । କେବଳ ବାହାରୁ ବାହାରୁ ଏ ପେଶାକୁ ସେମିତି ଦେଖିଲେ ହେବନାହିଁ । ଗହୀର

ଚାଷ ଦରକାର । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ପୁଣି କହିଲେ, ବାହାରୁ ବାହାରୁ ଆମେ ଦେଖୁଛେ, କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ କେତେ ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ଜୀବନର ସ୍ଥିତିସହ ଲଢ଼ି କେତେ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଫି, ଫା ହୋଇ ଗାଁ ଗଣ୍ଡା ସହର, ବଜାର ବେଳ ଅବେଳ ନ ଦେଖି ଧାଉଁଛନ୍ତି । ଚଟପଟ କେତେ କେତେ ଉନ୍ନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସେତିକି ବେଳକୁ ରାତି ନ'ଟା ବାଜି ସାରିଥାଏ । ଟି.ଭି. ରେ ଇଂଲିଶ୍ ସମ୍ବାଦର ଶେଷ କେତୋଟି ପଦ ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ମନଦେଇ ଶୁଣିଲେ । ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ଆଉଥରେ ରିପିଟ୍ ହେଉଥିଲା । କୁହାଗଲା ଆଜି ବିହାରରେ ବିରୋଧୀ ଦଳର କର୍ମୀଙ୍କ ଆଘାତରେ ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ପ୍ରାର୍ଥୀ ଶ୍ରୀ କର୍ମବୀର ଗୌରିବାବୁଙ୍କର ଶୋଚନୀୟ ମୃତ୍ୟୁ । ଆଜିଠାରୁ ରାଜ୍ୟରେ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାର ବନ୍ଦ ଏବଂ ସେହି ଆସନ ନିମିତ୍ତ ନିର୍ବାଚନର ସୁଗିତାଦେଶ । ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ ଭୂମିକମ୍ପ ଜନିତ..., ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ କବାଟ ଖଟ୍ ଖଟ୍ ହେଲା । ତା' ସାଙ୍ଗକୁ କଲିଂ ବେଲଟା ଜୋରରେ ବାଜି ଉଠିଲା । ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ମନେ ମନେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲେ । ପତ୍ନୀ କିନ୍ତୁ କହିଲେ କବାଟ ଫିଟାଇ ଦେଖୁନ । ଏମିତି ହେଲେ ଚଳିବ ? ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ. ହେବା ପରେ କେତେ ଭିଡ଼ । କେତେ ଲୋକଙ୍କ କେତେ ରକମର କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏମିତି ହେଲେ ଚଳିବ ?

ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ କବାଟ ଫିଟାଇ ଦେଖିଲେ, ପାଞ୍ଚଜଣ ରାଜନୈତିକ କର୍ମୀଭଳି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଲୋକ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଆସି, ଘରଭିତରେ ଆସନ ଜମାଇ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଆମ ଦଳର ତୁଙ୍ଗ ନେତା ନିର୍ବାଚନ ଗଣ୍ଡରେ ଯାଇ ସଭା ମଞ୍ଚରେ ଚଢ଼ିବା ସମୟରେ ଜଣେ ସଶସ୍ତ୍ର ଆକ୍ରମଣରେ ଟଳିପଡ଼ିଲେ । ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ଘଣ୍ଟା ତଳର ଘଟଣା ଇଏ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣ କ୍ରିମିନାଲ କେଶ ଲଢ଼ିବାକୁ ଧୁରନ୍ଧର । ଏଣୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲୁ । ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପୁଅ ନିଜେ ଯାବତୀୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ । ଏଣୁ ଆପଣ ଟିକେ..... ।

ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ସହସା ନିଜର ମାନସିକ ସ୍ଥିତିକୁ କେଉଁଆଡ଼େ ହଜାରେ ମିଟର ବେଗରେ ଉଡ଼ି ଯାଉଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । ନିତୁତ ହୃଦୟ ଭିତରୁ ସତେଅବା କିଏ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ କହୁଥିଲା, ପଶନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ଭିତରକୁ ପଶନ୍ତୁ । ଆହୁରି ଭିତରକୁ । ନ ପଶିଲେ କିଛି ଜାଣିହେବ ନାହିଁ । ପଶିଲେ ହିଁ ଅଭିଜ୍ଞତା ବଢ଼େ ।

ପତ୍ନୀ ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ଘର ଭିତରୁ ପାଟି କଲେ, “ଶୁଣୁଛ ! ପପୁନ୍ କହୁଛି, ତୁମେ ନ ଆସିଲେ ସେ ଖାଇବ ନାହିଁ । ଘର ଭିତରକୁ ଶୀଘ୍ର ଆସ ।”

ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ଦଳର କର୍ମୀ ମାନଙ୍କୁ କେଶ୍ ଲଢ଼ିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ଘର ଭିତରକୁ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଗଲେ । ମନକୁ ମନ ବୁଝାଇଲେ, ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବା ସେତିକି ।

ସମ୍ବ ସହ ସନ୍ଧି

ରହିମ ଦଶ ବର୍ଷ ତଳେ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ସହରକୁ ଆସିଥିଲା । ଗାଁରେ କାମ ଧନ୍ଦା କିଛି ନାହିଁ । ଖାଲିଗାରେ ବୁଲିବୁଲି ଦିନ କାଟିବା କଥା । ବିଲବାଡ଼ି କାମକୁ ପାରୁନଥିଲା । ତେଣୁ ବାପା ଭାଇ ସଦାବେଳେ ଚାରିଦ୍ କରୁଥିଲେ, “ଭେଣ୍ଟିଆଟିଏ ହେଲୁଣି । ଆହୁରି ମୁଣ୍ଡରେ ଅକଲ ପଶିନାହିଁ ? ଏମିତି ବୁଲି ବୁଲି ଦାଣ୍ଡରେ ତମାସା କଲେ କ’ଣ ଦିନ ସରିବ ?” କ’ଣ କରିବି କରିବି ହୋଇ କିଛି ବର୍ଷ କଟିଗଲା । ମମତାଙ୍କୁ ବାହା ବି ହେଲା । ଦିନ ମଜୁରୀ କରି ପେଟ ପୋଷିଲା ।

କିନ୍ତୁ ରହିମ୍‌ର ମନ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେବା ନିଶା ଲାଗିଥାଏ । ମୂଲିଆର ଛୋଟ ଛୋଟ କାମ ନେଇ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।

ସହର ଯାଗା, କୋଠା ବାଡ଼ିର ଯାଗା । ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଝୁଙ୍କ ଲାଗିଛି । ଖାଲି ଘର କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସକାଳ ପାହିଲେ ନୁଆଘର ଛିଡ଼ା ହେଉଛି । କେତେ ଯେ ଘର ତିଆରି ହେଉଛି ତା’ର ହିସାବ ନାହିଁ ।

ରହିମ୍ ହାତରେ ପଇସା ଅଧା ଦେଲାଣି । ଭାବିଲା, ଏଥର ମମତାଙ୍କୁ ଗାଁରୁ ନେଇଆସିବ । ଦୁହେଁ ସହରରେ ଏକାଠି ରହିବେ ।

ରହିମ୍ ଏଥର ଘର ଖୋଜିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା । ସାହି ସାହି ବୁଲି ଖୋଜିଲା । ଭାଗ୍ୟ ଭଲ, ଭଲରେ ଭଲରେ ଘରଟିଏ ପାଇଗଲା । ଏଥର ଛୁଟିଲା ଗାଁକୁ । ମମତାଙ୍କୁ ସହରକୁ ନେଇ ଆସିବ ବୋଲି କହିଲା । ମମତାଙ୍କର ସହରକୁ ଆସିବାର ମନ ନାହିଁ । କହିଲା, ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବ । ତା’ପରେ ଯାଇ ଯୋଉ କଥା ।

ରହିମ୍ ମମତାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲା, ସହରରେ କ’ଣ ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ? ସେଇଠି କେତେ ଡାକ୍ତର, କେତେ ଔଷଧ ଦୋକାନ ! କେତେ ଚେଷ୍ଟାରେ ଘର ପାଇଛି । ଖାଲି ଖାଲି କ’ଣ ଭଡ଼ା ଗଣିବି ? ଆଉ ତୁ ମିଛଟାରେ ଏଇଠି ପଡ଼ି ରହିଥିବୁ ?

ମମତାଙ୍କ ରହିମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କହିଲା ଗାଁରେ ବାପା ମା’, ଭାଇ ଭାଉଜ ସଭିଏଁ ଅଛନ୍ତି । ସାଇ ପଡ଼ିଶାମାନେ ବିପଦ ଆପଦରେ ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହେବେ । ଏଠାରେ ସୁବିଧା ସହରରେ କ’ଣ ମିଳିବ ?

ରହିମ୍ ମା', ଭାଇ ଭାଉଜ ମନଦୁଃଖ କଲେ । ତେବେ କରିବେ କ'ଣ ? ରହିମ୍ ସହରକୁ ଆସି ରୋଜଗାର କଲାଣି । ପଇସା ମୁହଁ ଦେଖୁଛି । ସ୍ନେହ ଶରଧାରେ କ'ଣ ପେଟପୁରେ ? ଫଇସାର ମାୟା ବଡ଼ ମାୟା । ତା' ଆଗରେ ଆଉ ସବୁ ମିଛ ।

ମମତାଜ୍ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ସହରକୁ ଆସିଲା ! ତାକୁ ସବୁ ନୂଆ ଲାଗୁଥାଏ । ସତେ ଅବା ନୂଆ ଜୀବନଟିଏ ପାଇଛି ।

ରହିମ୍ ମମତାଜ୍ ଆଗରେ ତାର ଟ୍ରକ ଭର୍ତ୍ତି ବଲ୍ଲୁ, ପଟାର ହିସାବ ଦେଲା । କହିଲା, ସେ ନିଜେ ଏଥର ନୂଆ କୋଠାଘର ତିଆରି କରୁଛି । ଏକା ଏକା ଛାତ ପକାଉଛି । ପାଖରେ ବଲ୍ଲୁ, ପଟା ଭଡ଼ାରେ ଦେଉଛି । ଅନେକ ଲାଭ । ଏକଥା କହିଲା ବେଳେ, ରହିମ୍‌ର ଛାତି କୁଣ୍ଡେ ମୋଟା ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ମମତାଜ୍ ରହିମ୍‌ର ହସହସ ମୁହଁକୁ ଦେଖୁ ଆଉ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଥିଲା । ମନେ ମନେ ବିଚାରୁ ଥିଲା, ରହିମ୍ ଗାଁରେ ବେକାର ହୋଇ ବସିଥିଲେ ତାକୁ ପଚାରନ୍ତା କିଏ ?

ରହିମ୍ ପୁରୁଣା ମୋଟା ସାଇକେଲ ଟିଏ ଯୋଗାଡ଼ କରି କିଣି ନେଲା । ମମତାଜ୍‌କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ସହର ବୁଲିଲା । ସିନେମା ଯାତ୍ରା କେତେ କ'ଣ ଦେଖାଇଲା । ଘରକୁ ଫେରି ରସିକତା କରି କହୁଥିଲା, ଆଜି ମୋଟର ସାଇକଲରେ ଗଲାବେଳେ ରାସ୍ତା ଯାକର ଲୋକେ ତୋତେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଘରେ କବାଟ କିଲି ରହୁଥିବୁ । ମୁଁ ନ ଡାକିବା ଯାଏ ଫିଟାଇବୁ ନାହିଁ । ଦେଖ, ସାବଧାନ । କେହି ଯଦି ତତେ ଭିଡ଼ି ନେଇଯାଏ, ମୋ ସଂସାର ସରିଲା ।

ରହିମ୍‌ର କଥା ଶୁଣି ମମତାଜ୍‌ର ମନ ପୁରିଉଠେ । ସେ ଖୁଲିଖୁଲି ହୋଇ ହସେ ।

ସହରକୁ ଦୀପାବଳୀ ଆସିଲା । ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ରାତି ଦିନ ପାଲଟି ଗଲା । ବାଣ ରୋଷଣିରେ ଆକାଶ ଘୋ ଘୋ ହେଲା ।

ରହିମ୍ ମମତାଜ୍‌କୁ ନେଇ ଦୀପାବଳୀ ବଜାର ଦେଖାଉଥାଏ । ସେ ମୁସଲମାନ୍ । ହିନ୍ଦୁ ଦେବ ଦେବୀ ପୂଜା ତା'ପାଇଁ କିଛି ନୁହେଁ । ତେବେ ସାଜସଜ୍ଜା ଦେଖିବାରେ କାରଣ କ'ଣ ?

ସହରର ବଡ଼ ମେଡ଼ ପାଖରେ ଗାଁ ପିଲା ଆବେଗ୍ ସହିତ ଦେଖାହେଲା । ଆବେଗ୍ ରହିମ୍‌କୁ ଲଟେରୀ ଟିକେଟ୍ କଥା ମନେ ପକାଇ ଦେଲା । କହିଲା, କାଲି ଲଟେରୀ ଉଠିବ । ଯଦି ନମ୍ବର ମିଳିଯାଏ, ମାରୁତିକାର୍ ।

ରହିମ୍‌ର ଆଖି ଆଗରେ ସୁନେଲା ସ୍ବପ୍ନଟିଏ ଲହରାଇ ଉଠିଲା ମାରୁତିକାର ମିଳିଗଲେ ମମତାଜ୍‌କୁ କାରରେ ବସାଇ ସହର ଦୁଆର ବୁଲାଇବ । କାରକୁ ନେଇ ଗାଁକୁ ଯିବ । ବାପା

ମା, ଭାଇ ଭାଉଜ, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍କୁ କାରରେ ବସାଇ ବୁଲାଇବ । ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଜଳକା ଆଖିରେ ଅନେଇଥିବେ । କହିବେ, ରହିମ୍ ବଡ଼ଲୋକ ହୋଇଗଲାଣି, କାର୍ ବଡ଼ ବୁଲୁଛି । କିଛି କୁଆଡ଼େ ନ ଥିଲା, ହଠାତ୍ ବଡ଼ ଲୋକ ହୋଇଗଲା ।

ରହିମ୍ ଭିନ୍ନ ଆଖିରେ ଦୀପାବଳୀର ଦେବୀ କାଳୀଙ୍କୁ ଅର୍ପେଇଲା । ତା'ର ମନେହେଲା, ମାଁ କାଳୀ ତାକୁ ଦେଖି ଚହ ଚହ ହସୁଛନ୍ତି । ସେ ମମତାକୁ କିହିଲା ଦେଖୁଛ, କାଳୀ ମୋତେ ଦେଖି ହସୁଛନ୍ତି । ଦେଖୁପାରୁଛ ?

ମମତାଙ୍କୁ କିହିଲା ସେ ହିନ୍ଦୁଦେବୀ । ଆମକୁ ଦେଖି ହସିବେ କାହିଁକି ? କାହିଁ ମୁଁ ତ କିଛି ଦେଖୁନାହିଁ ? ରହିମ୍ କିଛି କିହିଲା ନାହିଁ । କିହିଲା, ତାଲ୍ ଏଥର । ବଜାର ବୁଲା ସରିଲା । କାଲିକି ସହଳୁ ସହଳୁ ଲଟେରୀ ଅଫିସକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ସେଦିନ ରାତି ସାରା ରହିମ୍ ମାରୁତି କାରର ସ୍ପର୍ଶ ଦେଖି ବିଳିବିଳାଇଲା । ମମତାଙ୍କୁ ଲଟେରୀ, କାର୍ ଏସବୁ କଥା କିଛି ବୁଝିଲା ନାହିଁ । ରହିମ୍ ଖୁସି ଅଛି, ସେଥିରେ ସେ ଖୁସି । ଖାଲି ସକାଳୁ ଉଠି ରହିମ୍‌କୁ କିପରି ଖୁଆଇ ପିଆଇ ଛାଡ଼ିବ, ସେଥିପ୍ରତି ତା'ର ନଜର ।

ସକାଳୁ ପାଉ ପାଉ ରହିମ୍ ବିଛଣା ଛାଡ଼ି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସବୁ ସାରିଦେଲା । ତାକୁ ଲାଗିଲା, ସକାଳଟା କିପରି ନୂଆନୂଆ ଲାଗୁଛି । ମମତାଙ୍କୁ ରହିମ୍‌କୁ ଖୁଆଇ ପିଆଇ ଛାଡ଼ିଲା ବେଳେ ଆବେଗ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

ରହିମ୍ କାମ ଛଳରେ ମମତାଙ୍କୁ ଘର ଭିତରକୁ ଡାକି ତା' ଗାଲରେ ରୁମ୍‌ନ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲା । କିହିଲା, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବୁ, ଯଦି ଲଟେରୀ ଟିକଟ୍ ମୋ ନାଁରେ ଫିଟେ, ତାହାହେଲେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଗାଁକୁ ଯିବା ।

ଲଟେରି ଅଫିସରେ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ଭିଡ଼ ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା । ସେଇଠି କାର୍ ବିଜେତାର ଲଟେରୀ ନମ୍ବର ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖା ହୋଇଗଲା ।

“ଆରେ ଏ ଯେ ମୋରି ନମ୍ବର” ବୋଲି କହି ରହିମ୍ ପାଖରେ ଥିବା ଆବେଗକୁ କୁଣ୍ଢେଇ ପକାଇଲା ।

ରହିମ୍ ଏତେ ଆନନ୍ଦ ଜୀବନରେ କେବେ ହୋଇନଥିଲା । ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପରିଚୟ ପାଇବା ପରେ ଲଟେରୀ ପର୍ଯ୍ୟୁଷ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନକରି ରହିମ୍‌କୁ ମାରୁତି କାର୍ ହସ୍ତାନ୍ତର କଲେ ।

ରହିମ୍ ଆବେଗ ସଙ୍ଗରେ କାରରେ ବସିଲା । ସେ ଝିଅରିଂ ଚକରେ ହାତ ଦେଇଛି ଦେଖିଲା, ଦୁର୍ଗା ମଣ୍ଡପ କାଳୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଚହ ଚହ ହୋଇ ହସୁଛନ୍ତି ।

ମାରୁତି କାର ରାଷ୍ଟ୍ରା ଉପରକୁ ଆସିଛି କି ନାହିଁ ଜାଣି ବୋଝେଇ ଟ୍ରକ୍ଟିଏ ଆସି ମାରୁତି କାରକୁ ଧକ୍କା ଦେଲା । ମାରୁତି କାରରୁ ଦମ୍ଭ କେତେ ? ଟ୍ରକ୍ ଧକ୍କାରେ ତାହା ନିମିଷକେ ଭିତରେ ଚୁର ମାର ହୋଇଗଲା ।

ରହିମ୍ ରକ୍ତ ଜୁଡୁ ବୁଡୁ ଦେହ ରାଷ୍ଟ୍ରା ଉପରେ ନିଷ୍ପ୍ରାଣ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ । ଅଥଚ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଆବେଗର କିଛି ହୋଇ ନଥିଲା । ସେ ରହିମ୍‌ର ମଲା ଦେହଟାକୁ କୁଣ୍ଢେଇ ଧରି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେ କାନ୍ଦ ରହିମ୍ କାନରେ ବାଜୁ ନ ଥାଏ । ସେ ଯେ ଗତ ରାତିର ସ୍ବପ୍ନ ସହ ସନ୍ଧି ସ୍ଥାପନ କରି ସାରିଥାଏ ।

ଫେରକ ଉପାଖ୍ୟାନ

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ନାରବ, ନିଷ୍ଠୁର । ଛାଇ ଅନ୍ଧାର ଘୋଟି ରହିଥିବାରୁ ବାର ପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ବାରି ହେଉ ନ ଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମିପୁର ଗାଁର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ନ ଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ବ୍ରଜକିଶୋର ପ୍ରତିଦିନ ଭଲ ବଡ଼ି ଭୋରରୁ ଉଠି, ପିତଳ ଢାଳରେ ପାଣି କାଢ଼ିବାକୁ କୁଅ ମୁଳକୁ ଗଲେ ।

ସେ ପ୍ରତିଦିନ ବଡ଼ିଭୋରରୁ ଉଠନ୍ତି । କୁଅ ମୁଳକୁ ଯାଇ, ପୂର୍ବରାତିରୁ ଘସାମଜା ହୋଇ ରହିଥିବା ପିତଳ ଢାଳରେ ଦିଅଁ ପୁଜା ପାଇଁ ନିଜେ ନିଜେ କୁଅରୁ ପାଣି କାଢ଼ନ୍ତି । ଏହି ଅବସରରେ ଘରର ଛାତ, ଅଗଣା ଓ ବାଡ଼ି ପଟକୁ ଶ୍ଵେନ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରନ୍ତି । ଟିକିଏ କେଉଁଠି ଖର୍ ଖର୍ ହେଲେ, ଟର୍ ଲାଇଟ୍ ଧରି ଧାଆନ୍ତି । କେତେବେଳେ କେଉଁ କଥା ଘଟିବ କିଏ କ'ଣ ଜାଣେ ? ଦି' ଗୋଡ଼ିଆ ମଣିଷକୁ ବିଶ୍ଵାସ ନାହିଁ । ବେଳ ଉଣି ଚୋରି କରନ୍ତି । ପରର ଶିରୀ ଦେଖୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବହୁଦିନର ସଂଚିତ ସଂପତ୍ତିକୁ ହରିଲୁଟ୍ କରି ନିଅନ୍ତି ।

ବ୍ରଜକିଶୋର ଗାଧୋଇ ପାଧୋଇ ପାଣି ପାଇଁ କୁଅ ମୁଳକୁ ଗଲାବେଳେ ଘରର କେହି ହେଲେ ବିଛଣା ଛାଡ଼ି ନଥିଲେ । ଆକାଶରେ ପାହାନ୍ତିଆ ଚାରାଟା ଜୁକୁଜୁକୁ କରି ଅନେଇ ରହିଥିଲା । ବାର ପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ପରୁ ସାଇଁ ସାଇଁ ହୋଇ କାଲୁଆ ପବନ ଅଜାଡ଼ି ହେଉଥିଲା । ଗୁହାଳର ଗାଈଗୋରୁମାନେ ନିଶ୍ଵସରେ ଶୋଇଥିଲେ । ବ୍ରଜକିଶୋର ମନକୁ ମନ କହିହେଲେ, ଗୋଟିଏ ରାତି ଭଲରେ ଭଲରେ କଟିଗଲା କାହିଁ କିଛି ହୋଇନାହିଁ । ସବୁ ଠିକ୍ ଠାକ୍ ଅଛି । ଏହାପରେ ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନୀରବରେ ଜଣାଇଲେ, ଏହିପରି କରିଥାଅ । ଆହୁରି ଆହୁରି ଦିଅ । ଘର ପୂରି ଉଛୁଳି ଉଠୁ । ଧନ ଜନ ଗୋପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ।

ବ୍ରଜ କିଶୋର ପିତଳ ଢାଳକୁ ଦଉଡ଼ିରେ ଛନ୍ଦି କୁଅକୁ ଛାଡ଼ୁଛନ୍ତି, ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଭଜନ ରେକର୍ଡ଼ ବାଜିଲା । ବ୍ରଜକିଶୋର ଭଜନ ଶୁଣିବେ କ'ଣ, କହି ହେଲେ - ଭକ୍ତି ଦେଖାଇ ହେଉଛନ୍ତି । ଗଞ୍ଜେଇ ଭିଡ଼ି ରାତି ନ ପାହୁଣ୍ଡୁ ଭଜନ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଶାନ୍ତିରେ ଶୁଆଇ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଗାଁ ବାଲା ବି ସେମିତି । କହୁଛନ୍ତି, ଭଜନ ଶୁଣିଲେ ପାପ ପୋଛି ହୋଇଯିବ । ସତ କି ମିଛ କିଏ ଜାଣେ ? ସବୁ ବେକାର କଥା !

କୁଅ ପାଣି ଶୁଖିଗଲାଣି । ଦଉଡ଼ି ପାଉନାହିଁ । ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ଦଉଡ଼ି କିଣି ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରଜକିଶୋର ତଳକୁ ନଇଁ ପାଣି କାଢ଼ିବାକୁ ବସିଲେ । ଆଉ ଠିକ୍ ସେତକି ବେଳେ ଅପରାଗ ଘଟିଲା । କ’ଣଟିଏ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଆସି ପାଦତଳେ କଟାଡ଼ି ହେଲା । ସତେଅବା ଆକାଶରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛିଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।

ବ୍ରଜକିଶୋର ଚିତମାତ୍ ହୋଇ କୁଅମୁଳେ “ମାଆଲୋ” ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରି ପଡ଼ିଗଲେ । ତାଙ୍କ ବିକଳ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି କଲେଜ ପଢୁଆ ଝିଅ ସରିତାର ଗହମ ନିଦଟା ହଠାତ୍ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ବାଉଳା ଖାଇ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା- ମାଆଲୋ !

ମାଆ ଆଉ ଝିଅ କୁଅ ମୂଳକୁ ଲଣ୍ଠନ ଧରି ଧାଇଁଲେ । ପତ୍ନୀ କର୍କଶ ସ୍ଵରରେ ବ୍ରଜକିଶୋରଙ୍କୁ କହୁଥିଲା ପାହାନ୍ତା ପ୍ରହରୁ ପାଣି କାଢ଼ିବାକୁ ? ବେଳ ଉଇଁଲେ ଚଳୁନଥିଲା ? କେତେ ଆଉ କହିବି ? ପାଣିରେ ବିଣ୍ଡି ବସିଗଲାଣି । ଶୁଣିଲେ ସିନା ! ଧରମ ବୋହି ଯାଉଛି ! ଏବେ କଣ୍ଟା ମାଡ଼ିଲେ କି କ’ଣ କଲେ, କୁଅ ମୁଳେ କଟାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଧରମ କ’ଣ ପିଠିରେ ପଡ଼ିବ ? ଆମେ ସବୁ ହତ ସତ ହେବୁ !

ସରିତା ବ୍ରଜକିଶୋରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ହାତ ଧରି ଉଠାଇ ଉଠାଇ କହିଲା, ଇମ୍ମାଁ, କେତେ ରକ୍ତ !

ଏଁ, ରକ୍ତ ? ପତ୍ନୀ ପାଟିକଲେ । ବ୍ରଜ କିଶୋର ମୂଳ ପାଲଟି ଯାଇଥାନ୍ତି । ଆଶ୍ଵସ୍ତାଟି ରକ୍ତ ବାହାରୁଥାଏ । ବେକର ରୁଦ୍ରାକ୍ଷମାଳା ଛିଣ୍ଡି ଛିନି ଛତର ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ଅଣ୍ଟାଟା ପାଟ ଖୋସଣି ଫିଟି କାଦୁଅ ନେସି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେ ଭୟାର୍ତ୍ତ ଚକ୍ଷୁରେ କୁଅମୂଳକୁ ଅନାଇ ରହିଥାନ୍ତି ।

“ଇ ମାଁ । ପଚା ଟିଏ ତ ! କେଉଁଠି ଘାଏଲ ହୋଇ ଉଡ଼ି ଆସି କୁଅ ମୁଳେ ପଡ଼ିଛି” ! ପତ୍ନୀ ବିବ୍ରତ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ମଣିଷ ସକାଳ ପହରୁ ପେଟା ମୁହଁ ଚାହିଁଲା । ଦିନଟା କେମିତି କଟିବ କେଜାଣି ! ତାକୁ ନେଇ ବାହାରେ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଆସିଲେ ଯାଏ । ସରିତା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ।

ପେଟାଟିଏ ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ଜାଣିବା ପରେ ବ୍ରଜକିଶୋର ଆଶ୍ଵସ୍ତ ହେଲେ । ଭାବିଥିଲେ, ଭୂତଟିଏ କି ସାପଟିଏ ଆସି ପାଦରେ ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଏବେ ପେଟା ବୋଲି ଜାଣି ଶାନ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, ନାଉଁଲୋ ମାଁ ! ଇଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବାହାନ । ଯାକୁ ସେବା କଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଉ ପୁଣ୍ୟ । ମୁଁ କହୁଛି ପେଟାର ସେବାପାଇଁ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଇ କନା ଆଣ । ମୁଁ ତା’ର କ୍ଷତ

ଗୋଡ଼କୁ ଭଲ କରି ବାନ୍ଧି ଔଷଧ ପ୍ରଲେପ କରିବି । ତା' ମୁହଁରେ ଉଷ୍ମ ଖାର ଦିଅନ୍ତି । ସେ ଚାହିଁଲେ ଆମର ଆହୁରି ଧନ ଜନ ଗୋପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରାପତ ହେବ ।

ବ୍ରଜକିଶୋରଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ସରିତା ଓ ତା'ର ମାଁ ପେଟାର ସେବାକଲେ ଯେତେହେଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବାହନ । ତାକୁ ନେଇ ସଫା ଚାନ୍ଦର ପକା ହୋଇଥିବା ଖଟୁଲି ଉପରେ ଶୁଆଇଲେ । ବ୍ରଜକିଶୋର ତାର ଖଣ୍ଡିଆ ଗୋଡ଼ରେ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ ବାନ୍ଧିଲେ । ପତ୍ନୀ ଆସି ତା' ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ବସି ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଘରର ସମସ୍ତେ ପେଟକକୁ ବେଢ଼ି ବସିଲେ । ଠିକ୍ ହେଲା, ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାହନ ପେଟକକୁ ପ୍ରଦିଦିନ ଧୂପ, ଦୀପ, ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର ଦେଇ ପୂଜା କରାହେବ । ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଗୁରୁବାର ଦିନ ମହା ଆଡ଼ମ୍ବରରେ “ପେଟକ ପର୍ବ” ପାଳନ କରାଯିବ । ଗାଁର ସମସ୍ତେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହେବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆସି ଯଜ୍ଞ କର୍ମକରି ପେଟକ ପାଟ ପିନ୍ଧି ରୂପା ଆସନରେ ବସିବେ । ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲେ ପରୁଆ ନାହିଁ ।

ସେଦିନ ଖୁସିରେ କେତେବେଳେ ଯେ ସକାଳ ପାହି ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଆସିଲେ, ସେ ବିଷୟରେ କାହାରି ନଜର ନଥିଲା । ଘରର ସମସ୍ତେ ଖୁସି ଥାଆନ୍ତି ।

ବ୍ରଜକିଶୋର ବାବୁଙ୍କ ପତ୍ନୀ ରକ୍ଷାବଢ଼ାକରି ଘର ଭିତରୁ ପାଟିକରି ଡାକିଲେ ବେଳ ଗଢ଼ିଗଲାଣି, ଖାଇବ ଆସ ।

ବ୍ରଜ କିଶୋର ବାବୁ ଖାଇବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପେଟକକୁ ଆଉ ଥରେ ମନଭରି କରି ଦେଖିବାକୁ ବ୍ରଜକିଶୋର ବାବୁ ପେଟା ପାଖରେ ବସି ରହି ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣପାଠ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ସାହି ପଢ଼ିଣା ଲୋକମାନେ ଆସି ପେଟା ପାଖରେ ଜମାହେଲେ ବୁଢ଼ାଟିଏ ରୁରୁ କରି କହିଲା, ପେଟକ କେତେ ଭାଗ୍ୟ ମ ! କେଉଁ ଜନ୍ମର ପୁଣ୍ୟଫଳ ଭୋଗୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହାତରୁ ସେବା ପାଉଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ ଶୁଣୁଛି । ଯାକୁ ପରା ଚାହିଁଲେ ଶୁଭ ନାହିଁ ଏହା ଶୁଣି ଆଦିବାସୀ ବୁଢ଼ାଟିଏ ପ୍ରତିବାଦ କଲା । କହିଲା, ସେ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଆମର ଗୋଡ଼ । ଏହା କହି କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ସାଷ୍ଟମ ହେଲା ।

ଉପର ସାହିର ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ାଟିଏ ଆଉ ଜଣକ କାନରେ ରୁପ୍ ରୁପ୍ କହିଲା, ଚତୁର୍ଥଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାଡ଼ିଗଲା ବୋଲି ଜାଣ । ନ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରେ ପେଟା ପୂଜା ହୁଅନ୍ତା ?

କିନ୍ତୁ କେହିହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଢ଼ାର କଥାରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଲେ ନାହିଁ । ବ୍ରଜକିଶୋର ବାସଘର ମନ୍ଦିର ପାଲଟି ଗଲା । ବ୍ରଜକିଶୋର କାମ ଦାମ ଛାଡ଼ି ପେଟକ ସେବାରେ ଲାଗି

ପଡ଼ିଲେ । ଖୁଆ ପିଆ ବନ୍ଦ । ପେଟର ଗୋଡ଼ ଭଲ ହୋଇ ଆସିବା ବେଳକୁ ଆଉ ଏକ ଅଘଟଣ ଘଟିଲା । ପାଖ ଗାଁର ଦଳେ ଆଦିବାସୀ ଲୋକେ ଧନୁଶର ଧରି ବ୍ରଜ କିଶୋରବାବୁଙ୍କ ଘର ଆଗରେ ଝମେଲା କଲେ । କହିଲେ, ପେଟା ଆମ ଗାଁର ପୋଷା ପ୍ରାଣୀ । ଦୁଇଦିନ ହେଲା ଆମେ ତାକୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଛୁ । ସେ ଆସି ତୁମ ଘରେ ? ତାକୁ ଛାଡ଼, ଆମେ ତାକୁ ନେଇଯିବୁ । ସେ ନଥିବାରୁ ଆମ ଗାଁ ହତଶିରୀ ହୋଇଗଲାଣି । ବ୍ରଜକିଶୋରଙ୍କ ମୁହଁଟା ଫିକା ପଡ଼ିଗଲା । ଭାବିଲେ କହିଦେବେ, ସେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଆସି ଆମ ଘରେ ପଶିଛି । ସେଇଟା ଆମର । ସେ ଆମର ହୋଇ ରହିବ । ଉଡ଼ା ପକ୍ଷୀରେ କାହାର ଅଧିକାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି ହେଲେ କହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କାରଣ ପାଖ ଗାଁର ଆଦିବାସୀ ଲୋକଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର ପଡ଼େ ନାହିଁ । କଥା କଥାରେ ଏମାନେ ଝଗଡ଼ା କରନ୍ତି । ଯାହା ବୁଝିଥିବେ ସେଇୟା । ବ୍ରଜକିଶୋରଙ୍କ ପତ୍ନୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକି କହିଲେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ବାହାନକୁ କ'ଣ କଥାରେ କଥାରେ ଛାଡ଼ିଦେବ ? ବ୍ରଜକିଶୋର କହିଲେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆପଣା ମନକୁ ଆସିଥିଲେ । ଆମ ପାଖରେ ରହିବାକୁ ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାନାହିଁ । ସେତ ସହଜେ ଚଞ୍ଚଳା । ଆଜି ଏଠି କାଲି ସେଇଠି । ସେ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ଲୋକମାନେ ପାଚିକଲେ, ଛାତୁଛ କି ନାହିଁ ଦେଖିବ ? ଝିଅ ସରିତା ଖରୁଲି ସହ ପେଟାକୁ ପାଖ ଗାଁ, ଲୋକଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । କହିଲା, ହେଇ ନିଅ ତୁମର ପେଟା । ବ୍ରଜକିଶୋର ଓ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଆଁ କରି ପେଟକକୁ ଅନାଉ ଅନାଉ ଦି'ହାତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର ଜଣାଉଥିଲେ । ମନେହେଲା, ସତେ ଅବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ତାଙ୍କ ଉପରେ ରୋଷ କରି ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟାୟ ଅର୍ଜିତ ଧନ ଉପରେ ରୋଷ କଟାକ୍ଷ ପକାଉଛନ୍ତି ।

ପେଟା ବିଦାୟ ନେଲାବେଳେ ବେଳ ବୁଡ଼ି ଆସିଥିଲା ।

ଓକିଲ ଘାଟ

ହେଇ, କାଲିପରି ଲାଗନ୍ତି ! ଝିଅ “ଓକିଲ”ର ବାହାଘର ହଠାତ୍ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବା ପରେ ରାମବାବୁ ଓ ଯମୁନାଦେବୀଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ଲାଗୁନଥିଲା । ବାହାଘର ସଜ ଯୋଗାଡ଼ିବାକୁ ଦିନରାତି କାମରେ ଲାଗିଗଲେ । କେଉଁଠୁ କେଉଁଠୁ ଟେକରାତି କେତେଭଳି ଜିନିଷ ଆଣି ରଖିଲେ ତାହା ହିସାବ ନାହିଁ । ବନ୍ଧୁ ଡକରା ପାଇଁ କିଏ କୁଆଡ଼େ କାହା କାହା ପାଖକୁ ଯିବେ, ତାହାବି ଠିକଣା ହେଲା । ବିଭାଘର କାମ ଅଧେ ସରିଗଲା ବୋଲି ବୁଝ ।

ଘରଭିତରେ ଓକିଲ ଖାଲି ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଲା । ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଯମୁନା ଦେବୀ କହିଲେ, ହେଇଟି, ବାହାଘର ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲେଇବ । ଝିଅକୁ ଭଲରେ ବିଦା କରିବା । ମୋ ଝିଅ କ’ଣ ତୁମ ଝିଅ ନୁହେଁ ?

ମନ୍ଦମତି ଲୋକମାନେ ଫୁସୁରୁ ଫାସୁରୁ ହେଲେ, ହେଇ ହେଇ କ’ଣ ନା, ଓକିଲ କୁଆଁଇ କୁଟିଛି । ଆଠ ନଅ ବର୍ଷ ହେଲା ଓକିଲାତି କରୁଛି । କଚେରିରେ ଆଡ଼ା ମାରୁଛି । ରୋଜଗାର ଅପେକ୍ଷା ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଧିକ । ଘର ଖଣ୍ଡିଏ ନାହିଁ । ପରଘରର ଭଡ଼ାରେ ଚଳୁଛି । ବାପର ପେନ୍‌ସନ ଟଙ୍କାରୁ ଘରଭଡ଼ା, ଡାଲି ଚାଉଳ ସବୁ ହେଉଛି । କଥା କହୁଛି ଯେ, ହଳ ଶଗଡ଼ରେ ଯିବ ନାହିଁ । ଖାଲି ଫୁଟାଣି । ଓକିଲ କୁଆଡ଼େ ତାକୁ ପ୍ରେମବିବାହ କରୁଛି । ତାକୁ କନ୍ୟା ନ ମିଳିବାକୁ ଓକିଲକୁ ବି’ବର ମିଳୁ ନଥିଲା । କ’ଣ ହୋଇଛି ଦେଖ ।

ଯମୁନା ଦେବୀଙ୍କ କାନରେ ସବୁ କଥା ପଡ଼େ । ସବୁ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ନ ଶୁଣିଲା ପରି ରହନ୍ତି । ଝିଅ ଯେତେବେଳେ ପାତ୍ର ପସନ୍ଦ କରିଛି, ତାଙ୍କର ଆଉ କହିବାର କ’ଣ ଅଛି ? ମନକୁ ମନ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦିଅନ୍ତି, ଓକିଲ ବ୍ୟବସାୟ । ରୋଜଗାର ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ି ଚାଲିବ । ଭାଗ୍ୟ ଚାଣଥିଲେ, ଘର, ଗାଡ଼ି, ଗହଣା ଗାଣ୍ଡି ସବୁ ହେବ । ଝିଅକୁ ନେଇ କେତେ ମନ୍ଦିର, କେତେ ଦିଅଁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି । ନଡ଼ିଆ ଚଢ଼ାଇ ଘିଅ ଦୀପ ଜାଳନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଜଣାନ୍ତି, ଝିଅର ସବୁ ଭଲ କର । ଭଲରେ ଭଲରେ ବାହାଘର କରାଅ ।

ସେ ଦିନ ରାମବାବୁ କୁଆଡ଼ୁ କ’ଣ ଶୁଣି ଘରକୁ ଫେରି ଯମୁନା ଦେବୀଙ୍କୁ ଡାକ ପିକାଇଲେ । ଯମୁନାଦେବୀଙ୍କୁ କହିଲେ, ହଇହେ, ଏ କ’ଣ ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ? ଆମ କୁଆଁଇଟା କୁଆଡ଼େ ବାଲୁଙ୍ଗାଟିଏ ! ପେଟେ ପେଟେ ପିଉଛି । ବାପା ମାଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁନାହିଁ । କଚେରିକୁ ଯାଇ ଯେତେକ ଛତରା ସାଙ୍ଗ ଧରିଛି । ତୁମେ ଏକଥା ଭଲ ଭାବେ ପଚରାଉଚରା କରି ବୁଝ । ନହେଲେ କଥା ସରିଲା ।

ଯମୁନା ଦେବୀ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଏମିତି କଥା ଶୁଣି ମନେ ମନେ ଶକ୍ତିଗଲେ । ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ଗୁମ୍ଫା ମାରି ରହିଲେ । ତାପରେ ଝିଅ ସାଙ୍ଗରେ ପରାମର୍ଶ କରି କ’ଣ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ଯାଇ ମୁହଁ ଖୋଲିଲେ । କହିଲେ, ପଡୁଆ ଝିଅ ଭଲ ମନଲାଖି ପାତ୍ର ପାଇଛି । ଯିଏ ଆଜନ୍ କାନୁନ ପଡ଼ି ପାଶ୍ କରିଛି, ସେ କ’ଣ ତା’ ପରିବାର ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିବ ? ଏବେ କୁଆଁଇ ଅବାଟରେ ଟିକିଏ ପଡ଼ି ଯାଇଥିବ । ବେକରେ କୁଆଳି ଲଦାହେଲେ ସେ କ’ଣ ବାଟକୁ ଆସିବ ନାହିଁ ? ବନ୍ଦସ ବେଳେ ସବୁ ଉଠନ୍ତି । ବାହାହେଲା ପରେ ଚାଲାକି ଝିଅ ତଳି ସବୁ ସଜାଡ଼ି ଦେବ ନାହିଁ ।

ତଥାପି ଯମୁନା ଦେବୀଙ୍କ ମନ ଉହାଡ଼ରେ ଅଶାନ୍ତି ବହୁ ଲୁଚି ଛପି ଥାଏ । ତାହା ପ୍ରକାଶପାଏ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ବେଳେ । ଟିକକ କଥାରେ ଚିଡ଼ି ଉଠନ୍ତି । ରାମ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଶୁଣାଇ କହନ୍ତି, ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ି କ’ଣ ଲାଭ ହେଲା ? ହେଇ ହେଇ ମାଷ୍ଟ୍ରଟାଏ ହେଲା ବର୍ଷ ସାରା ଖାଲି ପିଲାଙ୍କ ଆଗରେ ବକର ବକର ହେଲା । କିଛି କରି ପାରିଲ । ନାହିଁ । ବସିବାକୁ ଭଲକରି ଖଣ୍ଡେ ଦି’ଖଣ୍ଡ ଚୌକି ବି କିଣି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆଉ କଥାତ ଛାଡ଼ । ଏବେ ଚାକିରି ନାହିଁ । ହେଲେ ମାଷ୍ଟ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧି ଛାଡ଼ି ନାହିଁ । ଘରେ ଖାଲି ବକର ବକର ହେଉଛି ।

ରାମ ବାବୁଙ୍କ କଥାରୁ ଉତ୍ତର ବାହାରେ ନାହିଁ । କହନ୍ତି, ଝିଅର ଯଦି ପସନ୍ଦ, ଆମର କହିବାର କ’ଣ ଅଛି ? କେଉଁ ବାପା ତା’ ପୁଅ ଝିଅର ବଡ଼ି ତାହେଁ ନାହିଁ ? ଭଲ କଥା, କୁଆଁଇ ରୋଜଗାରିଆ ହେଉ, ଆହୁରି ରୋଜଗାର କରୁ । ଝିଅ ତାଙ୍କର ଭଲରେ ରହୁ ।

ଶେଷରେ ଝିଅ ତଲିର କଥା ରହିଲା । ସେ ଓକିଲ ପୁଅକୁ ବିବାହ କଲା । ଭୋକି ଭାତ, ମାଛ, ମାଂସ, ମିଠା ପିଠାରେ ଘର ଭାସିଲା । ଝିଅ ଭଲରେ ଭଲରେ ବିଦାହୋଇ ଶାଶୁଘରକୁ ଗଲା । ରାମବାବୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ସବୁ ଚଂଚନ୍ଦ୍ର ଯାକ ଝିଅ ବାହାଘରରେ ଲଗାଇ ଦେଲେ । ଟି.ଭି., ମଟର ସାଇକେଲ, ପଲଙ୍କ, ଆଲମାରୀ ଆଦି ସବୁ ମୌଳିକ ଜିନିଷ ଦିଆ ହେଲା । ତିନି ଦିନ ସାରା ବାସନ କୁସନ, ଭଲିକି ଭଲି ଶାଢ଼ୀ, ଉଲୁଗୁଣ ପାଇଁ ପୋଷାକ ସାଙ୍ଗକୁ ଦଶତୋଳା ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଯୌତୁକ ଗଲା । ସର୍ବିଏଁ ରାମବାବୁ ଓ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ।

ଝିଅ ପ୍ରଥମ କରି ଶାଶୁ ଘରୁ ଫେରି ସ୍ବାମୀ, ଶାଶୁ, ଶ୍ୱଶୁର, ଦିଅର, ନଣନ୍ଦ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଣାମ କଲା । ଝିଅ ତଲିର କଥା ଶୁଣି ରାମବାବୁ ଓ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ ମନ ଭରିଗଲା । ସେମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ନେଲେ ।

ବରଷକ ପରେ ଡଳିର ଝିଅ ହେଲା । ରାମବାରୁ ଓ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଜାକଜମକରେ ଝିଅର ଏକୋଇଶିଆ ବିଧାନ କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ବରଷକ ସବୁ ଘଟଣା ବଦଳି ଗଲା । ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି ଡଳି ଓ ତା' ଝିଅକୁ ଆଣି ରାମବାରୁଙ୍କ ପାଖରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଗଲେ । କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଓ ନାତୁଣୀ କଥା ବୁଝନ୍ତୁ । ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ପୋଷି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ଏତେ ରୋଜିଗାର ନାହିଁ ।

ରାମବାରୁ ଓକିଲ ଜୁଆଁଜିଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତାଟକା ହେଲେ । ଭାବିଲେ ଜୁଆଁଜିର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ନହେଲେ ବିବାହିତା ପତ୍ନୀ ଓ ଜନ୍ମକଳା ଝିଅକୁ ଆଣି ଶୁଶୁର ଘରେ ରଖିବାକୁ କହନ୍ତି ?

ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଜୁଆଁଜିଙ୍କ କଥା ଶୁଣି କାନ୍ଦି ପକାଇଲେ । ସେ ଭାବିଥିଲେ କ'ଣ, ଆଉ ହେଲା କ'ଣ ?

ରାମବାରୁ ଧାରଗଳାରେ କହିଲେ, ବାହାହେଲା ପତ୍ନୀ ଓ ଜନ୍ମକଳା ଝିଅକୁ କିଏ କ'ଣ ଏପରି ଭାବରେ ଛାଡ଼େ ? ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ରହି ପାରିବତ ?

ଜୁଆଁଜିବାରୁ କହିଲେ, ସେମାନେ ପାଖରେ ଥିଲେ ଅଶାନ୍ତି ବଢ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଭଲରେ ସବୁ କଥା ଭାବ । ଶାନ୍ତି କିଣା ବିକା ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ତାହା ମଣିଷର ମନରେ ଥାଏ । ମନକୁ ଶାନ୍ତ କଲେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିବ । ଏଥର ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି ମୁହଁ ଖୋଲି ଯାହା କହିଲେ, ତାହା କୌଣସି ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି ଶାଶୁ ଶୁଶୁର ତ ଦୂରର କଥା ନିଜର ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ମହଲରେ ବି କହି ନଥିବେ ।

ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି କଣ୍ଠସ୍ବର ଏତେ କର୍କଶ ଓ କଠୋର ଥିଲାଯେ, ରାମବାରୁଙ୍କ ସହିତ ପଡ଼ିଶା ଲୋକମାନେ ଆସି ତାଙ୍କ ଘରେ ହାଜର ହେଲେ ।

ପଡ଼ିଶା ଜୁଆଁଜି କଣ୍ଠସ୍ବର ଦେବୀ ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି ମୁହଁକୁ ବଲ ବଲ ଆଖିରେ ଅନେଇ ଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ବଢ଼ିଲା ଝିଅ କାଦମ୍ବରୀ ମାଆର ପଣତ ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ।

ଓକିଲ ଜୁଆଁଜି ଆଗପଛ ଭଲମନ୍ଦ ନ ବିଚାରି ତଡ଼ାଗଳାରେ କହିଲେ, ତୁମେ ମୋତେ ମୋର ନ୍ୟାୟ୍ୟ ଦାବିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଛ । ସେତକ ନଦେଲେ ତୁମ ଝିଅ ତୁମ ପାଖରେ ରହିଲା, ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ରାମବାରୁ କହିଲେ, ତୁମର ଆଉ ନ୍ୟାୟ୍ୟ ଦାବି କଣ ? ଯାହା ସବୁ ଯୌତୁକ ସୁତ୍ରରେ ଦାବିକଲ, ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ଦେଇଛି । ଏବେ ତୁମ ପତ୍ନୀ ଓ କନ୍ୟାକୁ ପାଖରେ ରଖି

ସେମାନଙ୍କୁ ସୁବିଧାରେ ଚଳାଇବା ଦାୟିତ୍ୱ ତୁମର । ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ିଛ, ଏକଥା କିନ୍ତୁ ଜାଣିଲ ନାହିଁ ?

ଓକିଲ କୁଆଁଇ ହାତ ଛିଣ୍ଡାଇ କହିଲେ, ଓକିଲାତି ପାଠ ପଢ଼ିଛି ବୋଲିତ କହୁଛି । ଶୁଣ, ଏବେ ନୂଆ ଆଇନ୍ ହୋଇଛି । ଝିଅ ପୁଅ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମାନ । ତୁମର ଯାବତୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ମୋର ଭାଗ ଅଛି । ତୁମ ଘର, ଜମିବାଡ଼ି, ଆୟ ଅଳଙ୍କାର, ଗୋରୁ ଗାଈ, ଖଟ ପଲଙ୍କ, ବାସନ କୁସନ ସବୁ ତାଲିକା କରି ମୋତେ ଅଧେ ଭାଗ ଦିଅ । ନହେଲେ ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ରାମବାବୁ ଓ ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ବିସ୍ମିତ ଆଖିରେ ଅନେଇ ରହିଛନ୍ତି, ଓକିଲ କୁଆଁଇ ଯୌତୁକ ସୂତ୍ରରେ ପାଇଥିବା ମୋଟର ସାଇକେଲ ଚଢ଼ି ଏକା ଏକା ଚାଲିଗଲେ ।

ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଝିଅର ହାତ ଧରି ଘର ଭିତରକୁ ନେଲେ । ପଡ଼ିଶା ଘରର ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ଆଉ ଜଣକୁ କହୁଥିଲେ, ଶୁଣିଛି, ଥୋବରା ଲୋକଟା ! ରାମବାବୁ ଲୋକଟାକୁ ଜମା ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅପାତ୍ରରେ ଝିଅକୁ ଦେଇ ଦେଲେ । ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ିଲା, ଓକିଲ ହେଲା । ଆଠ ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ ଝିଅଙ୍କର ଯୌତୁକ ମାମଲା ଦେଖିଲା । କିଛି ହେଲେ ଶିଖିଲା ନାହିଁ । ରୋଜଗାର ନାହିଁତ ବାହା ହେଉଥିଲ କାହିଁକି ? ଝିଅ ଜନ୍ମ କରୁଥିଲ କାହିଁକି ? ହାତରେ ମୋକଦ୍ଦମା ନାହିଁ ବୋଲି ପତ୍ନୀ, ଶାଶୁ, ଶ୍ୱଶୁରଙ୍କ ନାଁରେ ମୋକଦ୍ଦମା କରିବ ?

ସୁମିତ୍ରା ଦେବୀ ନିଜ ଝିଅର ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ନେଇ ଚିନ୍ତିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ । କାରଣ ପ୍ରସ୍ତାବ ପଡ଼ିଥିଲା ଜଣେ ଓକିଲ ପାତ୍ର ସାଙ୍ଗରେ । ସେ ଝିଅକୁ କହିଲେ, ମାଆଲୋ, ତୁ ଅଭିଆଡ଼ି ହୋଇ ରହ ପଛକେ, ଏମିତି ନ୍ୟାୟବନ୍ତ ଓକିଲ ପାତ୍ରକୁ କେବେହେଲେ ବାହା ହେବୁ ନାହିଁ ।

ଦୁକର - ମସ୍ତୁରାମର 'ତାଜାଖବର'

ମସ୍ତୁରାମ ଅପାଠୁଆ କହୁଛି । ପ୍ରକୃତରେ 'ମସ୍ତୁରାମ' ଅପାଠୁଆ । ଲୋକମୁଖରେ ଅପ୍ରତ୍ୟୁଷ ହୋଇ ଅପାଠୁଆ ହୋଇଯାଇଛି । ଲୋକ ଯାହା କହନ୍ତି ମାନେ ମୋ ନାମ କରଣ କରନ୍ତି ଅବିକଳ ନକଲ କରି ମୁଁ ମସ୍ତୁରାମ ଅପାଠୁଆ ହିଁ କରିଦେଇଛି ।

କଟକରେ କାଳି ଗଳିରେ ଗୋଟିଏ ଭଡ଼ାଘରେ କରେ । କାଳିଗଳିରେ ସିନା ରହେ ଗୋରା ତକ୍ ତକ୍ ଆଉ ବୟସ ମୋର ମନରେ ନଥାଏ ଠୋପାଏ 'ବିଶ' । ଅମୃତ ଖାଦ୍ୟ ଆଉ ନିଶା - ପଶା ଅବା ନାରୀ - ଦାରୀଠାରୁ କୋଷେ ଦୂରରେ ମୁଁ ରହି ସମ୍ଭାବପତ୍ର ବିକ୍ରିକରି ମୁଁ ସନ୍ଧ୍ୟାପରେ ଘରେ ବସି ପଢ଼ାପଢ଼ି କରେ ।

ଘର କହିଲେ ଗୋଟିଏ ଆକବେସଟସ୍ ଘର, ମାସକୁ ଭଡ଼ା ସାତଶହ ଟଙ୍କା । ଅନୁଯାୟୀ ପାଖାପାଖି ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କା । ଏମିତି ମୋଟ ନଅ' ଶହ ଟଙ୍କାରେ ଏକାକୀ ବ୍ୟାଚଲର ଜୀବନ କଟାଏ । ମୋର ପେଟଟା ଟିକିଏ ବଡ଼ ମୋଟୁଲୋକ । କିନ୍ତୁ ପିଲାବେଳେ ମୋର ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନେ ମୋତେ ପେଟୁ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରନ୍ତି । ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ବାଜେ କଥା, ଆଜିର ତାଜାଖବର ଆଜିର ରହୁଥିବା ମୋର ଦୁଇ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ କଥା କହୁଛି । ମୋର ଘର ଆଗରେ ସରସ୍ୱତୀଦେବୀଙ୍କ ଘର, ତାଙ୍କର ପତିଦେବ କଟକର ଏକନାମ ବଡ଼ବଡ଼ିଆ ବିଭାଗରେ ଅଧ୍ୟାପକ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଯିଏ ବଡ଼ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପାଠ ପଢୁଛି । ତା' ତଳେ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଯାହାର ନାମ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ବିବାହ ଯୋଗ୍ୟ ତଥା ବି.ଇଡ଼ି ସଦ୍ୟ ଏକବର୍ଷ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଘରେ ଅଛି ।

ମା'ର ବସାଘରର ଡାହାଣପାର୍ଶ୍ୱ ଘରେ ରୁହନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀଙ୍କ ପରିବାର, ସ୍ୱାମୀ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁ ଜଣେ ରିଟାୟାର୍ଡ ହେଡ଼ମାଷ୍ଟର । ଘରେ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଅଭିଆଡ଼ି କନ୍ୟା, ଯାହାର ନାମ ବବଲି ମାନେ ତାକନାମଟା ମଧ୍ୟ ଶୁଭନାମ ହୋଇଯାଇଛି । ବବଲିର ବୟସ ମଧ୍ୟ ବିବାହଯୋଗ୍ୟ । ଉ... ହୁ... ମାନେ ସେ ବିବାହ କରିସାରିଛି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ପତିପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ବାପଘରେ ମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଏବଂ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଏକପ୍ରକାର ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଲାଭଳି ଛାଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ତାଜାଖବରଟା ହେଲା ମୁଁ ମସ୍ତରାମ ଆଜି ସକାଳେ ସରସ୍ୱତୀଦେବୀଙ୍କ ଘରୁ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି ସରସ୍ୱତୀଦେବୀ ତାଙ୍କର ପତିଦେବଙ୍କ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ସ୍ୱରରେ କହୁଛନ୍ତି, ଛି - ଛି - ଛି - କି ଥୋବରା ଅଲାଜୁକ ଜୋର୍ ପୁଅ ଇୟେ, କ'ଣ କହିବ କୁହ, ଏତେ ପାଠଶାଠ ପଢ଼ିଲା, ଓକିଲ ମାନେ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ହେଲା, ପୁଣି ଆଠବର୍ଷ ହେବ କୋର୍ଟ ଅଦାଲତ ଯାଇ କେତେ ତରିଲା, ମାଇପି ଆଉ ଝିଅ-ବୋହୂଙ୍କର ଯୌତୁକ କଥାରୁ ଉଠୁଥିବା ନାରୀ ଦୁଃଖକୁ ଡାକତର କରରୋଗାର ନାଡ଼ୀ ମାପିବା ଭଳି ମାପିରୁପି ଯେଉଁ ପକ୍ଷ ଅନ୍ୟାୟ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲା ସେ ପୁଣି ନିଜ ମାଇପକୁ ଘରୁ ତଡ଼ିଲା, ଯଉତୁକ ଟଙ୍କା-କଉଡ଼ି ପାଇଁ ବବଲି ଭଲିଆ କଣ୍ଢେଇ ତୁଲ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟାକୁ ମାଁ କରିସାରି, ହିନସ୍ତା କରି ବବଲି ଆଉ ତା'ର ନିଃସ୍ୱାତ ଶିଶୁକନ୍ୟା ସହ ଘରୁ ତଡ଼ି ଆଣି ବାପଘରେ ମାନେ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେଲା ?

ହୁ... ହୁ... ହୁ... କହି ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀ ନିଜ ପଣତକାନିରେ ଝିଅ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀକୁ ଲୁଚାଇ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ଝିଅ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ପାଇଁ ଆଜକୁ ଦୀର୍ଘଦିନ ହେବ ଭଲ ରୋଜଗାରିଆ କୁଳାନ ତଥା ଶିକ୍ଷିତ ପାତ୍ରଟିଏ ଖୋଜା ଚାଲିଥିଲା ।

ମୁଁ ମସ୍ତରାମ ପେଟୁଆ-ଅପାଠୁଆ ଦୁଇପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ମଝିରେ ବସାଘରେ ରହି ଏତିକି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିସାରିଛି ।

ଯେଉଁଦିନ ମୋର ପଡ଼ୋଶୀ ଘରେ ଅର୍ଥାତ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଓ ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଝିଅକୁ ତାଙ୍କର ଜୋର୍ ପୁଅ ପାଠୁଆ ଓକିଲ ଆଣି ରାମନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଜିମାରେ ଛାଡ଼ି କହିଲା, ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ମୋର ଭାଗ ଦରକାର ଆଜିକାଲି ପୁଅ-ଝିଅ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆଇନକାନୁନ୍ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମାନ । ଯୌତୁକ ବାବଦକୁ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ଭାଗ ନଦେଲେ ତୁମେ ତୁମଝିଅକୁ ମାନେ ବବଲିକୁ ପାଖରେ ରଖ । ବଲବଲ କରି ଦେଖୁଥାଏ, ମୁଁ ଚାଲିଲି । ଓକିଲ କୁଆଁଇପୁଅର କାରନାମାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଆଉ ରାମନାରାୟଣବାରୁ ଦୀର୍ଘ ଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲେ ଓ କି କଲ ? ଓକିଲ କୁଆଁଇ କଲବଲ !

ବବଲିର କଲେଜପଢ଼ା ସରିବାପରେ, ବବଲି ସ୍ୱୟଂସହାୟତା ଗୋଷ୍ଠୀରେ ସଦସ୍ୟା ହେଲା । ନାରୀ ସଂଘରେ ଯୋଗଦେଲା । ସଦସ୍ୟା ହେବାପରେ ଯେତେବେଳେ କାମପଡ଼େ, ସେ ଚମ୍ପାଅପା, ସୁଷମାଦିଦି ଅବା ପାନଖାଇ ଦାନ୍ତ ନେପେଡ଼ି ନେପେଡ଼ି ହସୁଥିବା ନାରୀନେତ୍ରୀ ଲଳିତାଦେବୀଙ୍କ ସହ କଟକର କଚେରୀ ଆଡ଼େ କାମପାଇଁ ଯାଏ ସେତେବେଳେ ଦେଖେ

କଚେରୀରେ କେତେ ନୂଆନୂଆ ଓକିଲମାନେ ଯୁବଓକିଲ ବଡ଼ ପୂର୍ତ୍ତର ସହ ଏପଟସେପଟ ହୋଇ ଟହଲ ମାରୁଛନ୍ତି ।

ବବଲିର ବୟସରେ ଯଉବନର କୁଆରର କାହା ପାସଙ୍ଗରେ ମାନେ ପ୍ରେମରେ କିଭଳି ଅବା ନ ପଡ଼ିବ । ବାସ୍ ଆଗ ସେ ଦେଖିଲା ତା' ପରେ ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ଏବଂ ଶେଷରେ ପାଖାପାଖି ହୋଇ ଆଖିର ଭାଷାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଜଣେ ଯୁବ ଓକିଲଙ୍କର ପ୍ରେମଫାଶରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଏଥର ସୁବିଧା ଦେଖି ଘରଆଡ଼େ ଯିବାଆସିବା ମଧ୍ୟ କଲେ, ପ୍ରେମିକପ୍ରବର ଓକିଲବାରୁ । ବବଲି ଘରର ଗୁରୁଜନମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଲେ, ଝିଅ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ କରୁଛି ଜଣେ ଆଇନଜିବାଙ୍କୁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଖୁସିହେଲେ, ବରଖୋଜା ବେପାରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଛି । ତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ମାଷ୍ଟ୍ର ଚାକିରି କରି ଜୀବନସାରା ଖାଲି ବକରବକର ହୋଇ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଭଲପାଉ ଯୋଗାଡ଼ କରି ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ବଡ଼ କାଠିକର ପାଠ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଚାହୁଁଥିଲେ ଝିଅର (ବବଲିର) ଉତ୍କଳ ଭବିଷ୍ୟତ ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ସୁସ୍ଥ ପରିବେଶ । ସନ୍ତୋଷ ଚିତ୍ତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଚିନ୍ତା କଲେ ଶେଷରେ ନ୍ୟାୟଅନ୍ୟାୟର ବିଚାରକ ଏମ.ଏ.ଏଲ.ଏଲ୍.ବି. ପାଠପଢ଼ିଥିବା ପୁଅଟିଏ ଯଦି ମୋ ଝିଅ ପ୍ରେମରେ ହେଉ ପଛକେ ପାଇଲା, ତେବେ ଏଥିରେ କ୍ଷତି କ'ଣ ?

ଏଭଳି ତାଜାଖବର ସିନା ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀଙ୍କ ଘରେ ଘଟିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ଘଟଣାର ଗୋଟିଏ ଜେରକ୍ ଛାପ ସରସ୍ୱତୀଦେବୀଙ୍କର ନିର୍ମଳ ଶୁଭ୍ର ମନ ଆକାଶରେ ଛାପି ହୋଇ ରହିଗଲା ।

ମାଷ୍ଟ୍ର ଚାକିରି କରି ପେନସନଟଙ୍କା ଗଣ୍ଡାକ ଗୋଟାଉଥିବା ଜଣେ ମାଷ୍ଟ୍ରରଙ୍କୁ ଯଦି ତାଙ୍କର କଥାକଥୁତ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ କୁଆଁଇ ପୁଅ ଘରଭାଗକରି, ଗାଈଗୋରୁ, ଗାଈର ଖୁରା ଆଉ ଖୁଷ୍ଟ ସବୁ ବାଣ୍ଟି ବୋଲି କହି ଶେଷରେ ଘରେ ଥିବା ପାନବଟୁଆ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିପାରିଲା ତେବେ ଶୀତଦିନର ଶୀତସକାଳ ମଧ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପର ପ୍ରଖରତାରେ ସନଷ୍ଟେକ ଦେବାଟା ବିଚିତ୍ର କଥା ନୁହଁ ।

ଏଣେ ମୁଁ ମଞ୍ଚରାମ ଥିପାଠୁଆ ପୁଣି ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀଙ୍କ ଝିଅକୁ କହୁଥିବା କଥା ପୁଣି ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣିପାରିଲି, ସରସ୍ୱତୀଦେବୀ କହୁଥାନ୍ତି, ମା'ଲୋ ସ୍ୱାଗାଧ୍ୟବତୀ, ତୁ ଘରେ ଅଭିଆଡ଼ି ହୋଇ ରହ ପଛରେ ଏମିତି ନ୍ୟାୟବନ୍ଧପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଦୂରେଇ ରହ କାରଣ ଏମାନେ ନ୍ୟାୟ-ଅନ୍ୟାୟର ପାଠ ପଢ଼ିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ନିୟମକାନୁନ୍ ଶିଖାଇବେ, ଆମେ ଯେତେବେଳେ ବୟସର ପାହାଚର ବହୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ି ଯାଇଥିବୁ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଯଉତୁକ ଭାଗ

ଝିଅର ଅଧିକାର ବିଷୟରେ ଦାବୀ କରି ଆମକୁ କଚେରୀ ଅଦାଲତ ଆଡ଼େ ବୁଲାଇବେ । ଆମର ଅସହାୟ ସମୟରେ ହାତ ନଧରି, ଆମର ହାତ ଛାଡ଼ିଦେବେ ।

ତୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବର, ଯୌତୁକଲୋଭୀ ନ ହୋଇଥିବା ପାତ୍ରଟିଏ ପାଇଲେ ହିଁ ବିବାହ କରିବୁ । ଯିଏ ଆମ ସମକକ୍ଷ୍ୟ ଆଉ ଯଉତୁକରେ ଆଶା ରଖୁ ନଥିବ ସୁପୁରୁଷଟିଏ ହୋଇଥିବ ଆମେ ତା' ହାତରେ ତୋ ହାତକୁ ଦେବୁ । ନଚେତ୍ ତୁ ଘରେ ବସି ଶିଖୁଥିବା ସିଲେଇକାମ କର ନତୁବା କେଉଁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଯାଇ ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ କାମଟିଏ ଯୋଗାଡ଼କରି ସମୟ ଅତିବାହିତ କର ।

ଆଜି ଯେତେବେଳେ ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ମାନେ ମସ୍ତୁରାମ ଅପାଠୁଆ ଆମ କାଳିଗଳିରେ ଥିବା ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଆଡ଼େ ସମ୍ଭାବପତ୍ର ପକାଇବାପାଇଁ ବାହାରିଥିଲି ମୋ ସାଇକେଲ ଯୋଗେ ଦେଖେ ତ ମୋର ପଡ଼ୋଶୀ ସରସ୍ୱତୀଦେବୀ ତାଙ୍କ ଝିଅ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀକୁ ଧରି ବିଦ୍ୟାଳୟ ବାରଣ୍ଡାରେ ହାଜର । ବୋଧହୁଏ ଝିଅ ତାଙ୍କର ମାଷ୍ଟାଣୀ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଯାଇଛି । ଜଗନ୍ନାଥ ମଙ୍ଗଳ କରିଛନ୍ତି, ଆଗକୁ ଯାହା ହେବ ତାହା ମଧ୍ୟ ମଙ୍ଗଳ ହେବ ।

“ଅଜିତ୍ ଅଜ୍ଞାତବାସ”

‘ଅଜିତ୍ ଆଉ ମୁଁ ଥିଲୁ ପରସ୍ପରର ଅତି ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ । ମୋର ମାନସପଟରେ ଅଜି ମଧ୍ୟ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାର ସ୍ମୃତି ସବୁ ଜଳଜଳ ହୋଇ ଭାସିଉଠେ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଅତୀତକୁ ମୋର ମାନସପଟର କାନୁଆସରେ ସ୍ମୃତିର ତୁଳା ଧରି ଚିତ୍ତ ଆଙ୍କିବସେ । କେତେ ଲୋଭନୀୟ ତଥା ଆକର୍ଷଣୀୟ ରଙ୍ଗୀନ ଥିଲା ମୋର ବାଲ୍ୟକାଳ । ବାଲ୍ୟକାଳର ସ୍ମୃତିକୁ ରୋମନ୍ତନ କଲେ ଯେଉଁ ଫେନୀଳ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ମୃତିର ଛବିସବୁ ମିଳେ ସେ ଛବି ମଧ୍ୟରେ ‘ଅଜିତ୍’ ଥିଲା ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ତଥା ଆପଣାର ।

ବନ୍ଧୁତ୍ବର ଅଭିନ୍ନତା ତଥା ଘନିଷ୍ଠପଣିଆ ଏମିତି ଦୃଢ଼ ଶିକୁଳୀରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଦିନେ ଯଦି ମୁଁ ତାକୁ ଭୌମନଗରରେ ଆମେ ପଢୁଥିବା ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନଦେଖେ ସେଦିନ ମୋର ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ମନ ଲାଗୁନଥାଏ ।

ରାଜଧାନୀର ଗୋଟିଏ କଲୋନୀରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଆମର ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥା ବେଶ୍ ସହଜ, ସୁଲଭ ଢଙ୍ଗରେ ତଥା ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦ ମଧ୍ୟରେ କଟାଇଥିଲୁ । ମୁଁ ଭଲ ପାଠ ପଢୁଥିଲି ବୋଲି ଅଜିତ୍‌ର ମା’ ତାକୁ ଅନେକ ଥର ତାଙ୍କ ଘରେ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ତାକୁ ଉଦାହରଣ ଛଳରେ କହିଥିଲେ, ଦେଖ୍ ନରେଶ କିପରି ତା’ର ପାଠପଢ଼ାରେ ବେଶ୍ ମନୋନିବେଶ କରୁଛି ଆଉ ଭଲ ମାର୍କ ରଖି ଶ୍ରେଣୀରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ତୁ ତା’ର ସମକକ୍ଷ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ଅଜିତ୍ ଥିଲା ତା’ ବାପା ମା’ଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର । ଅଜିତ୍ ତଳେ ଦୁଇଟି ସାନଭଉଣୀ । ଅଜିତ୍‌ର ବାପା ଅଲେଖ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂ ମୋ ବାପା ଦୁହେଁ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ । ଆମ ଘରର ହାଲ୍ ସେତେବେଳେ ଅଜିତ୍‌ର ପରିବାରର ହାଲ୍ ଠାରୁ ଥିଲା ଢେର ଅଲଗା । ମୁଁ ପିତାମାତାଙ୍କର ଧସ୍ତୁମ ସନ୍ତାନ ମୋ ଉପରେ ଛଅ ଜଣ ଭାଇ ଭଉଣୀ, ସମସ୍ତେ ମୋ ବାପାଙ୍କର ରୋକଗାର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଏଣୁ ମୁଁ ଅଜିତ୍ ପାଉଥିବା ସୁଖ ସୁବିଧା ପାଇପାରି ନଥିଲି, ମୋ ବାଲ୍ୟକାଳରେ । ଅଜିତ୍ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଅଳିକରେ ତା’ର ପିତାମାତା ତାକୁ ଅତିରେ ପୂରଣ କରୁଥିଲେ । ତା’ର ମା’ ଭୌମନଗର ବାଲିକା ଉଚ୍ଚବିଦ୍ୟାଳୟର ଜଣେ ଆଦର୍ଶ ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ ଥିଲେ ।

ଅଜିତ୍ ଯେତେବେଳେ ମୋ ସହ କ୍ୟାପିଟାଲ୍ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଷଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ବିଳାସ ବନ୍ଦନରେ ପଢ଼ିଯାଇ ମଟର ସାଇକେଲ୍ ଚଢ଼ିବା, ପ୍ରାୟ ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ଶ୍ରୀୟା, ସ୍ବାତୀ ହଲ୍ରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିବା, ହଲ୍ ପାଖରେ ଥିବା ଭି.ଡି.ଓ. ଗେମ ଖେଳିବା, ଏପରିକି ଫିଲ୍ମ ଦେଖିବା ପାଇଁ କଟକସ୍ଥିତ ବୃନ୍ଦାବନ ଅବା ଦୁର୍ଗା ଟକିଜ୍ରେ ହାଜର ହୋଇଯାଇ ପାରୁଥିଲା । ଏସବୁ ପଛରେ କେତେଜଣ କୁସଙ୍ଗଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସହଯୋଗ ଥିଲା । ସେ ଷଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀରୁ ହିଁ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିବା କଡ଼ା ପାନ ଖାଇବା ଇତ୍ୟାଦି ଅଭ୍ୟାସର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଭୀଷଣ ବାସ୍ତବବାଦୀ ହୋଇ ମୋର ପାଠପଢ଼ାରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥିଲି । ମୋର ବାପା ଅବା ମା’ ମୋ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ମୋର ଭବିଷ୍ୟତର ମୂଳଦୁଆକୁ ଦୃଢ଼ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ମୁଁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ‘ଅଜିତ୍’ର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ତିଳେ ହେଲେ ଭୃକ୍ଷେପ ନଥିଲା । ସେ ଥିଲା ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ‘ବିହଙ୍ଗ’ ।

ଆମେ ଦୁହେଁ ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ମୋର ପିତାଙ୍କର ବଦଳି ସୁଦୂର ସମ୍ବଲପୁର ସହରକୁ ହୋଇଗଲା । ବାପାଙ୍କର ବଦଳିପରେ ଆମେ ସପରିବାର ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ବାସିନ୍ଦା ହୋଇଗଲୁ । ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଯାଏଁ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ଅଜିତ୍ କଥା ଭାବିଛି, କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତିର ଅଣଲେଉଟା ବାଆଁରେ ମୋ ମାନସ ନୌକାକୁ ରାଜଧାନୀରେ ଥିବା ମୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖିବାରେ ବିଫଳ କରିଛି ।

ଦୀର୍ଘ ୨୫ ବର୍ଷ ପରେ ମୋର ଇଞ୍ଜିନିୟରୀଙ୍ଗ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହେବାପରେ ରାଜଧାନୀର ଗୋଟିଏ ନାମକରା କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସଫ୍ଟୱେୟାର କମ୍ପାନୀରେ ମୁଁ ରିଜିଷ୍ଟ୍ରାଲ ମ୍ୟାନେଜର (କ୍ଷେତ୍ରୀୟ ପରିଚାଳକ) ରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ । ମୋର ବଡ଼ଭାଇ ମାନେ ଯେ ଯାହାର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦପଦବୀରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ମୁଁ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ, ରାଜଧାନୀରେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟବିହାରରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲୁଟକ୍ରିଶି ବସବାସ କରୁଅଛୁ ।

ଦୀର୍ଘଦିନ ବିତିଯାଇଛି ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ସମୟସିନା ବଢ଼ିଯାଇଛି; କିନ୍ତୁ ଅତିତରେ ଧୂଳି ବାଲିରେ ଗୁଡ଼ିଦାଖୁ ଅବା ଖେଳପଡ଼ିଆରେ କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳିବା ଆଉ ସର୍ବୋପରି କିଶୋର ଅବସ୍ଥା ଯାଏ ସହପାଠୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ମୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ଅଜିତ୍‌ର କଥା କ’ଣ ପାଣିର ଗାରପରି ଲିଭିଯିବ ? ପଥର ଖୋଦେଇ ଲିପିଭଳି ସବୁ ଆଜି ସ୍ମରରୂପେ ମୋର ମନେ ଅଛି ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନରେ ସୌଭାଗ୍ୟର ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ହୋଇନଥାଏ । କାହାର ଜୀବନ କିଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଗତିକରେ ତାହା ସର୍ବନିୟନ୍ତ୍ରା ଜଗନ୍ନାଥ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରନ୍ତି ।

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ସପନୀଙ୍କ ଇନ୍ଦିରାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ପାର୍କ ଆଡ଼େ ବୁଲିଯାଇଥିଲୁ, ଘାସ ଗାଳିଚାରେ ବସି କିଛି ସମୟ ନିରବରେ ମୋର ଭାରତୀୟମାନର କାହାଣୀ ଶୁଣିବାର ଥାଏ; କିନ୍ତୁ ମୋର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ବସାଇଦେଇ ପାର୍କ ବୁଲିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଠିକ୍ କିଛି ସମୟପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟିପଡ଼ିଲା ସାମ୍ବାରୁ ଆସୁଥିବା ମୋର ଜଣେ ସମବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ । ସେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେଲେ ମୁଁ ମୁହଁଟିକୁ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲା ଚିହ୍ନିଲା ଭଳି ଲାଗିଲା । ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କଲି ଏ କ’ଣ ମୋର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ଅଜିତ୍ ନା ଆଉ କିଏ ?

ଯେତେ ନିକଟରେ ହେଲେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି, ମୋର ସନ୍ଦେହ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସରେ ପରିଣତ ହେଲା । ମୁଁ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକୃତ ଭାବରେ ମୋର ଅଜାଣତରେ ତାଙ୍କଦେଲି ‘ଅଜିତ୍’ କିରେ ? କ୍ଷୀଣ ଶରୀରଧାରୀ, ସମ୍ବୁଝରେ ଠିଆ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନିତ ତଥା ବିସ୍ମୟଭରା ଅପଲକ ନୟନରେ ମୋତେ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତାହାଁ ରହି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ହଁ ଆପଣ କିଏ ? ମୋତେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି କିପରି ?

ମୁଁ ଧୀର ସ୍ୱରରେ ପ୍ରତିପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ଅତୀତର ସୂଚିତ ତା’ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବଖାଣି ସାରିବା ପରେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସି ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ମୋତେ କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇଲା ମୋର ଅତୀତର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ‘ଅଜିତ୍’ ।

ଅଜିତ୍ ଆଉ ମୁଁ ଇନ୍ଦିରା ପାର୍କର ଘାସ ଗାଳିଚା ଉପରେ ବସିଗଲୁ । ଆମର ଅତୀତ ରଙ୍ଗୀନ ଆଉ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠିଲା; କିନ୍ତୁ ଅଜିତ୍‌ର କ୍ଷୀଣ ଶରୀର ସାଙ୍ଗକୁ ଚିତ୍ରାଗ୍ରସ୍ଥ ଥିଲା ଭଳି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମୋତେ ଲାଗିଲା, ମୁଁ ତା’ଠାରୁ ତା’ର ବିଗତ ଦିନର ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିବି । ମୋତେ ସେ ଯାହା କହିଲା ତାହା ସଂକ୍ଷେପରେ କହୁଛି ଅଜିତ୍‌ର ଦୁଃଖାଗାଧପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତୀତ ଯୋଗୁଁ ସେ ଅନେକ କିଛି ହରେଇଛି । ତା’ର ଦୁଃଖାଗାଧର ଦୁଇଟି ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ହେଲା: ‘କୁ-ସଙ୍ଗ’ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ମଦ୍ୟପାନ । ସେ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ କଲେଜରୁ ସ୍ନାତକ ପାଶ୍ କଲା, ତା’ପରେ ତା’ର ଜୀବନ ଶୈଳୀରେ ବୋଧହୁଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଯିବ ବୋଲି ଭାବି ତା’ ବାପା ତା’ର ବିବାହ ଗୋଟି ସୁଶିକ୍ଷିତା, ଶୁଣ୍ଠୀ ଝିଅ ସହ କରିଦେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଫାର୍ମରେ ଅଜିତ୍ ଆକାଉଣ୍ଟେଣ୍ଟ୍ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ପାଇଯାଇଥିଲା । ମଦପିଆ ଅଭ୍ୟାସଟା ତା’ର ନିତିଦିନିଆ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ, ବାପା, ଆଉ ମା’ଙ୍କର କୌଣସି ସଦୁପଦେଶ ତା’ର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଦିନେ ଲଗାମଲଗ୍ନ ହୋଇ ଚାକିରି ତଥା ପରିବାରକୁ ପୁରାପୁରି ଭୁଲିଯାଇ ପାଞ୍ଚଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହ ମୌଜ କରି ପୁରୀର ଗୋଟିଏ ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲରେ ମଦପିଆରେ ମଗ୍ନରହି ଅନେକ

କିଛି ହରାଇଲା । ହାତର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରେସ୍‌ଲେଟ୍, ଦାମି ଆଣ୍ଟୋଏଡ଼ ସେଟ୍ ମୋବାଇଲ୍, ଟଙ୍କା ଥିବା ମନିପର୍ସ ଆଉ ବେକରେ ଥିବା ଅଡ଼େଜ୍ ଭରୀର ଗୋଟିଏ ସୁନା ଟେନ୍ । ପଞ୍ଚମଦିନ ହୋଟେଲ୍ ବାର୍‌ରରେ ଅତ୍ୟଧିକ ମଦପିଇ ବେହୋଷ ହେଲାପରେ ହରାଇଛି ।

ଅଜିତ୍ ଶେଷଦିନ ମଉଜ ମସ୍ତିରେ କଟାଇସାରିବା ପରେ ଅବସ ଦେହଟାକୁ ସକାଳର ସ୍ବଚ୍ଛ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ସାମ୍ନାକୁ ଆଣିଲା, ହୋଟେଲର ବାଲକ୍ସୁନି ପାଖରେ ଠିଆହେଲା, ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ତା' ଉପରେ ପଡ଼ିଲାପରେ ସେ ପ୍ରକୃସ୍ଥିତ ହେଲା । ହାତକୁ ଦେଖିଲା ହାତରେ ହାତ ଘଣ୍ଟା ନାହିଁ । ବେକରେ ସୁନାଟେନ୍ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ପକେଟ୍‌ରେ ପର୍ଯ୍ୟବସ୍ତ ହାତରେ ବ୍ରେସ୍‌ଲେଟ୍ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଦାମି ମୋବାଇଲ୍ ସେଟ୍ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ରୁମ୍ ଭିତରେ ରୁମ୍ ବାହାର ଆଉ ହୋଟେଲ ବାର୍‌ରର ଯେଉଁ ଟ୍ୟାବ୍‌ରେ ବସିଥିଲା ସେ ଟ୍ୟାବ୍‌ର ତଳ ସବୁଆଡ଼େ ଖୋଜି ନିରାଶ ହେଲାପରେ ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରକୁ ଭେଟି ଗତ ରାତି ବିଷୟରେ କହିଲା । ମ୍ୟାନେଜରର ନିରାଶପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଅଜିତ୍‌କୁ ଭିକ୍ଷଣ ବାଧୁଲା ।

ଅଜିତ୍ ମୁଣ୍ଡଟା ଭାରି ଭାରି ଲାଗୁଥାଏ । ଲଜ୍ୟା, ସଙ୍କୋଚ୍ ତଥା ଆତଙ୍କରେ ଅଜିତ୍ ତା'ପରଦିନ ପ୍ରଥମେ ଭୁବନେଶ୍ବର ଫେରିଲା । ଦିନ ଦଶଟା ସମୟରେ ଅଫିସ୍ ଗଲା । ଅଫିସ୍‌ରେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖାକଲା । ବଡ଼ବାବୁ, ଅଜିତ୍ ମୁହଁରୁ ମଦର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥିବା ଜାଣିପାରି ଘୃଣାରେ ଦୂରରେ ଠିଆହୋଇ କହିଲେ, ତୁମେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ପାଞ୍ଚଦିନ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଯୋଗୁଁ ତୁମର ଚାକିରି ଜୋନାଲ୍ ମ୍ୟାନେଜର ଆସି ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କାମରୁ ଅନ୍ତର କରାଯାଇଅଛି । ଅଜିତ୍ ଯେତେ କାକୁଡ଼ି ମିନତି ହୋଇ ଚାକିରି ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ହେଲେ ତା'କଥା ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । ଅଜିତ୍ ଚାକିରି ହରାଇବା ପରେ ଆଉ ସର୍ବୋପରି ପାଞ୍ଚଦିନ ହେବ ଘରବାହାରେ ରହିବା ପରେ କିପରି କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ ଘରକୁ ଯିବ ? ସ୍ବାକୁ କେମିତି ମୁହଁ ଦେଖେଇବ ?

କେଉଁଠୁ ଟଙ୍କା ଆଣିବ ଯେ ପୁଣି ହରାଇଥିବା ଜିନିଷ ସବୁ କିଣିବ ? ଅଜିତ୍ ଚିନ୍ତା କଲା ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ଭୀଷଣ ଘୃଣା କରିବ, କରିବା ମଧ୍ୟ ଉଚିତ୍, କାରଣ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ଅଲକ୍ଷଣା ସ୍ବାମୀର ହାତ ଧରି ଘରସଂସାର କରେ ନାହିଁ । ଅଜିତ୍‌ର ଅନୁତାପ ଅବା କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା ତା'ର ମନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିବ ନାହିଁ । ପାଞ୍ଚଦିନର ମଦୁଆ ଜୀବନ ଅଜିତ୍‌କୁ ତା'ର ମୂଲ୍ୟବାନ ପରିବାର ଆଉ ସର୍ବୋପରି ଚାକିରିଟିକୁ ହରାଇବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ସାଜିଥିଲା ।

ଅଜିତ୍ ତେଣୁ ଘରକୁ ନଫେରି ଆଜି ଯାଯାବର ଭଳି ବୁଲୁଛି । ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ତଥା ପରିବାର ଠାରୁ ଅଜ୍ଞାତବାସରେ ରହି ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରୁଛି ।

ମୁଁ ଅଜିତ୍ ମୁହଁରୁ ତା'ର ଅଜ୍ଞାତବାସ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହେଲାପରେ, ତାକୁ ସାବୁନା ଦେବାକୁ ଯାଇ ତା'ର ପିଠି ଆପୁଡ଼େଇ କହିଲି, “ତୁ ହୃୟଙ୍ଗମ କରିପାରିଲୁ ଯେ, ମଦ୍ୟପାନ ଦ୍ଵାରା ସର୍ବସ୍ୱ ହରାଇବା ହିଁ ସାର” । ଦେଖ୍ ଯାହା ହେବାର ଥିଲା ହୋଇଗଲା, ଅତୀତର ଭୁଲ ପାଇଁ ତୁ ଅନୁତପ୍ତ । ଜଗତରନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରଣିପାତ କରି ନୂଆ ଚାକିରି ଅନେଷଣରେ ଲାଗିପଡ଼ । ମୁଁ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି, ନୂଆ ଚାକିରି ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ଚାଲ ମୁଁ ସପନୀକ ତୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତୋ ଘରକୁ ଯାଇ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ତୋର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସୁଚିନ୍ତିତ ଯୋଜନାଟିଏ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା । ସୁଚିନ୍ତିତ ତଥା ଶୁଭମନାସି ଯେ କୌଣସି କାମ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ସହାୟ ହୁଅନ୍ତି ଏଥିରେ ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ଵାସ ଅଛି ।

ଅଜିତ୍ ମୁହଁରେ ଆଶାର ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଆଲୋକ ଉଦ୍‌ଗୀରଣ ହେଲା । ସେ ମୋ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜିହେଲା । ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଜୟିରାପାର୍ଜ ବୁଲିସାରି ମୋ ପାଖକୁ ଫେରିବା ପରେ ଆମେ ତିନିଜଣ ମିଶି ମୋର କାରରେ ବସି ରାଜଧାନୀର ରାଜରାସ୍ତାରେ ଅଜିତ୍ ଘରମୁହାଁ ହେଲୁ ।

ବାଟରେ “ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଘଣ୍ଟା ଆଳତିର ବେଳା” । ଶଙ୍ଖ ଧ୍ଵନୀ ସହ ଘଣ୍ଟା ଧ୍ଵନୀ ମୋ ମନରେ ଅପୂର୍ବ ଶିହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା । ସତେ ଯେମିତି ‘ଅଜିତ୍‌ର ଅଜ୍ଞାତ ବାସ’ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ପଡ଼ିଛି ଆଉ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମୟ ଭବିଷ୍ୟତ ଅଜିତ୍‌କୁ ସ୍ଵାଗତ କରୁଛି ।

ବାପା

‘ପୂର୍ଣ୍ଣିମା’ ଆକାଶରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ‘ପୌଷପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ’ ତୁମର ଶ୍ରାବ୍ୟ ଦିବସଟି ଆସିଲେ ସେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଭରା ବିଗତ ଦିନର ସ୍ମୃତି ସବୁ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠେ । ଈଶ୍ବରମାନେ ଅଦୃଶ୍ୟହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ତୁମେ ଅନେକଙ୍କ ନିମିତ୍ତ ଅଦୃଶ୍ୟ ଈଶ୍ବର ପାଲଟି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଅତି ଛୋଟ ଦୁନିଆର ତୁମେ ହିଁ ଈଶ୍ବର ଥିଲ, ଅଛ ଏବଂ ଆଗକୁ ଥିବ ମଧ୍ୟ । ‘ଈଶ୍ବର’ ଏବଂ ‘ସର୍ବୋତ୍ତମ’ ଉଭୟ ଅଭିନ୍ନ । ପରଂବ୍ରହ୍ମ - ଆତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଶାନ୍ତି ।

ତୁମେ ମୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ସରାଥିଲ ଏବଂ ଥିବ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଦ୍ୱିମତ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେଉଁ ପୃଥିବୀର ପରିଧିରେ ନିତ୍ୟପ୍ରତିଦିନ ଆତଜାତ ହେଉଛି ସେ ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କେବଳ ‘ତୁମେ’ ହିଁ ଥିଲ । ସେ ପୃଥିବୀଟି ଅଛି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନାହିଁ । ହଁ ଏକଥା ସତ୍ୟ ମୁଁ ସମୟର ତାଡ଼ନାରେ କୁହୁ ଅବା ନିଜ ମାନସିକ ଚାପରେ ଚାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଆକାଶ ଅବା ଅନ୍ୟ ଗ୍ରହରେ ଅବା ଉପଗ୍ରହରେ ମୋର ଘର ତିଆରି କରି ରହିଯିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମହାକାଶ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁନାହିଁ, ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରହର ବାସିନ୍ଦା ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । କେତେବେଳେ କେମିତି ଉଜଡ଼ିଆଁ ଦେଇଛି, ତୁମ ହାତ ତିଆରି ପୃଥିବୀକୁ ପାଦରେ ଚାପିଦେଇ ଉପରକୁ ଉଠିଛି ସତ କିନ୍ତୁ ମାତ୍ର କେଇଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତପରେ ଉପରୁ ପୁନଶ୍ଚ ତୁମର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ମୋର ପାଦ ଆସି ଥାପିଛି । ବେଳେବେଳେ ଭୂମିକମ୍ପ ଆସୁଛି ମାତ୍ର ମୋର କିଛି ବି କ୍ଷତି ହୋଇନାହିଁ । ଅକାଶକୁ ଦେଖୁହୁଏ, ଏ କଥା ତ ସତ୍ୟ କିନ୍ତୁ କେତେଦୂର ଏ ପୃଥିବୀ ଉପରର ଆକାଶ ତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ତୁମେ ଆକାଶ ପରି ଏତେ ଦୂର ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଯେ ଆଖି ଜମାରୁ ପାଉନାହିଁ ।

ତୁମେ ହିମାଳୟ ପରି ଦୃଶ୍ୟବନ୍ତ ଅଥଚ ମାପି ଠଉରାଇବା ଏକାନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ । ହିମାଳୟ ଶୈଳଶିଖର ଭଳି ତୁମେ କାହିଁ କେଉଁ ଆକାଶକୁ ଛୁଇଁଛ ।

ତୁମ ପାଖରେ ଦୁର୍ବାର ନିଷ୍ଠା, ଉଦ୍ୟମ ଏବଂ ଦମ୍ଭ ଥିଲା । ତୁମେ ମୋତେ ପାଠ ପଢ଼ାଇଲ, ବତାଇଲ, ଆହୁରି କେତେ କ’ଣ ଦେଇଛ ତା’ର ହିସାବ କରିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ । ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ଉପାଦାନଟି ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ସେ ଉପାଦାନ ମୋ ପାଇଁ ଖଞ୍ଜିଦେଇ ସ୍ବର୍ଗତ ହୋଇଗଲା ସତ୍ୟ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଅବା ତୁମର ପ୍ରଦତ୍ତ ସମସ୍ତ ପାର୍ଥୀବ ଜିନିଷଠାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖି ପାରୁନାହିଁ ।

ତୁମର ଗଣ୍ଡିଧନ ଜୀବନ ବ୍ୟାପି ସାଧନା ଥିଲା ସାହିତ୍ୟ, ଜୀବନ ସଙ୍ଗୀତର ବିଷବଳୟ ଭିତରେ ସାହିତ୍ୟକୁ ପ୍ରାଣବନ୍ତ କରି ପରିକଳ୍ପନାର ପ୍ରମୁର୍ତ୍ତତାରେ ତୁମେ ପାଲଟି ଥିଲ ‘ଦରଦା ହୃଦୟବାନ’ । ସାରସ୍ୱତ ସାଧକ ବ୍ୟତିରେକ ଆଉ କ’ଣ ଅବା ତୁମକୁ କୁହାଯାଇପାରେ । ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଠାରୁ ମଣିଷ ଯାହା ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଶାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ମିଳେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ସେ ସବୁ ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ ଖଞ୍ଜିଦେଇ ଚାଲିଯାଇଛ ।

ବାପା ତୁମେ ଉଚ୍ଚାରଣକୁ ଆଚରଣରେ ଦେଖାଇ ଜୀବନରେ ପରାଜିତ ନ ହୋଇ ସଫର୍ଷକରି ଜିତାପଟ ନେଇଥିଲ । ଲେଖକ ତଥା ସାରସ୍ୱତ ସାଧକ ହୋଇଥିବାରୁ କଷ୍ଟାପୋଡ଼ା ସହିଛି । ଘା’ ହେଲାପରେ ମଧ୍ୟ ସଳଖୁ ଠିଆ ହୋଇଛ । ଫାଣି ଦଉଡ଼ିର ପଗଡ଼ିକୁ ପିନ୍ଧିଛି । ଶୁଭ୍ରତା ପାଇବା ନିମିତ୍ତ ତୁମେ ପେଣି ହୋଇଯାଇଛ । ଶିଳରେ ଛେଚି ହୋଇଛ । ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ିହୋଇ ସିଝି ଅନ୍ୟର ସୁଖକୁ ତା’ର ହାତ ପାହାନ୍ତରେ ଥୋଇ ଦେଇଛ । କେବଳ ଅନତି କ୍ରମ୍ୟ ସୃଜନ ଧର୍ମର ତୁମେ ଥିଲ ‘ପୁଜାରୀ’ । ମଣିଷକୁ ମଣିଷ ହିସାବର ସ୍ୱାକାର କରିବାର ଥିଲା ତୁମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଭିଷ୍ଟା ଅବା ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗ୍ରହଣୀୟତା ।

ବାପା ତୁମେ ରାଜଧାନୀରେ ରହି ଲେଖାଲେଖି ଆଡ଼କୁ ମୂଳରୁ ଭଳିପଡ଼ିଥିଲ ତୁମେ ଜାଣି ନ ଥିଲ ଏ ଧର୍ମାଟି ଲାଭହୀନ । ନିଜର ହାତରୁ ଖାଇ ଘୋଡ଼ା ପଛରେ ଦଉଡ଼ିବା ଭଳି କୁ- ଅଭ୍ୟାସଟିଏ ମାତ୍ର । ଏ କାଦୁଅ ଭିତରେ ପଶି ନ ଥିବା ଲୋକେ ଭାବନ୍ତି ଲେଖକମାନେ ଟଙ୍କା ରାମୁଥିବେ । କିନ୍ତୁ ଲେଖାଲେଖିରୁ ଛଦାମଟିଏ ମିଳିବା କେତେକଷ୍ଟ ତାକୁ ମୁଁ ହୃଦୟେ ହୃଦୟେ ଉପଲବ୍ଧ କରିଛି ।

ତୁମେ ‘ଆଡ଼- ପ୍ରବଂଚନା’ର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ମୋର ଅତିତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁରକ୍ଷିତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅବା ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥଳ - ‘ପୃଥିବୀ’ ଥିଲ, ଏହା ମୋର ଦୃଢ଼ ସ୍ୱୀକାରକ୍ତି ।

ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ କେବଳ, ମଣିଷମାନେ ତିଷ୍ଠି ରୁହନ୍ତୁ, ଅମଣିଷମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନ ରହୁ ଏ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଅହରହ ଚାଲିଛି । ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଚାହିଁଲେ ତୁମପରି ମଣିଷ ପ୍ରତି ଗାଁ, ସହରରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତୁ । ଏ ପୃଥିବୀର ଚେହେରା ବଦଳି ଯାଉ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଷ୍ଠୟ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣିଥାନ୍ତି - “ପୁତ୍ର ମୋର ସନ୍ତାନ, ସର୍ବଦା ମନେରଖ, ପବିତ୍ର ହୃଦୟ ହିଁ ମୋତେ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିପାରନ୍ତି” । ଯେଉଁ ବିଷୟ- ବାସନାରତ୍ନ ନାସ ହେଇ, ଅଜସ୍ର କାମନାର ପୂର୍ତ୍ତ ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନରେ ବ୍ୟାକୁଳତା ଥାଏ ତାକୁ କେବଳ ଧ୍ୟାନ ରୂପକ ପବିତ୍ର ଅବସ୍ଥାରେ ପାଇହୁଏ ।

ତୁମେ ତ ପରମାତ୍ମା ମୋ ଆତ୍ମାରୁ ଅଭିନ୍ନ । ତୁମେ ସବୁବେଳେ କହିଥିଲ, କହୁଅଛ ମଧ୍ୟ, “ମୋ ଶକ୍ତି- ସମୁଦ୍ରରେ ନିଜକୁ ଭସେଇ ଦେଲେ, ମୋର ଶରଣ ନେଲେ ତୋରୁ କିଛି ବି ଭୟ ରହିବ ନାହିଁ” ।

ମୁଁ ଠିକ୍ ଉପଲବ୍ଧ କରୁଛି । ମୃତ୍ୟୁର ହସ୍ତ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସାରିତ । ଜୀବନର ସବୁ ରୂପକୁ ସେ ଗ୍ରାସ କରିପାରେ । କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ କଥା ନିରାଟ ସତ୍ୟ, “ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହିଁ ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ” । ମୋର ଶରଣାଗତ ହେବାଟା ଏଣୁ ବିଧେୟ ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ଦ୍ଵାରା ସାଧନାର ଭିତ୍ତିଭୂମି ପକାଇ ମୁଁ ଅଭୟ, ମୋକ୍ଷ ଏବଂ ତୁମର ଉପଲବ୍ଧି ସହ ତୁମକୁ ଦର୍ଶନ କରିପାରିବି ।

ଜୀବନର ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ମଧ୍ୟରେ କାମନା-ବାସନା ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଦହନ କରୁଛି, ମୁଁ ସେତେବେଳେ ‘ବାପା’ ତୁମକୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ତୁମେ ରୋଚକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହସ୍ୟମୟ ଭାବରେ ଶୁଣୁଛ । କେମିତି ନ ଶୁଣିବ ? କେମିତି ଶୁଣିବ ? ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ପବିତ୍ର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ଵର ଅବା ପରମାତ୍ମାକୁ ଡାକିଲେ ସେତ ଶୁଣିଥାନ୍ତି । ତୁମେ କେମିତି ନିରବତା ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିବ ।

ମୁଁ ପରା ତୁମର ସନ୍ତାନ । ମୁଁ ବି ଲେଖନୀ ଧରୁଛି । ‘ସାରସ୍ଵତ ସାଧନା’କୁ ଜୀବନର ‘ସୁପଥ’ ବୋଲି ବାଛି ନେଇଛି ।

ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକ ଜଣେ ଯୁବ ଆଇନଜୀବି ଏବଂ
ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ରହି ଆଇନ୍ ସେବା ସହ ଜଣେ ସୃଜନଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ।
ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକା ସହ ଓଡ଼ିଆ ସଂବାଦପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ ସେ ରାତିମତ
ଲେଖିଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ “କ୍ଷୁଦ୍ରଗନ୍ଧ” ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟତଃ ସମାଜ
ସଂସ୍କାରଧର୍ମୀ ଏବଂ ଗଣ ସାହିତ୍ୟ ପଦବାଚ୍ୟ । ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ତାଙ୍କର
“ତୃତୀୟ ପ୍ରକାଶିତ” ପୁସ୍ତକ ।

ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ନେପାକ, ସ୍ୱର୍ଗତ ସାରସ୍ୱତ ସାଧକ ଭାଗୀରଥ
ନେପାକଙ୍କର ଚତୁର୍ଥ ପୁତ୍ର । ଆଶା ତଥା ବିଶ୍ୱାସ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ନିଶ୍ଚୟ
ସବୁବର୍ଗର ପାଠକଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁବ ଏଥିରେ ସଂଦେହ ନାହିଁ ।

— ପ୍ରକାଶକ —

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରକାଶନ

ଗୁରୁଜୀ ପ୍ରକାଶନ

ଝାଞ୍ଜିରୀମଙ୍ଗଳା, କଟକ-୯